Dziennik Urzędowy L 435
Unii Europejskiej

Wydanie polskie **Legislacja**

Rocznik 63

23 grudnia 2020

Spis treści

I *Akty ustawodawcze*

DYREKTYWY

★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/2184 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (wersja przekształcona)** [1] 1

II *Akty o charakterze nieustawodawczym*

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

★ **Decyzja Rady (UE) 2020/2185 z dnia 18 grudnia 2020 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Hondurasu dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej** 63

DECYZJE

★ **Decyzja Rady (UE) 2020/2186 z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego Umową o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, w odniesieniu do praktycznych ustaleń roboczych odnoszących się do wykonywania praw przedstawicieli Unii** 65

★ **Decyzja Rady (UE) 2020/2187 z dnia 22 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Regionalnego Komitetu Sterującego Wspólnoty Transportowej w odniesieniu do przyjęcia budżetu Wspólnoty Transportowej na rok 2021** 73

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG.

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ **Decyzja Rady (WPZiB) 2020/2188 z dnia 22 grudnia 2020 r. zmieniająca wspólne działanie 2008/851/WPZiB w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii** 74

Sprostowania

★ **Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1672 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Unii lub wywożonych z Unii oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1889/2005** (Dz.U. L 284 z 12.11.2018) 79

★ **Sprostowanie do decyzji Rady (WPZiB) 2020/1312 z dnia 21 września 2020 r. zmieniającej decyzję 2013/798/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Republiki Środkowoafrykańskiej** (Dz.U. L 308 z 22.9.2020) 80

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2020/2184

z dnia 16 grudnia 2020 r.

w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ([2]),

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 98/83/WE ([4]) została kilkakrotnie znacząco zmieniona ([5]). Ze względu na konieczność wprowadzenia dalszych zmian oraz w celu zapewnienia jasności dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.

(2) Dyrektywą 98/83/WE ustanowiono ramy prawne ochrony zdrowia ludzkiego przed niepożądanymi skutkami wszelkiego zanieczyszczenia wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi poprzez zapewnienie, aby była ona zdrowa i czysta. Niniejsza dyrektywa powinna mieć taki sam cel oraz powinna poprawić dostęp do takiej wody dla wszystkich w Unii. Dlatego też niezbędne jest ustanowienie na poziomie Unii minimalnych wymogów, które spełniać powinna woda przeznaczona do tego celu. Państwa członkowskie powinny zastosować niezbędne środki w celu zapewnienia, aby woda przeznaczona do spożycia przez ludzi była wolna od wszelkich mikroorganizmów i pasożytów oraz wszelkich substancji w ilościach lub stężeniach, które w pewnych przypadkach stanowią potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego, oraz aby spełniała ona te minimalne wymogi.

([1]) Dz.U. C 367 z 10.10.2018, s. 107.

([2]) Dz.U. C 361 z 5.10.2018, s. 46.

([3]) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 23 października 2020 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2020 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

([4]) Dyrektywa Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 32).

([5]) Zob. załącznik VI część A.

(3) Niezbędne jest wyłączenie z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy naturalnych wód mineralnych i wód o właściwościach leczniczych, ponieważ takie rodzaje wody objęte są, odpowiednio, zakresem stosowania dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE ([6]) i 2001/83/WE ([7]). Dyrektywa 2009/54/WE dotyczy jednak zarówno naturalnych wód mineralnych, jak i wód źródlanych, i tylko ta pierwsza kategoria powinna zostać wyłączona z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy. Zgodnie z art. 9 ust. 4 akapit trzeci dyrektywy 2009/54/WE wody źródlane powinny być zgodne z niniejszą dyrektywą, a w odniesieniu do wymogów mikrobiologicznych woda źródlana powinna być zgodna z dyrektywą 2009/54/WE. W przypadku wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi rozlewanej do butelek lub pojemników, przeznaczonej do sprzedaży lub wykorzystywanej w wytwarzaniu, przygotowywaniu lub przetwarzaniu żywności, taka woda powinna być – co do zasady – w dalszym ciągu zgodna z niniejszą dyrektywą aż do osiągnięcia punktu zgodności, tj. wypłynięcia z kranu, a następnie powinna zostać uznana za żywność – jeżeli jest przeznaczona do spożycia przez ludzi lub można racjonalnie przypuszczać, że zostanie przez nich spożyta – zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ([8]).

Ponadto podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze, które mają własne źródło wody i wykorzystują je w konkretnym celu prowadzenia swojego przedsiębiorstwa, powinny mieć możliwość uzyskania zwolnienia ze stosowania niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że będą one spełniały odpowiednie obowiązki dotyczące w szczególności zasad analizy zagrożeń i krytycznych punktów kontroli oraz działań naprawczych na podstawie odpowiedniego prawodawstwa Unii w zakresie żywności. Podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze, które mają własne źródło wody i występują w roli dostawców wody, powinny przestrzegać niniejszej dyrektywy w ten sam sposób, jak każdy inny dostawca wody.

(4) W wyniku europejskiej inicjatywy obywatelskiej dotyczącej prawa do wody (zwanej dalej „inicjatywą Right2Water") Komisja rozpoczęła ogólnounijne konsultacje publiczne oraz przeprowadziła ocenę sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) dyrektywy 98/83/WE. W wyniku tych konsultacji i tej oceny stwierdzono, że niektóre przepisy tej dyrektywy powinny zostać zaktualizowane. Jako wymagające poprawy zidentyfikowano cztery obszary, a mianowicie: wykaz wartości parametrycznych jakości wody, ograniczone stosowanie podejścia opartego na ryzyku, nieprecyzyjne przepisy dotyczące informacji dla konsumentów oraz rozbieżności między systemami zatwierdzania materiałów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz wpływ, jaki takie rozbieżności mają na zdrowie ludzkie. Ponadto w ramach inicjatywy Right2Water jako odrębny problem zidentyfikowano fakt, że część populacji, w szczególności grupy zmarginalizowane, nie ma dostępu do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, a zapewnienie takiego dostępu stanowi zobowiązanie w ramach celu nr 6 Agendy Narodów Zjednoczonych na Rzecz Zrównoważonego Rozwoju 2030.

Ostatnim zidentyfikowanym problemem jest ogólny brak świadomości na temat wycieków wody, spowodowanych niedoinwestowaniem w zakresie utrzymania i odnawiania infrastruktury wodociągowej, co również wskazano w sprawozdaniu specjalnym Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 12/2017 z dnia 5 lipca 2017 r. zatytułowanym „Wdrażanie dyrektywy w sprawie wody pitnej – dostęp do wody i jej jakość w Bułgarii, na Węgrzech i w Rumunii poprawiły się, jednak konieczne są znaczne dalsze inwestycje".

(5) W 2017 r. Europejskie Biuro Regionalne Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) przeprowadziło szczegółowy przegląd wykazu parametrów i wartości parametrycznych określonych w dyrektywie 98/83/WE w celu ustalenia, czy istnieje potrzeba dostosowania tego wykazu do postępu technicznego i naukowego. Wyniki tego przeglądu wskazują, że należy objąć kontrolą patogeny jelitowe oraz bakterię *Legionella* oraz dodać sześć parametrów chemicznych lub grup parametrów. Dla czterech spośród sześciu nowych parametrów lub grup parametrów należy określić – w świetle innych najnowszych opinii naukowych oraz zasady ostrożności – wartości parametryczne, które są bardziej rygorystyczne niż te zaproponowane przez WHO, lecz nadal osiągalne. Dla jednego z nowych parametrów należy zmniejszyć liczbę substancji reprezentatywnych i dostosować wartości. Wartość dla chromu jest nadal poddawana przeglądowi przez WHO i w związku z tym należy zastosować okres przejściowy wynoszący 15 lat, zanim wartość ta stanie się bardziej rygorystyczna. Ponadto WHO zaleciła, aby trzy reprezentatywne substancje zaburzające gospodarkę hormonalną mogły być uznane za wskaźniki odniesienia przy ocenie występowania substancji zaburzających gospodarkę hormonalną oraz skuteczności ich usuwania, tam gdzie to konieczne, z wartościami wynoszącymi 0,1 µg/l dla bisfenolu A, 0,3 µg/l dla nonylofenolu oraz 1 µg/l dla beta-estradiolu.

([6]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych (wersja przekształcona) (Dz.U. L 164 z 26.6.2009, s. 45).

([7]) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

([8]) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

Na podstawie opinii Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z 2015 r. zadecydowano jednak, że jeden z tych trzech związków – bisfenol A – należy włączyć do niniejszej dyrektywy, z wartością parametryczną dotyczącą zdrowia wynoszącą 2,5 µg/l. Ponadto nonylofenol i beta-estradiol należy dodać do listy obserwacyjnej, która ma zostać ustanowiona przez Komisję zgodnie z niniejszą dyrektywą.

(6) W odniesieniu do ołowiu WHO zaleca zachowanie obecnej wartości parametrycznej, lecz wskazuje, że stężenia powinny być tak niskie, jak to w praktyce możliwe. W związku z tym powinno być możliwe zachowanie obecnej wartości wynoszącej 10 µg/l przez 15 lat po dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy. Najpóźniej do zakończenia tego okresu przejściowego wartość parametryczna dla ołowiu powinna wynosić 5 µg/l. Ponadto istniejące w domach i budynkach rury ołowiane są utrzymującym się problemem, gdyż państwa członkowskie nie zawsze mają wystarczające uprawnienia, aby nałożyć wymóg wymiany tych rur, zatem wartość 5 µg/l powinna pozostać wartością, do której należy dążyć, jeśli chodzi o obowiązki dotyczące wewnętrznych systemów wodociągowych. Jednakże w przypadku wszystkich nowych materiałów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, niezależnie od tego, czy mają one być stosowane w systemach zaopatrzenia czy w wewnętrznych systemach wodociągowych, aby mogły one zostać zatwierdzone zgodnie z niniejszą dyrektywą, dla wody z kranu powinna obowiązywać wartość 5 µg/l.

(7) Wychodząc naprzeciw rosnącemu zainteresowaniu opinii publicznej wpływem na zdrowie ludzkie nowo pojawiających się substancji w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi, takich jak substancje zaburzające gospodarkę hormonalną, farmaceutyki i mikroplastik, oraz w celu rozwiązania problemu nowo pojawiających się substancji w łańcuchu zaopatrzenia w wodę, należy wprowadzić w niniejszej dyrektywie mechanizm listy obserwacyjnej. Mechanizm listy obserwacyjnej umożliwi reagowanie na rosnące obawy w dynamiczny i elastyczny sposób. Umożliwi on również śledzenie nowej wiedzy na temat znaczenia tych nowo pojawiających się substancji dla zdrowia ludzkiego oraz nowej wiedzy odnoszącej się do najodpowiedniejszego podejścia w zakresie monitorowania oraz metodyk. Ten mechanizm listy obserwacyjnej wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi jest częścią odpowiedzi na różne polityki unijne, określone w komunikacie Komisji z dnia 11 marca 2019 r. zatytułowanym „Strategiczne podejście Unii Europejskiej do substancji farmaceutycznych w środowisku", komunikacie Komisji z dnia 7 listopada 2018 r. zatytułowanym „Bardziej kompleksowe ramy Unii Europejskiej w obszarze substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego" oraz konkluzjach Rady z dnia 26 czerwca 2019 r. zatytułowanych „Ku strategii na rzecz zrównoważonej unijnej polityki w zakresie substancji chemicznych".

(8) WHO zaleciła również, aby trzy wartości parametryczne stały się mniej rygorystyczne, oraz aby usunąć pięć parametrów z wykazu parametrów i wartości parametrycznych określonych w dyrektywie 98/83/WE. Jednakże nie wszystkie z tych zmian uznawane są za niezbędne, ponieważ podejście oparte na ryzyku wprowadzone dyrektywą Komisji (UE) 2015/1787 ([9]) umożliwia dostawcom wody, pod pewnymi warunkami, usunięcie parametru z wykazu parametrów, które mają być monitorowane. Techniki uzdatniania pozwalające osiągnąć te wartości parametryczne już istnieją.

(9) Wartości parametryczne określone w niniejszej dyrektywie opierają się na dostępnej wiedzy naukowej i na zasadzie ostrożności oraz zostały wybrane w celu zapewnienia, aby woda przeznaczona do spożycia przez ludzi mogła być bezpiecznie spożywana przez całe życie, zapewniając tym samym wysoki poziom ochrony zdrowia.

(10) Należy zachować równowagę w celu zapobiegania ryzyku zarówno mikrobiologicznemu, jak i chemicznemu; w tym celu oraz w świetle przyszłego przeglądu wartości parametryczne mające zastosowanie do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi powinny zostać oparte na względach dotyczących ochrony zdrowia publicznego oraz na metodzie oceny ryzyka.

(11) Parametry wskaźnikowe nie mają bezpośredniego wpływu na zdrowie publiczne. Są jednak istotne dla określenia, jak funkcjonują urządzenia wykorzystywane do produkcji i dystrybucji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, oraz dla oceny jej jakości. Parametry te mogą pomóc w zidentyfikowaniu nieprawidłowości w uzdatnianiu wody oraz odgrywają istotną rolę w podnoszeniu i utrzymaniu zaufania konsumentów do jakości wody. Dlatego też państwa członkowskie powinny zapewnić, aby parametry te były monitorowane.

([9]) Dyrektywa Komisji (UE) 2015/1787 z dnia 6 października 2015 r. zmieniająca załączniki II i III do dyrektywy Rady 98/83/WE w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 260 z 7.10.2015, s. 6).

(12) W przypadku gdy jest to konieczne w celu ochrony zdrowia ludzkiego na ich terytorium, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do ustalenia – zgodnie z zasadą ostrożności – wartości dla dodatkowych parametrów nieujętych w załączniku I.

(13) Bezpieczna woda przeznaczona do spożycia przez ludzi oznacza nie tylko nieobecność szkodliwych mikroorganizmów i substancji, lecz również obecność pewnych ilości naturalnych minerałów i pierwiastków podstawowych, mając na uwadze, że długotrwałe spożywanie wody demineralizowanej lub wody o bardzo niskiej zawartości pierwiastków podstawowych, takich jak wapń i magnez, może zagrażać zdrowiu ludzkiemu. Pewna zawartość takich minerałów ma również zasadnicze znaczenie dla zapewnienia, aby woda przeznaczona do spożycia przez ludzi nie wykazywała właściwości agresywnych ani korozyjnych, a także dla poprawy smaku takiej wody. Minimalne stężenia takich minerałów w wodzie zmiękczanej lub demineralizowanej można rozpatrywać w kontekście warunków lokalnych.

(14) W dyrektywie 98/83/WE tylko do pewnego stopnia uwzględniono elementy profilaktycznego planowania bezpieczeństwa oraz oparte na ryzyku. Pierwsze elementy podejścia opartego na ryzyku zostały wprowadzone w 2015 r. dyrektywą (UE) 2015/1787, umożliwiając państwom członkowskim stosowanie odstępstw od ustanowionych programów monitorowania, pod warunkiem że przeprowadzone zostaną wiarygodne oceny ryzyka, które mogą opierać się na Wytycznych WHO dotyczących jakości wody do picia (zwanych dalej „wytycznymi WHO"). Wytyczne WHO, określające podejście polegające na opracowaniu tzw. planu bezpieczeństwa wody – w tym również dla małych społeczności – wraz z normą EN 15975-2 dotyczącą bezpieczeństwa zaopatrzenia w wodę pitną, stanowią uznane na poziomie międzynarodowym zasady, na których opierają się produkcja i dystrybucja wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, oraz monitorowanie i analiza parametrów takiej wody. Te pierwsze elementy podejścia opartego na ryzyku należy utrzymać w niniejszej dyrektywie.

(15) W celu zapewnienia, aby elementy podejścia opartego na ryzyku wprowadzone dyrektywą (UE) 2015/1787 nie ograniczały się do aspektów monitorowania, a czas i zasoby skupione były na istotnym ryzyku oraz najbardziej efektywnych kosztowo środkach na ujęciu, a także aby uniknąć analiz i nakładów na nieistotne kwestie, należy wprowadzić całościowe, oparte na ryzyku podejście do bezpieczeństwa wody, obejmujące cały łańcuch dostaw od obszaru zasilania, poprzez pobór, uzdatnianie, magazynowanie i dystrybucję do punktu zgodności. To podejście powinno opierać się na zdobytej wiedzy i działaniach prowadzonych na mocy dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([10]) oraz powinno w większym stopniu uwzględniać wpływ zmiany klimatu na zasoby wodne. To podejście oparte na ryzyku powinno składać się z trzech elementów. Po pierwsze, identyfikacji zagrożeń związanych z obszarami zasilania punktów poboru wody (zwanej dalej „oceną ryzyka i zarządzaniem ryzykiem w obszarach zasilania punktów poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi") zgodnie z wytycznymi WHO i Podręcznikiem Planu Bezpieczeństwa Wody. Po drugie, umożliwienia dostawcy wody dostosowania monitoringu do głównych rodzajów ryzyka i zastosowania środków niezbędnych do zarządzania rodzajami ryzyka zidentyfikowanymi w łańcuchu dostaw począwszy od poboru wody, przez uzdatnianie, magazynowanie i dystrybucję wody (zwanej dalej „oceną ryzyka i zarządzaniem ryzykiem w systemie zaopatrzenia"). Po trzecie, oceny potencjalnego ryzyka związanego z wewnętrznymi systemami wodociągowymi, takiego jak stwarzane przez bakterię *Legionella* lub ołów (zwanej dalej „oceną ryzyka w wewnętrznych systemach wodociągowych"), ze szczególnym uwzględnieniem obiektów priorytetowych. Oceny te powinny podlegać regularnym przeglądom, między innymi w odpowiedzi na zagrożenia ze strony ekstremalnych zjawisk pogodowych związanych ze zmianą klimatu, znane zmiany działalności człowieka w obszarze poboru wody lub incydenty związane ze źródłami zaopatrzenia w wodę. Podejście oparte na ryzyku powinno zapewniać stałą wymianę informacji między właściwymi organami i dostawcami wody.

(16) Aby zmniejszyć ewentualne obciążenia administracyjne dla dostawców wody, którzy dostarczają średnio między 10 m^3 a 100 m^3 wody dziennie lub obsługują między 50 a 500 osób, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwolnienia tych dostawców wody z obowiązku przeprowadzenia oceny ryzyka w systemie zaopatrzenia, pod warunkiem że będą oni prowadzili regularny monitoring zgodnie z niniejszą dyrektywą. Wdrażanie podejścia opartego na ryzyku należy, w drodze wyjątku, dostosować do szczególnych uwarunkowań sektora statków morskich, które odsalają wodę i przewożą pasażerów. Unijne statki morskie przestrzegają międzynarodowych ram prawnych podczas żeglugi po wodach międzynarodowych. Należy zapewnić, aby priorytet miały te spośród obowiązujących regulacji międzynarodowych lub uznanych na poziomie międzynarodowym norm, takich jak program dotyczący zachowania higieny na statkach opracowany przez publiczną służbę zdrowia USA, które są bardziej szczegółowe i bardziej rygorystyczne oraz mają zastosowanie do statków na wodach międzynarodowych.

([10]) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

(17) Ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w obszarach zasilania punktów poboru wody powinny uwzględniać holistyczne podejście i być nakierowane na zredukowanie poziomu uzdatniania wymaganego do produkcji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, na przykład dzięki zmniejszeniu presji powodujących zanieczyszczenie lub ryzyko zanieczyszczenia części wód wykorzystywanych do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W tym celu państwa członkowskie powinny scharakteryzować obszary zasilania punktów poboru wody oraz zidentyfikować zagrożenia i zdarzenia niebezpieczne, które mogłyby spowodować pogorszenie jakości wody, takie jak ewentualne źródła zanieczyszczeń związane z tymi obszarami zasilania.

W przypadku gdy będzie to konieczne w świetle identyfikacji zagrożeń, państwa członkowskie powinny monitorować substancje szkodliwe, które uznały za istotne, takie jak azotany, pestycydy lub farmaceutyki określone w dyrektywie 2000/60/WE, lub jeśli ich obecność w obszarze zasilania jest pochodzenia naturalnego, jak w przypadku arsenu, lub jeśli otrzymają od dostawców wody informacje dotyczące na przykład nagłego wzrostu stężenia w wodzie surowej określonego parametru. W przypadku wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi pochodzącej z wód powierzchniowych, państwa członkowskie powinny zwrócić szczególną uwagę w swojej ocenie ryzyka na zawartość mikroplastiku i substancji zaburzających gospodarkę hormonalną, takich jak nonylofenol i beta-estradiol, oraz powinny w razie konieczności wprowadzić wymóg, aby dostawcy wody również monitorowali te i inne parametry umieszczone na liście obserwacyjnej, a w razie konieczności przeprowadzali proces uzdatniania z uwagi na te i inne parametry, jeżeli uznaje się je za potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego. Na podstawie oceny ryzyka danych obszarów zasilania danych punków poboru wody należy zastosować środki zarządzania służące zapobieganiu zidentyfikowanym rodzajom ryzyka lub ich kontroli, aby zagwarantować jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W przypadku gdy państwo członkowskie stwierdzi, w ramach identyfikacji zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych, że dany parametr nie jest obecny w danych obszarach zasilania danych punktów poboru wody, na przykład dlatego, że substancja ta nigdy nie występuje w częściach wód podziemnych lub częściach wód powierzchniowych, to państwo członkowskie powinno poinformować o tym właściwych dostawców wody oraz powinno mieć możliwość zezwolenia im na zmniejszenie częstotliwości monitorowania tego parametru lub usunięcie go z wykazu parametrów, które mają być monitorowane, bez przeprowadzania oceny ryzyka w systemie zaopatrzenia.

(18) Dyrektywa 2000/60/WE wymaga, aby państwa członkowskie identyfikowały części wód wykorzystywane do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, monitorowały je i stosowały niezbędne środki zapobiegające pogorszeniu się ich jakości w celu redukcji poziomu uzdatniania wymaganego w produkcji wody zdatnej do spożycia przez ludzi. Aby uniknąć powielania obowiązków, państwa członkowskie, dokonując identyfikacji zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych, powinny wykorzystywać dostępne – reprezentatywne dla danych obszarów zasilania – wyniki monitorowania uzyskane na podstawie art. 7 i 8 dyrektywy 2000/60/WE lub innego odpowiedniego prawodawstwa Unii. Niemniej jednak, w przypadku gdy dane z takiego monitorowania nie są dostępne, można wprowadzić monitoring odpowiednich parametrów, substancji lub substancji szkodliwych, aby uzupełniać charakterystykę obszarów zasilania i ocenę potencjalnego ryzyka. Taki monitoring należy wprowadzać z uwzględnieniem lokalnej sytuacji i źródeł zanieczyszczeń.

(19) Wartości parametryczne określone w niniejszej dyrektywie do celów oceny jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi mają być przestrzegane w punkcie, w którym woda wypływa z kranów używanych zwykle do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi mogą mieć jednak wpływ wewnętrzne systemy wodociągowe. WHO odnotowała, że w Unii bakteria *Legionella* powoduje największe obciążenie dla zdrowia ze wszystkich patogenów przenoszonych przez wodę. Jest ona przenoszona poprzez systemy dystrybucji ciepłej wody, drogą inhalacyjną, na przykład podczas korzystania z prysznica. Ma to więc wyraźny związek z wewnętrznymi systemami wodociągowymi. Ponieważ nałożenie jednostronnego obowiązku monitorowania na wszystkie zabudowania prywatne i publiczne spowodowałoby nadmiernie wysokie koszty, właściwszym rozwiązaniem tego problemu jest ocena ryzyka w wewnętrznych systemach wodociągowych. Ponadto potencjalne ryzyko związane z produktami i materiałami do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia

przez ludzi powinno również zostać uwzględnione w tej ocenie ryzyka. Ocena ryzyka w wewnętrznych systemach wodociągowych powinna zatem obejmować między innymi monitorowanie głównie zidentyfikowanych przez państwa członkowskie obiektów priorytetowych, takich jak szpitale, placówki opieki zdrowotnej, domy opieki, placówki opieki nad dziećmi, szkoły, placówki oświatowe, obiekty zakwaterowania, restauracje, bary, ośrodki sportowe i centra handlowe, obiekty wypoczynkowe, rekreacyjne i wystawowe, zakłady karne i kempingi, oraz na ocenie ryzyka związanego z wewnętrznymi systemami wodociągowymi i powiązanymi z nimi produktami i materiałami. Na podstawie oceny ryzyka państwa członkowskie powinny zastosować wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić między innymi wprowadzenie odpowiednich środków kontroli i zarządzania, na przykład w przypadku wystąpienia ognisk chorób, zgodnie z wytycznymi WHO, oraz aby migracja substancji potencjalnie szkodliwych z wyrobów budowlanych nie stwarzała niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego.

(20) Przepisy dyrektywy 98/83/WE dotyczące zapewnienia jakości uzdatniania, sprzętu i materiałów nie były skuteczne w stworzeniu jednolitych wymogów higienicznych dotyczących produktów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi. Skutkiem tego istnieją krajowe procedury zatwierdzania produktów, przy czym wymogi są różne w poszczególnych państwach członkowskich. Utrudnia to producentom wprowadzanie produktów do obrotu w całej Unii, jest dla nich kosztowne, i jest również kosztowne dla państw członkowskich. Ponadto utrudnia to konsumentom i dostawcom wody rozpoznanie, czy wyroby spełniają wymogi zdrowotne. Ustanowienie w niniejszej dyrektywie zharmonizowanych minimalnych wymogów dotyczących materiałów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi przyczyni się do osiągnięcia w całej Unii jednolitego poziomu ochrony zdrowia, a także do lepszego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Ponadto, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 ([11]) ustanawia powszechny ogólnounijny mechanizm nadzoru rynku dla produktów, mając na celu zapewnienie, aby na rynku Unii udostępniane były tylko produkty zgodne z przepisami, spełniające wymogi zapewniające wysoki poziom ochrony interesów publicznych, takich jak zdrowie i bezpieczeństwo ogólnie, bezpieczeństwo i higiena w miejscu pracy, ochrona konsumentów, ochrona środowiska i bezpieczeństwo publiczne. W rozporządzeniu tym przewidziano, że jeżeli przyjęte zostanie nowe prawodawstwo harmonizacyjne Unii, zostanie w tym prawodawstwie określone, czy powinno mieć do niego zastosowanie także rozporządzenie (UE) 2019/1020. W celu zapewnienia, aby możliwe było zastosowanie odpowiednich środków w zakresie nadzoru rynku w odniesieniu do produktów, które nie zostały już objęte zakresem stosowania rozporządzenia (UE) 2019/1020, ale których będzie dotyczyła niniejsza dyrektywa, należy przewidzieć stosowanie tego rozporządzenia do tych produktów.

(21) Charakter materiałów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi może wpływać na jakość takiej wody poprzez migrację substancji potencjalnie szkodliwych, sprzyjanie rozwojowi drobnoustrojów lub ze względu na oddziaływanie na zapach, barwę lub smak takiej wody. Z oceny dyrektywy 98/83/WE wynika, że przepisy dotyczące zapewnienia jakości uzdatniania, sprzętu i materiałów pozostawiały zbyt dużą elastyczność prawną, co doprowadziło do powstania w Unii różnych krajowych systemów zatwierdzania materiałów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi. Zachodzi zatem potrzeba ustanowienia bardziej szczegółowych minimalnych wymogów w zakresie higieny dla materiałów, które mają być wykorzystywane do poboru, uzdatniania, magazynowania lub dystrybucji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w nowych instalacjach lub w istniejących instalacjach, gdy są one poddawane naprawie lub przebudowie w celu zapewnienia, aby nie zagrażały – w sposób bezpośredni albo pośredni – zdrowiu ludzkiemu, nie wpływały niekorzystnie na barwę, zapach lub smak wody, nie sprzyjały rozwojowi drobnoustrojów w wodzie ani nie powodowały uwalniania do wody zanieczyszczeń w stopniu większym, niż to konieczne do założonego celu. W tym celu w niniejszej dyrektywie należy określić szczegółowe minimalne wymogi w zakresie higieny dla materiałów poprzez ustanowienie metodyki badania i zatwierdzania substancji wyjściowych, składów i składników, europejskich list pozytywnych substancji wyjściowych, składów i składników, metod i procedur włączania substancji wyjściowych, składów lub składników do europejskich list pozytywnych lub dokonywania przeglądów ich włączenia, a także procedur i metod badania i zatwierdzania materiałów końcowych stosowanych w produktach wykonanych z połączonych substancji wyjściowych, składów lub składników znajdujących się na europejskich listach pozytywnych.

Aby nie utrudniać innowacji, Komisja powinna zapewnić, aby takie procedury były proporcjonalne i aby nie nakładały zbędnego obciążenia na podmioty gospodarcze, w szczególności małe i średnie przedsiębiorstwa. Procedury te w możliwie największym zakresie powinny być dostosowane do istniejącego prawodawstwa Unii dotyczącego produktów, aby uniknąć podwójnego obciążenia zobowiązującego podmioty gospodarcze do prowadzenia różnych ocen zgodności dla tego samego produktu.

([11]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 1).

(22) Europejskie listy pozytywne to listy substancji wyjściowych, składów lub składników, w zależności od rodzaju materiałów, a mianowicie organiczne, cementowe, metalowe, emalie i ceramiczne lub inne materiały nieorganiczne, zatwierdzone do stosowania w produkcji materiałów; listy te powinny obejmować – w stosownych przypadkach – warunki ich stosowania i limity migracji. Do włączenia substancji wyjściowej, składu lub składnika do europejskich list pozytywnych należy wymagać oceny ryzyka samej substancji wyjściowej, samego składu lub samego składnika, a także odpowiednich zanieczyszczeń oraz przewidywalnych produktów reakcji i rozpadu przy przewidzianym zastosowaniu. Ocena ryzyka przeprowadzona przez wnioskodawcę lub organ krajowy powinna obejmować ryzyka dla zdrowia wynikające z potencjalnej migracji w najmniej korzystnych przewidywalnych warunkach zastosowania oraz toksyczności. W oparciu o ocenę ryzyka, w celu zapewnienia bezpieczeństwa materiału końcowego, który ma być stosowany w produktach do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, w europejskich listach pozytywnych należy – w razie konieczności – określić specyfikacje substancji wyjściowej, składu lub składnika oraz ograniczenia stosowania, ograniczenia ilościowe lub limity migracji dla substancji wyjściowej, składu lub składnika, możliwe zanieczyszczenia i produkty lub składniki reakcji.

Do celów ustanowienia pierwszych europejskich list pozytywnych należy udostępnić Europejskiej Agencji Chemikaliów, ustanowionej na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1907/2006 ([12]) (zwanej dalej „ECHA"), krajowe listy pozytywne substancji wyjściowych, składów i składników lub inne przepisy krajowe, metodyki, którymi kierowano się przy tworzeniu takich krajowych list i przepisów, a także towarzyszące im oceny ryzyka dla każdej z substancji wyjściowych, składów i składników. Na tej podstawie ECHA powinna przedstawić Komisji zbiorcze listy. ECHA powinna dokonać przeglądu i wydać opinię dotyczącą substancji, składów i składników znajdujących się na pierwszych europejskich listach pozytywnych w terminie umożliwiającym Komisji dokonanie przeglądu tych list przed upływem 15 lat po ich przyjęciu. Do celów aktualizacji europejskich list pozytywnych ECHA powinna wydawać opinie dotyczące włączenia lub usunięcia substancji, składów lub składników.

(23) Aby ułatwić jednolite badanie produktów pod względem zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy, Komisja powinna zwrócić się do Europejskiego Komitetu Normalizacyjnego (CEN), aby opracował normy w zakresie jednolitego badania i oceny produktów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi. Przy ustanawianiu i aktualizacji europejskich list pozytywnych Komisja powinna zapewnić, aby wszelkie odpowiednie akty lub mandaty na opracowanie norm przyjmowane przez nią zgodnie z pozostałym prawodawstwem Unii były spójne z niniejszą dyrektywą.

(24) Ponadto, nie później niż dziewięć lat po upływie terminu transpozycji niniejszej dyrektywy, należy dokonać przeglądu funkcjonowania systemu wprowadzonego niniejszą dyrektywą, aby ocenić, czy zdrowie ludzkie jest chronione w całej Unii oraz czy należycie zapewniane jest funkcjonowanie rynku wewnętrznego w zakresie wykorzystujących zatwierdzone materiały produktów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi. Należy ponadto ocenić, czy potrzebne są dalsze wnioski ustawodawcze w tym zakresie, uwzględniając w szczególności wyniki ocen rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1935/2004 ([13]) i (UE) nr 305/2011 ([14]).

(25) Produkty do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi powinny składać się z materiału lub kombinacji materiałów zatwierdzonych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Niniejsza dyrektywa dotyczy jednak tylko aspektów zdrowotnych i higienicznych materiałów i substancji stosowanych w produktach z punktu widzenia ich wpływu na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, a także przepisów dotyczących badania zgodności i kontroli jakości końcowych produktów. Nie dotyczy ona innych wymogów, takich jak zasady określania skuteczności działania produktów lub przepisy w zakresie bezpieczeństwa konstrukcji, które mogą być regulowane lub wynikać z prawodawstwa harmonizacyjnego Unii, takiego jak rozporządzenie (UE) nr 305/2011 lub rozporządzenie Parlamentu

([12]) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

([13]) Rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4).

([14]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 5).

Europejskiego i Rady (UE) 2016/426 ([15]). Współwystępowanie aspektów zdrowotnych i higienicznych ryzyka harmonizowanych na podstawie niniejszej dyrektywy oraz aspektów związanych z bezpieczeństwem lub innych aspektów ryzyka, do których odnosi się prawodawstwo harmonizacyjne Unii, nie będzie ze sobą kolidowało, pod warunkiem że nie będą się pokrywały rodzaje ryzyka objęte zakresami stosowania poszczególnych regulacji. Istnieje potencjalna kolizja między rozporządzeniem (UE) nr 305/2011 a niniejszą dyrektywą, zważywszy na fakt, że zapobieganie uwalnianiu do wody do picia substancji niebezpiecznych lub substancji, które w inny sposób negatywnie wpływają na wodę do picia jest wymienione w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 305/2011 jako jeden z podstawowych wymogów w przypadku prac budowlanych. Takie pokrywanie się przepisów jednak nie wystąpi, jeśli na podstawie rozporządzenia (UE) nr 305/2011 nie zostanie wydany mandat na opracowanie norm dotyczących aspektów zdrowotnych i higienicznych produktów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

(26) Zachodzi potrzeba zapewnienia na poziomie Unii skutecznego podejmowania decyzji, koordynacji i zarządzania technicznymi, naukowymi i administracyjnymi aspektami niniejszej dyrektywy dotyczącymi materiałów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi. ECHA powinna wykonywać zadania określone w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do oceny substancji i składów materiałów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi. W związku z tym Komitet ds. Oceny Ryzyka ECHA, ustanowiony na podstawie art. 76 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, powinien ułatwiać wykonywanie niektórych zadań powierzonych ECHA na podstawie niniejszej dyrektywy poprzez wydawanie opinii.

(27) Chemikalia do uzdatniania wody i materiały filtracyjne mogłyby być stosowane do uzdatniania surowej wody, aby zapewnić wodę, która będzie odpowiednia do spożycia przez ludzi. Jednakże chemikalia do uzdatniania wody i materiały filtracyjne mogą stanowić ryzyko dla bezpieczeństwa wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W związku z tym procedury uzdatniania i dezynfekcji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi powinny zapewniać stosowanie chemikaliów do uzdatniania wody i materiałów filtracyjnych, które są skuteczne, bezpieczne i odpowiednio zarządzane, aby unikać niepożądanych skutków dla zdrowia konsumentów. Chemikalia do uzdatniania wody i materiały filtracyjne muszą być zatem oceniane pod względem ich właściwości, wymogów w zakresie higieny oraz czystości i nie powinny być stosowane w większym stopniu, niż to konieczne, aby uniknąć ryzyka dla zdrowia ludzkiego. Chemikalia do uzdatniania wody i materiały filtracyjne nie powinny sprzyjać rozwojowi drobnoustrojów, z wyjątkiem celowych działań, takich jak pobudzenie denitryfikacji drobnoustrojowej.

Państwa członkowskie powinny zagwarantować zapewnienie jakości chemikaliów do uzdatniania wody i materiałów filtracyjnych bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 ([16]) oraz przy wykorzystaniu istniejących norm europejskich, o ile są dostępne. Istotne jest zapewnienie, aby każdy produkt, a także pojemniki na odczynniki chemiczne i materiały filtracyjne do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi nosiły w momencie wprowadzenia do obrotu wyraźne i nieusuwalne oznakowanie informujące konsumentów, dostawców wody, instalatorów, organy i regulatorów, że dany przedmiot nadaje się do stosowania w kontakcie z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi. Ponadto zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 528/2012 należy umożliwić państwom członkowskim wprowadzenie ograniczeń lub zakazu stosowania produktów biobójczych w ramach zaopatrzenia ludności w wodę do picia, w tym również w indywidualnym zaopatrzeniu.

(28) Mając na celu zminimalizowanie potencjalnej obecności ołowiu w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi, elementy zawierające ołów w wewnętrznych systemach wodociągowych mogą zostać zastąpione, w szczególności w przypadku naprawy lub przebudowy istniejących instalacji. Elementy te powinny zostać zastąpione materiałami, które są zgodne z minimalnymi wymogami dotyczącymi materiałów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, ustanowionymi w niniejszej dyrektywie. Aby przyspieszyć ten proces, państwa członkowskie powinny rozważyć i w stosownych przypadkach zastosować środki w celu wymiany elementów zawierających ołów w istniejących wewnętrznych systemach wodociągowych, o ile będzie to ekonomicznie i technicznie wykonalne.

([15]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/426 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe oraz uchylenia dyrektywy 2009/142/WE (Dz.U. L 81 z 31.3.2016, s. 99).

([16]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1).

(29) Każde państwo członkowskie powinno zapewnić, aby ustanowione zostały programy monitorowania w celu sprawdzenia, czy woda przeznaczona do spożycia przez ludzi spełnia wymogi niniejszej dyrektywy. Monitorowanie do celów niniejszej dyrektywy będzie w głównej mierze prowadzone przez dostawców wody. Należy zapewnić im pewien stopień elastyczności, jeśli chodzi o parametry, które monitorują oni do celów oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem w systemie zaopatrzenia. Jeżeli dany parametr nie zostanie wykryty, dostawcom wody należy umożliwić zmniejszenie częstotliwości monitorowania lub całkowite zaprzestanie monitorowania tego parametru. Ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w systemie zaopatrzenia powinny być prowadzone w odniesieniu do większości parametrów. Podstawowy zestaw parametrów powinien jednak zawsze podlegać monitorowaniu z określoną minimalną częstotliwością. W niniejszej dyrektywie określono głównie przepisy dotyczące częstotliwości monitorowania do celów kontroli zgodności i tylko nieliczne przepisy dotyczące monitorowania do celów operacyjnych. Dodatkowe monitorowanie do celów operacyjnych może być niezbędne w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu uzdatniania wody. Takie dodatkowe monitorowanie powinno być prowadzone według uznania dostawców wody. W związku z tym dostawcy wody mogliby korzystać z wytycznych WHO i Podręcznika Planu Bezpieczeństwa Wody.

(30) Podejście oparte na ryzyku powinno być stosowane przez wszystkich dostawców wody, w tym również przez małych dostawców, ponieważ ocena dyrektywy 98/83/WE wykazała braki w jego wdrażaniu przez tych dostawców, wynikające czasami z kosztów przeprowadzania niepotrzebnych działań monitorowania. Przy stosowaniu podejścia opartego na ryzyku należy uwzględniać kwestie bezpieczeństwa.

(31) W przypadku niezgodności z wymogami nałożonymi niniejszą dyrektywą zainteresowane państwo członkowskie powinno natychmiast podjąć działania w celu znalezienia przyczyny oraz zapewnić podjęcie niezbędnych działań naprawczych najszybciej, jak to możliwe, w celu przywrócenia jakości dostarczanej wody. W przypadkach gdy dostarczana woda stanowi potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego, dostawa takiej wody powinna zostać zakazana lub należy ograniczyć jej wykorzystanie. Ponadto w przypadku niezgodności z minimalnymi wymogami dotyczącymi wartości odnoszących się do parametrów mikrobiologicznych i chemicznych, państwa członkowskie powinny uznawać taką niezgodność za potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego, z wyjątkiem przypadków, w których niezgodność można uznać za nieistotną. W przypadkach gdy niezbędne jest podjęcie działań naprawczych w celu przywrócenia jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, zgodnie z art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) pierwszeństwo należy nadać działaniom, które rozwiązują problem u źródła.

(32) Państwa członkowskie powinny być uprawnione, pod pewnymi warunkami i w należycie uzasadnionych okolicznościach, do dalszego przyznawania odstępstw od niniejszej dyrektywy, i w tym względzie niezbędne jest ustanowienie odpowiednich ram dla takich odstępstw, pod warunkiem że nie stwarzają one potencjalnego niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego oraz pod warunkiem że dostarczanie wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w danym obszarze nie może być utrzymane za pomocą jakichkolwiek innych racjonalnych środków. Odstępstwa te powinny ograniczać się do określonych przypadków. Odstępstwa przyznawane przez państwa członkowskie na podstawie dyrektywy 98/83/WE i wciąż obowiązujące w momencie upływu terminu transpozycji niniejszej dyrektywy powinny nadal obowiązywać do końca okresu ich obowiązywania i powinny być przedłużane na podstawie niniejszej dyrektywy jedynie w przypadku, gdy nie zostało jeszcze przyznane drugie odstępstwo.

(33) W komunikacie z dnia 19 marca 2014 w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej „Dostęp do wody i kanalizacji jest prawem człowieka! Woda jest dobrem publicznym, nie towarem!" Komisja wezwała państwa członkowskie do zapewnienia dostępu do minimalnej ilości wody dla wszystkich obywateli zgodnie z zaleceniami WHO. Zobowiązała się również, że będzie nadal „ułatwiać dostęp do bezpiecznej wody pitnej dla całej ludności za pośrednictwem polityki ochrony środowiska". Jest to zgodne z celem nr 6 zrównoważonego rozwoju oraz powiązanym zadaniem dotyczącym zapewnienia dla wszystkich powszechnego i sprawiedliwego dostępu do bezpiecznej wody do picia po przystępnej cenie. Aby odnieść się do tych aspektów dostępu do wody, które wiążą się z jakością i dostępnością, oraz w ramach odpowiedzi na inicjatywę Right2Water, a także aby wnieść wkład we wdrażanie zasady 20 Europejskiego filaru praw socjalnych, która stanowi, że „każdy ma prawo dostępu do podstawowych usług dobrej jakości, w tym wody", problem dostępu do wody państwa członkowskie powinny rozwiązywać na poziomie krajowym, przy czym powinny one korzystać z pewnej swobody uznania co do rodzaju wdrażanych środków. Powinno się to odbywać poprzez działania mające na celu poprawę dostępu dla wszystkich do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, w szczególności poprzez instalowanie, tam gdzie jest to technicznie wykonalne, urządzeń do poboru wody w przestrzeniach publicznych na zewnątrz i w budynkach, a także poprzez działania mające na celu upowszechnianie korzystania z wody z kranu, na przykład poprzez zachęcanie do nieodpłatnego udostępniania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w administracji publicznej i budynkach publicznych lub nieodpłatnego, lub po uiszczeniu drobnej opłaty za usługę, udostępniania takiej wody klientom w restauracjach, w punktach gastronomicznych i cateringowych.

(34) Unia i państwa członkowskie zobowiązały się, w granicach swoich odpowiednich kompetencji, do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, uznając jednocześnie główną odpowiedzialność państw członkowskich za działania następcze i przegląd postępów w zakresie realizacji tych celów na poziomach krajowym, regionalnym i światowym. Niektóre cele zrównoważonego rozwoju oraz prawo do wody nie wchodzą w zakres polityki ochrony środowiska Unii ani polityki społecznej Unii, która jest ograniczona i ma charakter uzupełniający. Mając na uwadze ograniczone kompetencje Unii, należy jednak zapewnić, aby stałe zaangażowanie państw członkowskich na rzecz prawa do wody było zgodne z niniejszą dyrektywą, przy jednoczesnym poszanowaniu zasady pomocniczości. W tym zakresie państwa członkowskie podejmują obecnie znaczne wysiłki, aby poprawić dostęp do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Ponadto protokół „Woda i zdrowie" Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ (EKG ONZ) i Biura Regionalnego WHO dla Europy, załączony do Konwencji o ochronie i użytkowaniu cieków transgranicznych i jezior międzynarodowych z 1992 r., którego Stronami jest również wiele państw członkowskich, ma na celu ochronę zdrowia ludzkiego poprzez lepsze gospodarowanie wodą oraz ograniczenie chorób mających związek z wodą. Państwa członkowskie mogłyby wykorzystać dokumenty zawierające wytyczne opracowane na podstawie tego protokołu, aby oceniać kontekst polityczny oraz sytuację wyjściową w dostępie do wody, a także określać działania niezbędne do poprawy równego dostępu dla wszystkich do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

(35) Parlament Europejski w rezolucji z dnia 8 września 2015 r. w sprawie dalszych działań w następstwie europejskiej inicjatywy Right2Water ([17]) wymagał, aby państwa członkowskie zwracały szczególną uwagę na potrzeby wrażliwych grup społecznych. Specyficzna sytuacja kultur mniejszościowych, takich jak Romowie i Trawelerzy, niezależnie od tego, czy prowadzą osiadły tryb życia czy nie – a w szczególności ich brak dostępu do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi – została także uznana w komunikacie Komisji z dnia 2 kwietnia 2014 r. zatytułowanym „Sprawozdanie z wdrażania unijnych ram dotyczących krajowych strategii integracji Romów" oraz w zaleceniu Rady z dnia 9 grudnia 2013 r. w sprawie skutecznych środków integracji Romów w państwach członkowskich. W związku z tym ogólnym kontekstem państwa członkowskie powinny zwracać szczególną uwagę na wrażliwe i zmarginalizowane grupy, wprowadzając niezbędne środki, aby poprawić tym grupom dostęp do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do definiowania tych grup, ważne jest, aby obejmowały one uchodźców, społeczności wędrowne, osoby bezdomne i kultury mniejszości, takie jak Romowie i Trawelerzy, niezależnie od tego, czy prowadzą one osiadły tryb życia czy nie. Takie środki poprawy dostępu, których wybór pozostawia się uznaniu państw członkowskich, mogłyby na przykład polegać na zapewnieniu alternatywnych systemów zaopatrzenia, takich jak urządzenia do uzdatniania wody do użytku indywidualnego, dostarczaniu wody za pomocą cystern, w tym również przewoźnych zbiorników, oraz zapewnieniu niezbędnej infrastruktury dla obozów.

(36) W celu lepszego uświadomienia konsumentom skutków zużycia wody powinni oni otrzymywać łatwo dostępne informacje, na przykład na swoich fakturach lub za pomocą inteligentnej aplikacji, dotyczące zużytych rocznie ilości wody, przebiegu zużycia oraz porównania ze średnim zużyciem w gospodarstwach domowych, w przypadku gdy dostawca wody ma dostęp do takich informacji, a także ceny za litr wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, co pozwoli im na porównanie tych opłat z cenami wody butelkowanej.

(37) W siódmym programie działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety" ([18]) wymaga się, aby społeczeństwo miało dostęp do zrozumiałych informacji o środowisku na poziomie krajowym. W dyrektywie 98/83/WE przewidziano wyłącznie bierny dostęp do informacji, co oznacza, że państwa członkowskie musiały jedynie zapewniać dostępność informacji. Przepisy te powinny zatem zostać zastąpione w celu zapewnienia, aby konsumenci mieli łatwy dostęp online do aktualnych informacji w przyjazny dla użytkownika i dostosowany do ich potrzeb sposób. Konsumenci powinni również mieć możliwość zwrócenia się z uzasadnionym wnioskiem o dostęp do tych informacji za pomocą innych środków.

(38) Aktualne informacje, które mają być udostępniane na podstawie niniejszej dyrektywy, powinny obejmować wyniki programów monitoringu, informacje dotyczące rodzajów zastosowanego uzdatniania i dezynfekcji wody, informacje dotyczące przekroczenia wartości parametrycznych istotnych dla zdrowia ludzkiego, stosowne informacje dotyczące oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem w systemie zaopatrzenia, porady w zakresie sposobów zmniejszania zużycia wody oraz unikania ryzyka dla zdrowia w związku ze stagnacją wody, lecz również dodatkowe informacje, które mogłyby być przydatne dla obywateli, takie jak informacje dotyczące wskaźników takich jak zawartość żelaza, twardość i stopień mineralizacji wody, które często wpływają na sposób postrzegania wody z kranu przez konsumentów. Ponadto, w ramach odpowiedzi na zainteresowanie konsumentów kwestiami związanymi z wodą, konsumenci na ich wniosek powinni mieć dostęp do danych historycznych dotyczących wyników monitorowania i przekroczeń.

([17]) Dz.U. C 316 z 22.9.2017, s. 99.

([18]) Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety" (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

(39) W przypadku dostawców wody dostarczających co najmniej 10 000 m^3 dziennie lub obsługujących co najmniej 50 000 osób powinny być dostępne dla konsumentów online dodatkowe informacje dotyczące między innymi efektywności działania, wielkości wycieków, struktury własnościowej i struktury taryf.

(40) Pogłębienie wiedzy konsumentów w zakresie odpowiednich informacji oraz większa przejrzystość powinny zmierzać do zwiększenia zaufania obywateli do dostarczanej wody i do usług zaopatrzenia w wodę oraz doprowadzić do zwiększonego wykorzystania wody z kranu jako wody do picia, co mogłoby przyczynić się do zmniejszenia wykorzystania tworzyw sztucznych, ilości śmieci i emisji gazów cieplarnianych oraz mieć pozytywny wpływ na przeciwdziałanie zmianie klimatu i na środowisko jako całość.

(41) Dzięki poprawie technik monitorowania wielkość wycieków staje się coraz bardziej widoczna. Aby poprawić wydajność infrastruktury wodociągowej, w tym również aby unikać nadmiernej eksploatacji ograniczonych zasobów wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, wszystkie państwa członkowskie powinny oceniać wielkość wycieków i zmniejszać ją, jeżeli będzie przekraczała pewien próg.

(42) Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([19]) ma na celu zagwarantowanie prawa dostępu do informacji o środowisku w państwach członkowskich zgodnie z Konwencją z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska z 1998 r. ([20]) (zwaną dalej „konwencją z Aarhus"). Konwencja z Aarhus obejmuje szeroki zakres zobowiązań związanych zarówno z udostępnianiem na wniosek informacji o środowisku, jak i z aktywnym rozpowszechnianiem takich informacji. Dyrektywa 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([21]) ma również szeroki zakres stosowania, obejmujący rozpowszechnianie informacji przestrzennych, w tym również zbiorów danych dotyczących różnych zagadnień z zakresu środowiska. Ważne jest, aby przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące dostępu do informacji oraz zasady dotyczące wymiany danych stanowiły uzupełnienie tych dyrektyw, a nie tworzyły odrębny system prawny. Dlatego też przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące informowania społeczeństwa oraz informacji o monitorowaniu procesu wdrażania powinny pozostać bez uszczerbku dla dyrektyw 2003/4/WE i 2007/2/WE.

(43) W dyrektywie 98/83/WE nie określono obowiązków sprawozdawczych małych dostawców wody. Aby temu zaradzić oraz zaspokoić potrzebę informacji dotyczących wdrażania i zgodności, należy wprowadzić w niniejszej dyrektywie nowy system, w ramach którego państwa członkowskie będą zobowiązane do utworzenia, aktualizacji i udostępniania Komisji i Europejskiej Agencji Środowiska (zwanej dalej „EEA") zbiorów danych zawierających wyłącznie istotne informacje, na przykład związane z przekroczeniem wartości parametrycznych i incydentami o określonym znaczeniu. Powinno to zapewnić, aby obciążenie administracyjne dla wszystkich podmiotów pozostawało jak najmniejsze. Aby zapewnić odpowiednią infrastrukturę dostępu publicznego do wody, sprawozdawczość i wymianę danych między organami publicznymi, państwa członkowskie powinny przygotować specyfikację danych opartą na dyrektywie 2007/2/WE i jej aktach wykonawczych.

(44) Dane zgłaszane przez państwa członkowskie są niezbędne nie tylko do celów kontroli zgodności, ale są również istotne w celu umożliwienia Komisji monitorowania i oceny niniejszej dyrektywy w odniesieniu do jej celów, co będzie przydatne przy formułowaniu przyszłych ocen niniejszej dyrektywy zgodnie z pkt 22 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ([22]). W związku z tym potrzebne są stosowne dane, które umożliwią lepszą ocenę efektywności, skuteczności, odpowiedniości i unijnej wartości dodanej dyrektywy, stąd konieczność zapewnienia, aby istniały odpowiednie mechanizmy sprawozdawczości, które mogą również służyć jako wskaźniki na potrzeby przyszłych ocen niniejszej dyrektywy.

(45) Zgodnie z pkt 22 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszej dyrektywy przed upływem pewnego okresu wyznaczonego od daty będącej terminem jej transpozycji. Ocena ta powinna opierać się na zdobytym doświadczeniu i danych zebranych w czasie wdrażania niniejszej dyrektywy, na wszelkich dostępnych zaleceniach WHO oraz na odpowiednich danych naukowych, analitycznych i epidemiologicznych.

([19]) Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

([20]) Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 4.

([21]) Dyrektywa 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiająca infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) (Dz.U. L 108 z 25.4.2007, s. 1).

([22]) Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

(46) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności niniejsza dyrektywa ma na celu propagowanie zasad odnoszących się do opieki zdrowotnej, dostępu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, ochrony środowiska i ochrony konsumentów.

(47) Skuteczność niniejszej dyrektywy oraz jej cel, jakim jest ochrona zdrowia ludzkiego w kontekście polityki środowiskowej Unii, wymagają, aby osoby fizyczne lub prawne lub, w stosownych przypadkach, ich należycie ustanowione organizacje, mogły opierać się na niej w postępowaniach prawnych oraz aby sądy krajowe miały możliwość brania niniejszej dyrektywy pod uwagę jako jednego z elementów prawa Unii w celu, między innymi, kontroli decyzji organów krajowych, w stosownych przypadkach. Ponadto, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, na mocy zasady lojalnej współpracy ustanowionej w art. 4 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TUE), to sądy państw członkowskich mają zapewniać ochronę sądową praw osoby wynikających z prawa Unii. Ponadto art. 19 ust. 1 TUE wymaga od państw członkowskich, aby ustanowiły środki niezbędne do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii.

Ma to zastosowanie w szczególności do dyrektywy, której celem jest ochrona zdrowia ludzkiego przed niepożądanymi skutkami wszelkich zanieczyszczeń wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Ponadto, zgodnie z konwencją z Aarhus, członkowie zainteresowanej społeczności powinni mieć dostęp do wymiaru sprawiedliwości, aby przyczyniać się do ochrony prawa do życia w środowisku, które jest odpowiednie dla zdrowia i dobrostanu ludzi. Decyzją Rady (UE) 2018/881 ([23]) Komisja została wezwana do przeprowadzenia do dnia 30 września 2019 r. analizy oraz – jeśli jest to stosowne w świetle jej wyników – do przedłożenia do dnia 30 września 2020 r. wniosku w sprawie zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1367/2006 ([24]), aby uwzględnić ustalenia Komitetu ds. Przestrzegania Konwencji z Aarhus w sprawie ACCC/C/2008/32. Komisja przedłożyła analizę w wyznaczonym terminie i w komunikacie z dnia 11 grudnia 2019 r. zatytułowanym „Europejski Zielony Ład" oświadczyła, że „rozważy przegląd rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus w celu poprawy dostępu do administracyjnej i sądowej kontroli na szczeblu UE dla obywateli i organizacji pozarządowych, które mają obawy co do legalności decyzji wywierających wpływ na środowisko". Ważne jest, aby Komisja podjęła również działania w zakresie poprawy dostępu obywateli i organizacji pozarządowych do wymiaru sprawiedliwości przed sądami krajowymi we wszystkich państwach członkowskich.

(48) W celu dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określania progu wycieków, określania procedury oceny zgodności dla produktów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, ustanawiania procedury przedkładania ECHA wniosków o włączenie lub usunięcie z europejskich list pozytywnych substancji wyjściowych, składów lub składników, ustanawiania oznaczeń dla produktów do kontaktu z wodą, przyjmowania metodyki pomiaru zawartości mikroplastiku, zmiany załącznika III oraz zmiany wartości parametrycznych dla bisfenolu A w załączniku I część B. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych. Ponadto określone w załączniku I część C uwaga 10 do dyrektywy 98/83/WE uprawnienie do określania częstotliwości monitorowania oraz metod monitorowania w przypadku substancji promieniotwórczych nie jest już aktualne w związku z przyjęciem dyrektywy Rady 2013/51/Euratom ([25]), a zatem powinno zostać uchylone. Uprawnienie określone w załączniku III część A akapit drugi do dyrektywy 98/83/WE dotyczące zmian dyrektywy nie jest już potrzebne i powinno zostać uchylone.

([23]) Decyzja Rady (UE) 2018/881 z dnia 18 czerwca 2018 r. wzywająca Komisję do przedłożenia analizy opcji, jakimi Unia dysponuje, by zaradzić kwestiom podniesionym w ustaleniach Komitetu ds. Przestrzegania Konwencji z Aarhus w sprawie ACCC/C/2008/32 i, w stosownym przypadku, mając na uwadze wyniki analizy, wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 (Dz.U. L 155 z 19.6.2018, s. 6).

([24]) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264 z 25.9.2006, s. 13).

([25]) Dyrektywa Rady 2013/51/Euratom z dnia 22 października 2013 r. określająca wymogi dotyczące ochrony zdrowia ludności w odniesieniu do substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 296 z 7.11.2013, s. 12).

(49) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do przyjmowania metodyk testowania i zatwierdzania substancji wyjściowych, składów i składników, europejskich list pozytywnych substancji wyjściowych, składów i składników, a także przyjmowania procedur i metod badania i zatwierdzania końcowych materiałów wykonanych z tych substancji wyjściowych, składów i składników. Należy również powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do przyjmowania formatu i szczegółowych zasad przedstawiania informacji dotyczących wdrażania niniejszej dyrektywy, które mają być przekazywane przez państwa członkowskie i opracowywane przez EEA, a także w odniesieniu do ustanowienia i aktualizacji listy obserwacyjnej. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ([26]).

(50) Bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE ([27]) państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy oraz powinny zastosować wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

(51) W celu zapewnienia, aby dostawcy wody dysponowali pełnym zestawem danych w momencie rozpoczęcia przeprowadzania oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem w systemie zaopatrzenia, należy wprowadzić trzyletni okres przejściowy dla nowych parametrów. Pozwoli to państwom członkowskim na przeprowadzenie w ciągu tych pierwszych trzech lat po upływie terminu transpozycji niniejszej dyrektywy identyfikacji zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych oraz na dostarczenie dostawcom wody danych odnoszących się do nowych parametrów, unikając w ten sposób prowadzenia przez nich zbędnego monitorowania, jeśli okaże się, że dany parametr nie musi być nadal monitorowany po pierwszej identyfikacji zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych. W ciągu tych pierwszych trzech lat dostawcy wody powinni jednak przeprowadzać ocenę ryzyka w systemie zaopatrzenia lub wykorzystywać istniejące oceny ryzyka przeprowadzone już na podstawie dyrektywy (UE) 2015/1787 dla tych parametrów, które były częścią załącznika I do dyrektywy 98/83/WE, zważywszy na fakt, że w momencie wejścia w życie niniejszej dyrektywy dane dla tych parametrów będą już dostępne.

(52) W dyrektywie 2013/51/Euratom określono szczegółowe zasady monitorowania substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W związku z tym niniejsza dyrektywa nie powinna określać wartości parametrycznych dotyczących promieniotwórczości.

(53) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie ochrona zdrowia ludzkiego oraz poprawa dostępu do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie go na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(54) Obowiązek transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu z wcześniejszymi dyrektywami. Obowiązek transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw.

(55) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku VI część B,

---

([26]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

([27]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne (Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cele

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi dla wszystkich w Unii.

2. Celami niniejszej dyrektywy są ochrona zdrowia ludzkiego przed niepożądanymi skutkami wszelkiego zanieczyszczenia wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi poprzez zapewnienie, aby była ona zdrowa i czysta, a także poprawa powszechnego dostępu do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

1) „woda przeznaczona do spożycia przez ludzi" oznacza:

   a) wszelką wodę w stanie pierwotnym lub po uzdatnieniu, przeznaczoną do picia, gotowania, przygotowywania żywności lub innych celów domowych zarówno w obiektach publicznych, jak i prywatnych, niezależnie od jej pochodzenia i od tego, czy dostarczana jest z sieci dystrybucyjnej, cystern, w tym również przewoźnych zbiorników, lub rozlewana do butelek lub pojemników, z uwzględnieniem wody źródlanej;

   b) wszelką wodę wykorzystywaną przez każde przedsiębiorstwo spożywcze do wytworzenia, przetworzenia, konserwowania lub wprowadzania do obrotu produktów lub substancji przeznaczonych do spożycia przez ludzi;

2) „wewnętrzny system wodociągowy" oznacza przewody wodociągowe wraz z uzbrojeniem i urządzeniami, które są zainstalowane między kranami używanymi zwykle do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, zarówno w obiektach publicznych, jak i prywatnych, a siecią dystrybucyjną, ale jedynie jeśli nie podlegają, zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa krajowego, kompetencji dostawcy wody w zakresie jego obowiązków;

3) „dostawca wody" oznacza podmiot dostarczający wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi;

4) „obiekty priorytetowe" oznaczają wskazane przez państwa członkowskie duże obiekty niemieszkalne, w których duża liczba użytkowników może być narażona na ryzyko związane z wodą, w szczególności duże obiekty użyteczności publicznej;

5) „przedsiębiorstwo spożywcze" oznacza przedsiębiorstwo spożywcze zdefiniowane w art. 3 pkt 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

6) „podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze" oznacza podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze zdefiniowany w art. 3 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

7) „zagrożenie" oznacza czynnik biologiczny, chemiczny, fizyczny lub radiologiczny w wodzie lub inny aspekt stanu wody, który potencjalnie może mieć szkodliwy wpływ na zdrowie ludzkie;

8) „zdarzenie niebezpieczne" oznacza zdarzenie, które wprowadza zagrożenie do systemu zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi lub nie doprowadza do wyeliminowania tego zagrożenia z tego systemu;

9) „ryzyko" oznacza połączenie prawdopodobieństwa wystąpienia zdarzenia niebezpiecznego oraz dotkliwości jego skutków, w przypadku pojawienia się zagrożenia i zdarzenia niebezpiecznego w systemie zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi;

10) „substancja wyjściowa" oznacza substancję, która została dodana w sposób zamierzony w produkcji materiałów organicznych lub mieszanin do materiałów cementowych;

11) „skład" oznacza skład chemiczny metalu, emalii, ceramiki lub innego materiału nieorganicznego.

Artykuł 3

Wyłączenia

1. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

a) naturalnych wód mineralnych uznanych za takie przez odpowiedzialny organ, o którym mowa w dyrektywie 2009/54/WE; ani

b) wód o właściwościach leczniczych w rozumieniu dyrektywy 2001/83/WE.

2. Statki morskie, które odsalają wodę, przewożą pasażerów i pełnią rolę dostawców wody, podlegają jedynie art. 1–6 i art. 9, 10, 13 i 14 niniejszej dyrektywy oraz odpowiednim załącznikom do niej.

3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z niniejszej dyrektywy:

a) wodę przeznaczoną wyłącznie do takich celów, w odniesieniu do których właściwe organy są przekonane, że jakość wody nie ma wpływu bezpośredniego ani pośredniego na zdrowie zainteresowanych konsumentów;

b) wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, indywidualnie dostarczaną w ilościach niższych niż średnio 10 m^3 na dobę lub dostarczaną mniej niż 50 osobom, chyba że woda jest dostarczana jako część działalności komercyjnej lub publicznej.

4. Państwa członkowskie, które korzystają z wyłączeń przewidzianych w ust. 3 lit. b), zapewniają, aby zainteresowana ludność została poinformowana o korzystaniu z takich wyłączeń, a także o wszelkich działaniach, które mogą zostać podjęte w celu ochrony zdrowia ludzkiego przed niepożądanymi skutkami wynikającymi z jakiegokolwiek zanieczyszczenia wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Ponadto, w przypadku gdy pojawi się potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego wynikające z jakości takiej wody, ludność, której to dotyczy, otrzymuje niezwłocznie odpowiednie porady.

5. Państwa członkowskie mogą wyłączyć podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze ze stosowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do wody wykorzystywanej do określonych celów w przedsiębiorstwie spożywczym, jeżeli właściwe organy krajowe są przekonane, że jakość takiej wody nie może wpływać na bezpieczeństwo środków spożywczych w ich końcowej postaci oraz pod warunkiem że zaopatrzenie w wodę tych podmiotów prowadzących przedsiębiorstwo spożywcze wypełnia odpowiednie obowiązki, w szczególności wynikające z procedur w zakresie zasad analizy zagrożeń i krytycznych punktów kontroli, oraz jest objęte działaniami naprawczymi na podstawie odpowiednich przepisów prawodawstwa Unii w zakresie żywności.

Państwa członkowskie zapewniają, aby producenci wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, która jest rozlewana do butelek lub pojemników, przestrzegali art. 1–5 oraz załącznika I części A i B.

Jednakże minimalne wymogi określone w załączniku I część A nie mają zastosowania do wody źródlanej, o której mowa w dyrektywie 2009/54/WE.

6. Dostawcy wody dostarczający średnio mniej niż 10 m^3 wody dziennie lub obsługujący w ramach swojej działalności komercyjnej lub publicznej mniej niż 50 osób podlegają wyłącznie art. 1–6 i art. 13, 14 i 15 niniejszej dyrektywy oraz odpowiednim załącznikom do niej.

Artykuł 4

Obowiązki ogólne

1. Bez uszczerbku dla ich obowiązków wynikających z innych przepisów prawa Unii, państwa członkowskie stosują środki niezbędne do zapewnienia, aby woda przeznaczona do spożycia przez ludzi była zdrowa i czysta. W celu spełnienia minimalnych wymogów niniejszej dyrektywy woda przeznaczona do spożycia przez ludzi jest zdrowa i czysta, jeśli spełnia wszystkie następujące wymogi:

a) woda ta jest wolna od wszelkich mikroorganizmów i pasożytów oraz wszelkich substancji w ilościach lub stężeniach, które stanowią potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego;

b) woda ta spełnia minimalne wymogi określone w załączniku I części A, B i D;

c) państwa członkowskie zastosowały wszelkie inne środki niezbędne do przestrzegania art. 5–14.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby środki zastosowane w celu wdrażania niniejszej dyrektywy opierały się na zasadzie ostrożności i w żadnych okolicznościach nie miały skutku w postaci bezpośredniego lub pośredniego pozwolenia na pogorszenie obecnej jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi albo na jakikolwiek wzrost zanieczyszczenia wód wykorzystywanych do produkcji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

3. Zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE państwa członkowskie zapewniają, aby przy ocenie wielkości wycieków wody na ich terytorium oraz możliwości poprawy w zakresie redukcji wycieków stosowano infrastrukturalny indeks wycieków (ILI) lub inną odpowiednią metodę. W ocenie tej uwzględnia się istotne aspekty dotyczące zdrowia publicznego, środowiska, technologii i gospodarki oraz uwzględnia się w niej przynajmniej dostawców dostarczających co najmniej 10 000 m^3 dziennie lub obsługujących co najmniej 50 000 osób.

Wyniki tej oceny przekazuje się Komisji do dnia 12 stycznia 2026 r.

Do dnia 12 stycznia 2028 r. Komisja przyjmie akt delegowany zgodnie z art. 21 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez określenie progu, na podstawie ILI lub innej odpowiedniej metody, powyżej którego państwa członkowskie muszą przedstawić plan działania. Ten akt delegowany zostanie przygotowany przy wykorzystaniu ocen przeprowadzonych przez państwa członkowskie oraz średniej unijnej wielkości wycieków ustalonej na podstawie tych ocen.

W ciągu dwóch lat od przyjęcia aktu delegowanego, o którym mowa w akapicie trzecim, państwa członkowskie, w których wielkość wycieków przekracza próg określony w akcie delegowanym, przedstawią Komisji plan działania ustanawiający pakiet środków, które mają zostać zastosowane w celu redukcji wielkości wycieków.

Artykuł 5

Standardy jakości

1. Państwa członkowskie ustalają wartości mające zastosowanie do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi dla parametrów określonych w załączniku I.

2. Wartości parametryczne określone na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu nie mogą być mniej rygorystyczne niż wartości określone w załączniku I części A, B, C i D. Jeśli chodzi o parametry określone w załączniku I część C, wartości te ustala się wyłącznie do celów monitorowania oraz ze względu na zapewnienie spełniania wymogów określonych w art. 14.

3. Państwo członkowskie ustala wartości dla dodatkowych parametrów nieujętych w załączniku I w przypadku, gdy wymaga tego ochrona zdrowia ludzkiego na terytorium tego państwa lub jego części. Ustalone wartości muszą spełniać co najmniej wymogi art. 4 ust. 1 lit. a).

Artykuł 6

Punkt zgodności

1. Wartości parametryczne ustalone zgodnie z art. 5 dla parametrów wymienionych w załączniku I części A i B muszą być przestrzegane:

a) w przypadku wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi dostarczanej z sieci dystrybucyjnej – w obiektach lub w terenie, lub w miejscu świadczenia usługi – w punkcie, w którym woda wypływa z kranów używanych zwykle do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi;

b) w przypadku wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi dostarczanej z cystern, w tym również przewoźnych zbiorników, w punkcie, w którym woda wypływa z cystern, w tym również przewoźnych zbiorników;

c) w przypadku wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi rozlewanej do butelek lub pojemników w punkcie, w którym woda rozlewana jest do butelek lub pojemników;

d) w przypadku wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi wykorzystywanej w przedsiębiorstwie spożywczym w punkcie, w którym woda jest wykorzystywana w tym przedsiębiorstwie.

2. W przypadku wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi objętej zakresem stosowania ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu uznaje się, że państwa członkowskie spełniły swoje obowiązki wynikające z niniejszego artykułu oraz art. 4 i art. 14 ust. 2 w przypadku gdy można ustalić, że niezgodność z wartościami parametrycznymi ustalonymi zgodnie z art. 5 wynika z wewnętrznego systemu wodociągowego lub jego utrzymania, bez uszczerbku dla art. 10 w odniesieniu do obiektów priorytetowych.

3. W przypadku gdy zastosowanie ma ust. 2 niniejszego artykułu oraz istnieje ryzyko, że woda przeznaczona do spożycia przez ludzi objęta zakresem stosowania ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu nie byłaby zgodna z wartościami parametrycznymi ustalonymi zgodnie z art. 5, państwa członkowskie zapewniają niemniej jednak, aby:

a) zastosowane zostały odpowiednie środki w celu zmniejszenia lub wyeliminowania ryzyka niezgodności z wartościami parametrycznymi, takie jak doradzanie właścicielom nieruchomości w zakresie możliwych działań naprawczych, jakie mogliby podjąć, a w razie konieczności, aby zastosowane zostały inne środki w celu zmniejszenia lub wyeliminowania ryzyka niezgodności wody z wartościami parametrycznymi po dostawie, takie jak odpowiednie techniki uzdatniania, aby zmienić charakter lub właściwości wody przed jej dostarczeniem; oraz

b) zainteresowani konsumenci byli należycie informowani oraz uzyskiwali porady w odniesieniu do wszelkich możliwych dodatkowych działań naprawczych, jakie powinni podjąć.

Artykuł 7

Podejście do bezpieczeństwa wody oparte na ryzyku

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wobec zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, jej uzdatniania i dystrybucji stosowano podejście oparte na ryzyku obejmujące cały łańcuch dostaw w obszarze zasilania, poboru, uzdatniania, magazynowania i dystrybucji wody do punktu zgodności określonego w art. 6.

Podejście oparte na ryzyku obejmuje następujące elementy:

a) ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w obszarze zasilania dla punktów poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z art. 8;

b) ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w każdym systemie zaopatrzenia w wodę obejmujące pobór, uzdatnianie, magazynowanie i dystrybucję wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi do punktu dostawy, przeprowadzane przez dostawców wody zgodnie z art. 9; oraz

c) ocena ryzyka w wewnętrznych systemach wodociągowych zgodnie z art. 10.

2. Państwa członkowskie mogą dostosować wdrażanie podejścia opartego na ryzyku, bez uszczerbku dla celu niniejszej dyrektywy odnoszącego się do jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi i zdrowia konsumentów, w przypadku gdy występują szczególne ograniczenia wynikające z warunków geograficznych, takich jak oddalenie lub ograniczona dostępność strefy zaopatrzenia w wodę.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby przy wdrażaniu podejścia opartego na ryzyku istniał jasny i odpowiedni podział obowiązków między zainteresowanymi stronami, określony przez państwa członkowskie. Taki podział obowiązków dostosowuje się do ich ram instytucjonalnych i prawnych.

4. Ocenę ryzyka i zarządzanie ryzykiem w obszarach zasilania dla punktów poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi przeprowadza się po raz pierwszy do dnia 12 lipca 2027 r. Ta ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem podlegają przeglądom w regularnych odstępach czasu nie dłuższych niż sześć lat, z uwzględnieniem wymogów przewidzianych w art. 7 dyrektywy 2000/60/WE, i w razie konieczności są aktualizowane.

5. Ocenę ryzyka i zarządzanie ryzykiem w systemie zaopatrzenia przeprowadza się po raz pierwszy do dnia 12 stycznia 2029 r. Ta ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem podlegają przeglądom w regularnych odstępach czasu nie dłuższych niż sześć lat i w razie konieczności są aktualizowane.

6. Ocenę ryzyka w wewnętrznych systemach wodociągowych przeprowadza się po raz pierwszy do dnia 12 stycznia 2029 r. Ta ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem podlegają przeglądom co sześć lat i w razie konieczności są aktualizowane.

7. Terminy określone w ust. 4, 5 i 6 nie uniemożliwiają państwom członkowskim zapewnienia jak najszybszego zastosowania środków, gdy tylko ryzyko zostanie zidentyfikowane i ocenione.

Artykuł 8

Ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w obszarach zasilania dla punktów poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi

1. Bez uszczerbku dla art. 4–8 dyrektywy 2000/60/WE, państwa członkowskie zapewniają, aby przeprowadzane były ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w obszarach zasilania dla punktów poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ocena ryzyka obejmowała następujące elementy:

a) charakterystyka obszarów zasilania dla punktów poboru wody obejmująca:

   (i) oznaczenie i identyfikację obszarów zasilania dla punktów poboru wody;

   (ii) mapowanie stref ochronnych, w przypadkach gdy strefy te zostały ustanowione zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE;

   (iii) współrzędne geograficzne wszystkich punktów poboru wody w obszarach zasilania; z uwagi na to, że dane te mają potencjalnie wrażliwy charakter, w szczególności w kontekście ochrony zdrowia publicznego i bezpieczeństwa publicznego, państwa członkowskie zapewniają, aby takie dane były chronione i przekazywane wyłącznie właściwym organom i dostawcom wody;

   (iv) opis wykorzystywania gruntów, spływu wody i procesów odnawiania w obszarach zasilania dla punktów poboru wody;

b) identyfikacja zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych w obszarach zasilania dla punktów poboru wody oraz ocena ryzyka, jakie mogłyby one stwarzać dla jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi; w tej ocenie analizuje się potencjalne ryzyko, które mogłoby spowodować pogorszenie jakości wody w takim stopniu, że mogłaby ona stwarzać potencjalne ryzyko dla zdrowia ludzkiego;

c) odpowiednie monitorowanie w wodach powierzchniowych lub podziemnych, lub obu, w obszarach zasilania dla punktów poboru wody, lub w wodzie surowej, odpowiednich parametrów, substancji lub substancji szkodliwych wybranych spośród poniższych:

   (i) parametrów w załączniku I części A i B lub ustalonych zgodnie z art. 5 ust. 3 niniejszej dyrektywy;

   (ii) zanieczyszczeń wód podziemnych w załączniku I do dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([28]) oraz zanieczyszczeń i wskaźników zanieczyszczenia, dla których państwa członkowskie ustanowiły wartości progowe zgodnie z załącznikiem II do tej dyrektywy;

   (iii) substancji priorytetowych i pewnych innych substancji zanieczyszczających w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE ([29]);

   (iv) substancji zanieczyszczających specyficznych dla dorzeczy określonych przez państwa członkowskie zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE;

   (v) innych substancji szkodliwych istotnych dla wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi określonych przez państwa członkowskie na podstawie informacji zebranych zgodnie z lit. b) niniejszego ustępu;

   (vi) naturalnie występujących substancji, które mogłyby stwarzać potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego poprzez korzystanie z wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi;

   (vii) substancji i związków umieszczonych na liście obserwacyjnej ustanowionej zgodnie z art. 13 ust. 8 niniejszej dyrektywy.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) państwa członkowskie mogą wykorzystywać informacje zbierane zgodnie z art. 5 i 7 dyrektywy 2000/60/WE.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) państwa członkowskie mogą wykorzystywać przegląd wpływu działalności człowieka podjęty zgodnie z art. 5 dyrektywy 2000/60/WE oraz informacje dotyczące znaczących oddziaływań zebrane zgodnie z załącznikiem II pkt 1.4, 1.5 oraz 2.3–2.5 do tej dyrektywy.

([28]) Dyrektywa 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu (Dz.U. L 372 z 27.12.2006, s. 19).

([29]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 84).

Państwa członkowskie dokonują wyboru spośród akapitu pierwszego lit. c) ppkt (i)–(vii) parametrów, substancji lub substancji szkodliwych, które są uznawane za istotne dla monitorowania w świetle zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych zidentyfikowanych na podstawie akapitu pierwszego lit. b) lub w świetle informacji dostarczonych przez dostawców wody zgodnie z ust. 3.

Do celów odpowiedniego monitorowania, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. c), w tym również wykrywania nowych substancji, które są szkodliwe dla zdrowia ludzkiego w związku z korzystaniem z wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, państwa członkowskie mogą wykorzystywać monitorowanie prowadzone zgodnie z art. 7 i 8 dyrektywy 2000/60/WE lub na podstawie innych przepisów prawodawstwa Unii istotnego dla obszarów zasilania dla punktów poboru.

3. Dostawcy wody, którzy prowadzą monitorowanie w obszarach zasilania dla punktów poboru lub monitorują wodę surową, zobowiązani są do informowania właściwych organów o zaobserwowanych tendencjach i nietypowych liczbach lub stężeniach monitorowanych parametrów, substancji lub substancji szkodliwych.

4. Na podstawie wyników oceny ryzyka przeprowadzonej zgodnie z ust. 2 państwa członkowskie zapewniają, aby – w stosownych przypadkach – zastosowane zostały następujące środki zarządzania ryzykiem w celu zapobiegania zidentyfikowanemu ryzyku lub w celu jego kontroli, począwszy od środków zapobiegawczych:

a) zdefiniowanie i wdrożenie w obszarach zasilania dla punktów poboru środków zapobiegawczych w uzupełnieniu środków przewidzianych lub zastosowanych zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2000/60/WE, w przypadku gdy jest to wymagane do zagwarantowania jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi; w stosownych przypadkach te środki zapobiegawcze włącza się do programów środków, o których mowa w art. 11 tej dyrektywy; w stosownych przypadkach państwa członkowskie zapewniają, aby zanieczyszczający, we współpracy z dostawcami wody i innymi właściwymi zainteresowanymi stronami, stosowali środki zapobiegawcze zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE;

b) zdefiniowanie i wdrożenie w obszarach zasilania dla punktów poboru środków łagodzących w uzupełnieniu środków przewidzianych lub zastosowanych zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2000/60/WE, w przypadku gdy jest to wymagane do zagwarantowania jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi; w stosownych przypadkach środki te włącza się do programów środków, o których mowa w art. 11 tej dyrektywy; w stosownych przypadkach państwa członkowskie zapewniają, aby zanieczyszczający, we współpracy z dostawcami wody i innymi właściwymi zainteresowanymi stronami, stosowali takie środki łagodzące zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE;

c) zapewnianie odpowiedniego monitorowania – w wodach powierzchniowych lub podziemnych, lub w obu, w obszarach zasilania dla punktów poboru lub w wodzie surowej – parametrów, substancji lub substancji szkodliwych, które w związku ze spożyciem wody mogłyby stanowić ryzyko dla zdrowia ludzkiego lub doprowadzić do nieakceptowalnego pogorszenia jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, a które nie zostały uwzględnione w monitorowaniu prowadzonym zgodnie z art. 7 i 8 dyrektywy 2000/60/WE; w stosownych przypadkach monitorowanie to włącza się do programów monitoringu, o których mowa w art. 8 tej dyrektywy;

d) ocena potrzeby ustanowienia lub dostosowania stref ochronnych dla wód podziemnych lub powierzchniowych, o których mowa w art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE, oraz wszelkich innych odpowiednich stref.

Państwa członkowskie zapewniają, aby z odpowiednią częstotliwością przeprowadzano ocenę skuteczności wszelkich środków, o których mowa w niniejszym ustępie.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby dostawcy wody i właściwe organy miały dostęp do informacji, o których mowa w ust. 2 i 3. W szczególności właściwi dostawcy wody muszą mieć dostęp do wyników monitorowania uzyskanych na podstawie ust. 2 akapit pierwszy lit. c).

Na podstawie informacji, o których mowa w ust. 2 i 3, państwa członkowskie mogą:

a) zobowiązać dostawców wody do przeprowadzania dodatkowego monitorowania niektórych parametrów lub uzdatnianie pod kątem tych parametrów;

b) zezwolić dostawcom wody na zmniejszenie częstotliwości monitorowania niektórych parametrów lub zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. a) usunąć dany parametr z wykazu parametrów, które mają być monitorowane, przez dostawcę wody, bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka w systemie zaopatrzenia, pod warunkiem że:

(i) dany parametr nie jest parametrem podstawowym w rozumieniu załącznika II część B pkt 1; oraz

(ii) żaden czynnik dający się racjonalnie przewidzieć nie może spowodować pogorszenia jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

6. W przypadku gdy dostawcy wody zezwolono na zmniejszenie częstotliwości monitorowania parametru lub usunięcia parametru z wykazu parametrów, które mają być monitorowane, o których mowa w ust. 5 akapit drugi lit. b), państwa członkowskie zapewniają, aby przeprowadzone zostało odpowiednie monitorowanie tych parametrów podczas przeglądu ocen ryzyka i zarządzania ryzykiem w obszarach zasilania dla punktów poboru, zgodnie z art. 7 ust. 4.

Artykuł 9

Ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w systemie zaopatrzenia

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby dostawca wody przeprowadzał ocenę ryzyka i zarządzanie ryzykiem w systemie zaopatrzenia.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ocena ryzyka w systemie zaopatrzenia:

a) uwzględniała wyniki oceny ryzyka i zarządzanie ryzykiem w obszarach zasilania dla punktów poboru, prowadzonych zgodnie z art. 8;

b) zawierała opis systemu zaopatrzenia od punktu poboru, uzdatniania, magazynowania i dystrybucji wody do punktu dostawy; oraz

c) identyfikowała zagrożenia i zdarzenia niebezpieczne w systemie zaopatrzenia oraz zawierała ocenę ryzyka, jakie mogłyby one stwarzać dla zdrowia ludzkiego w związku z korzystaniem z wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, z uwzględnieniem ryzyka wynikającego ze zmiany klimatu, wycieków i nieszczelności rur.

3. Na podstawie wyników oceny ryzyka przeprowadzanej zgodnie z ust. 2, państwa członkowskie zapewniają, aby stosowane były następujące środki zarządzania ryzykiem:

a) zdefiniowanie i wdrażanie środków kontroli w celu zapobiegania ryzyku zidentyfikowanemu w systemie zaopatrzenia i w celu ograniczenia tego ryzyka, jeśli mogłoby ono wpłynąć negatywnie na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi;

b) zdefiniowanie i wdrażanie środków kontroli w systemie zaopatrzenia, w uzupełnieniu środków przewidzianych lub zastosowanych zgodnie z art. 8 ust. 4 niniejszej dyrektywy lub art. 11 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE w celu ograniczenia ryzyka pochodzącego z obszarów zasilania dla punktów poboru wody, które mogłoby wpłynąć negatywnie na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi;

c) wdrażanie programu monitoringu operacyjnego dostosowanego do konkretnego systemu zaopatrzenia zgodnie z art. 13;

d) zapewnianie, aby w przypadku gdy dezynfekcja stanowi część przygotowania lub dystrybucji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, skuteczność zastosowanej dezynfekcji była walidowana, aby wszelkie zanieczyszczenia ubocznymi produktami dezynfekcji były utrzymywane na jak najniższym poziomie bez uszczerbku dla dezynfekcji, aby wszelkie zanieczyszczenia z chemikaliów do uzdatniania wody były utrzymywane na jak najniższym poziomie, oraz aby wszelkie substancje pozostające w wodzie nie zagrażały spełnieniu ogólnych obowiązków określonych w art. 4;

e) weryfikacja, czy stosowane w systemie zaopatrzenia materiały, chemikalia do uzdatniania wody oraz materiały filtracyjne do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, są zgodne z art. 11 i 12.

4. Na podstawie wyników oceny ryzyka w systemie zaopatrzenia, przeprowadzonej zgodnie z ust. 2, państwa członkowskie:

a) pozwalają na zmniejszenie częstotliwości monitorowania parametru lub na usunięcie parametru z wykazu parametrów, które mają być monitorowane, z wyjątkiem podstawowych parametrów, o których mowa w załączniku II część B pkt 1, jeżeli właściwy organ jest przekonany, że nie wpłynie to negatywnie na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi:

(i) na podstawie występowania danego parametru w wodzie surowej, zgodnie z oceną ryzyka w obszarach zasilania dla punktów poboru, jak określono w art. 8 ust. 1 i 2;

(ii) gdy dany parametr może wystąpić wyłącznie w wyniku stosowania określonej techniki uzdatniania lub metody dezynfekcji, a ta technika lub metoda nie są stosowane przez danego dostawcę wody; lub

(iii) na podstawie specyfikacji określonych w załączniku II część C;

b) zapewniają, aby wykaz parametrów, które mają być monitorowane w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z art. 13 została rozszerzona lub aby została zwiększona częstotliwość monitorowania:

(i) na podstawie występowania parametru w wodzie surowej, zgodnie z oceną ryzyka w obszarach zasilania dla punktów poboru wody, jak określono w art. 8 ust. 1 i 2; lub

(ii) na podstawie specyfikacji określonych w załączniku II część C.

5. Ocena ryzyka w systemie zaopatrzenia dotyczy parametrów wymienionych w załączniku I części A, B i C, parametrów ustalonych zgodnie z art. 5 ust. 3 oraz substancji lub związków umieszczonych na listach obserwacyjnych ustanowionych zgodnie z art. 13 ust. 8.

6. Państwa członkowskie mogą zwolnić dostawców wody dostarczających średnio między 10 a 100 m^3 dziennie lub obsługujących między 50 a 500 osób z wymogu przeprowadzania oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem w systemie zaopatrzenia, pod warunkiem że właściwy organ jest przekonany, że takie zwolnienie nie wpłynie negatywnie na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

W przypadku takiego zwolnienia dostawcy wody objęci zwolnieniem przeprowadzają regularne monitorowanie zgodnie z art. 13.

Artykuł 10

Ocena ryzyka w wewnętrznych systemach wodociągowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przeprowadzano ocenę ryzyka w wewnętrznych systemach wodociągowych. Ta ocena ryzyka obejmuje następujące elementy:

a) ogólną analizę potencjalnych ryzyk związanych z wewnętrznymi systemami wodociągowymi oraz z powiązanymi produktami i materiałami, a także ustalenie, czy potencjalne ryzyka mają one wpływ na jakość wody w punkcie, gdzie wypływa ona z kranów używanych zwykle do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi; ta ogólna analiza nie zakłada analizy poszczególnych właściwości; oraz

b) monitorowanie parametrów wymienionych w załączniku I część D w obiektach, w których podczas ogólnej analizy przeprowadzonej zgodnie z lit. a) zidentyfikowano określone ryzyko dla jakości wody i zdrowia ludzkiego.

W odniesieniu do bakterii *Legionella* lub ołowiu państwa członkowskie mogą zadecydować, że monitorowanie, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), skupi się na obiektach priorytetowych.

2. W przypadku gdy państwa członkowskie stwierdzą, na podstawie ogólnej analizy przeprowadzonej zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy lit. a), że istnieje ryzyko dla zdrowia ludzkiego związane z wewnętrznym systemem wodociągowym lub powiązanymi z nim produktami i materiałami, lub gdy monitorowanie przeprowadzone zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy lit. b) wykaże, że wartości parametryczne określone w załączniku I część D nie są spełnione, państwo członkowskie zapewnia zastosowanie odpowiednich środków w celu wyeliminowania lub zmniejszenia ryzyka niezgodności z wartościami parametrycznymi określonymi w załączniku I część D.

W odniesieniu do bakterii *Legionella* środki te będą dotyczyły przynajmniej obiektów priorytetowych.

3. Aby zmniejszyć ryzyko związane z wewnętrzną dystrybucją we wszystkich wewnętrznych systemach wodociągowych, państwa członkowskie zapewniają, aby rozważono wszystkie z poniższych środków i zastosowano te środki, które zostaną uznane za istotne:

a) zachęcanie właścicieli obiektów publicznych i prywatnych do przeprowadzania oceny ryzyka w wewnętrznych systemach wodociągowych;

b) informowanie konsumentów i właścicieli obiektów publicznych i prywatnych o środkach mających na celu wyeliminowanie lub zmniejszenie ryzyka niezgodności ze standardami jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w związku z wewnętrznym systemem wodociągowym;

c) udzielanie konsumentom porad dotyczących warunków konsumpcji i wykorzystania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi oraz dotyczących sposobów postępowania pozwalających uniknąć ponownego wystąpienia ryzyka;

d) propagowanie szkoleń dla hydraulików i innych specjalistów zajmujących się wewnętrznymi systemami wodociągowymi oraz montażem wyrobów i materiałów budowlanych do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi;

e) w odniesieniu do bakterii *Legionella*, zapewnianie skutecznych i proporcjonalnych do ryzyka środków kontroli i zarządzania w celu zapobiegania występowaniu ognisk choroby lub wyeliminowania ewentualnych ognisk; oraz

f) w odniesieniu do ołowiu, o ile będzie to wykonalne ekonomicznie i technicznie, wdrożenie środków dotyczących wymiany elementów zawierających ołów w istniejących wewnętrznych systemach wodociągowych.

Artykuł 11

Minimalne wymogi w zakresie higieny dotyczące materiałów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi

1. Do celów art. 4 państwa członkowskie zapewniają, aby materiały, które są przeznaczone do stosowania w nowych instalacjach lub w istniejących instalacjach, gdy są one poddawane naprawie lub przebudowie, służących do poboru, uzdatniania, magazynowania lub dystrybucji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, i które są przeznaczone do kontaktu z taką wodą:

a) nie wpływały negatywnie – bezpośrednio lub pośrednio – na ochronę zdrowia ludzkiego, jak przewidziano w niniejszej dyrektywie;

b) nie wpływały niekorzystnie na barwę, zapach lub smak wody;

c) nie sprzyjały rozwojowi drobnoustrojów;

d) nie uwalniały do wody zanieczyszczeń w stopniu wyższym, niż jest to konieczne z uwagi na przewidziane zastosowanie materiału.

2. W celu zapewnienia jednolitego stosowania ust. 1 Komisja przyjmuje akty wykonawcze, aby ustanowić szczegółowe minimalne wymogi w zakresie higieny dla materiałów do kontaktu z woda przeznaczoną do spożycia przez ludzi na podstawie zasad określonych w załączniku V. Te akty wykonawcze ustanawiają:

a) do dnia 12 stycznia 2024 r. – metodyki testowania i zatwierdzania substancji wyjściowych, składów i składników, które mają zostać włączone do europejskich pozytywnych list substancji wyjściowych, składów lub składników, w tym również limity ich migracji specyficznej oraz wstępne wyniki naukowe dotyczące substancji lub materiałów;

b) do dnia 12 stycznia 2025 r., na podstawie list zawierających daty wygaśnięcia sporządzonych przez ECHA – europejskie listy pozytywne substancji wyjściowych, składów lub składników dla każdej grupy materiałów, a mianowicie organicznych, cementowych, metalowych, emalii i ceramicznych lub innych materiałów nieorganicznych, zatwierdzonych do stosowania przy produkcji materiałów lub produktów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, w tym również – w stosownych przypadkach – warunki ich stosowania i limity migracji, które mają być określone na podstawie metodyk przyjętych na podstawie lit. a) niniejszego akapitu, oraz przy uwzględnieniu ust. 3 i 4;

c) do dnia 12 stycznia 2024 r. – procedury i metody testowania i zatwierdzania materiałów końcowych stosowanych w produkcie wykonanym z materiałów lub połączeń substancji wyjściowych, składów lub składników znajdujących się na europejskich listach pozytywnych, w tym również:

   (i) identyfikację odpowiednich substancji i innych parametrów, takich jak mętność, posmak, zapach, barwa, ogólny węgiel organiczny, uwalnianie nieoczekiwanych substancji oraz sprzyjanie rozwojowi drobnoustrojów, które mają być badane w wodzie migracyjnej;

   (ii) metody badania wpływu na jakość wody, z uwzględnieniem wszelkich odpowiednich norm europejskich;

   (iii) kryteria akceptacji/braku akceptacji dla wyników badań uwzględniające, między innymi, współczynniki przeliczania migracji substancji na szacowane poziomy w wodzie z kranu, oraz warunki stosowania lub wykorzystywania, stosownie do przypadku.

Akty wykonawcze przewidziane w niniejszym ustępie przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22.

3. Pierwsze europejskie listy pozytywne, które mają zostać przyjęte zgodnie z ust. 2 akapit pierwszy lit. b), oparte będą, między innymi, na istniejących krajowych listach pozytywnych, innych obowiązujących przepisach krajowych oraz na ocenach ryzyka, które doprowadziły do ustanowienia takich krajowych list. W tym celu państwa członkowskie nie później niż do dnia 12 lipca 2021 r. powiadamiają ECHA o wszelkich istniejących krajowych listach pozytywnych, innych przepisach i dostępnych dokumentach ocen.

Europejskie listy pozytywne substancji wyjściowych dla materiałów organicznych muszą uwzględniać wykaz ustanowiony przez Komisję na podstawie art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1935/2004.

4. Europejskie listy pozytywne zawierają tylko te substancje wyjściowe, składy lub składniki, które zostały zatwierdzone do stosowania, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy lit. b).

Europejskie listy pozytywne zawierają daty upływu ważności ustalone na podstawie zaleceń ECHA. Daty upływu ważności ustala się w szczególności na podstawie właściwości substancji pod kątem zagrożenia, jakie stwarzają, jakości ocen ryzyka będących ich podstawą oraz zakresu aktualizacji oceny ryzyka. Europejskie listy pozytywne mogą również zawierać przepisy przejściowe.

Na podstawie wydanych przez ECHA opinii, o których mowa w ust. 6, Komisja regularnie dokonuje przeglądu i aktualizuje w razie konieczności akty wykonawcze, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy lit. b), zgodnie z najnowszymi osiągnięciami naukowymi i technologicznymi.

Pierwszy przegląd zostanie ukończony w ciągu 15 lat po przyjęciu pierwszej europejskiej listy pozytywnej.

Komisja zapewnia, aby wszelkie odpowiednie akty lub mandaty na opracowanie norm, przyjmowane przez nią zgodnie z pozostałym prawodawstwem Unii, były spójne z niniejszą dyrektywą.

5. Do celów włączenia lub usunięcia z europejskich list pozytywnych substancji wyjściowych, składów lub składników podmioty gospodarcze lub odpowiednie organy przedkładają wnioski ECHA.

Komisja przyjmuje zgodnie z art. 21 akty delegowane w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez ustanowienie procedury, w tym również wymogów dotyczących informacji, odnoszącej się do procesu składania wniosków. Procedura ta zapewnia, aby wnioskom towarzyszyły oceny ryzyka oraz aby podmioty gospodarcze lub odpowiednie organy przekazywały informacje niezbędne do oceny ryzyka w określonym formacie.

6. Komitet ds. Oceny Ryzyka ECHA ustanowiony zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 wydaje opinię dotyczącą każdego wniosku przedłożonego na podstawie ust. 5 w terminie określonym w aktach delegowanych, o których mowa w tym ustępie. W tych aktach delegowanych można również zawrzeć dalsze przepisy proceduralne dotyczące procesu składania wniosków i wydawania opinii przez Komitet ds. Oceny Ryzyka ECHA.

7. Państwa członkowskie uznają, że produkty zatwierdzone zgodnie ze szczegółowymi minimalnymi wymogami w zakresie higieny przewidzianymi w ust. 2 spełniają wymogi określone w ust. 1.

Państwa członkowskie zapewniają, aby do celów niniejszej dyrektywy do obrotu mogły być wprowadzane wyłącznie takie produkty do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, które wykorzystują materiały końcowe zatwierdzone zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Nie uniemożliwia to państwom członkowskim, w szczególności gdy wymaga tego lokalnie szczególna jakość wody surowej, stosowania – zgodnie z art. 193 TFUE – w określonych i należycie uzasadnionych okolicznościach, bardziej rygorystycznych środków ochronnych dotyczących stosowania materiałów końcowych. O środkach tych powiadamia się Komisję.

Rozporządzenie (UE) 2019/1020 ma zastosowanie do produktów objętych zakresem stosowania niniejszego artykułu.

8. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 21 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez określenie odpowiedniej procedury oceny zgodności mającej zastosowanie do produktów wyrobów objętych zakresem stosowania niniejszego artykułu na podstawie modułów zawartych w załączniku II do decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE ([30]). Przy określaniu, którą procedurę oceny zgodności należy zastosować, Komisja zapewnia zgodność z celami, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszej dyrektywy, uwzględniając jednocześnie zasadę proporcjonalności. W tym celu Komisja przyjmie jako punkt wyjścia System1+ dotyczący oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych określony w załączniku V do rozporządzenia (UE) nr 305/2011 lub ogólnie równoważną procedurę, z wyjątkiem przypadku gdy byłoby to nieproporcjonalne. Akty delegowane, o których mowa w niniejszym ustępie, będą również zawierały przepisy dotyczące wyznaczania jednostek oceniających zgodność, w przypadku gdy będą miały one uczestniczyć w odpowiednich procedurach oceny zgodności.

9. W oczekiwaniu na przyjęcie aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 2, państwa członkowskie są uprawnione do utrzymania lub przyjmowania środków krajowych dotyczących szczegółowych minimalnych wymogów w zakresie higieny dla materiałów, o których mowa w ust. 1, pod warunkiem że środki te będą zgodne z postanowieniami TFUE.

10. Aby ułatwić zapewnienie zgodności z niniejszym artykułem, Komisja zgodnie z art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 ([31]) zwraca się do jednej lub kilku europejskich organizacji normalizacyjnych z wnioskiem o przygotowanie europejskiej normy dotyczącej ujednoliconego badania i oceny produktów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

11. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 21 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez ustanowienie zharmonizowanych specyfikacji dotyczących widocznego, wyraźnie czytelnego i nieusuwalnego oznaczania do stosowania w celu wskazywania, że produkty do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi są zgodne z niniejszym artykułem.

12. Nie później niż w dniu 12 stycznia 2032 r. Komisja dokonuje przeglądu funkcjonowania systemu określonego w niniejszym artykule i przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na podstawie, w szczególności, doświadczeń zdobytych w ramach stosowania rozporządzeń (WE) nr 1935/2004 i (UE) nr 305/2011, w którym oceni, czy:

a) zdrowie ludzkie w odniesieniu do kwestii objętych zakresem stosowania niniejszego artykułu jest odpowiednio chronione w całej Unii;

b) rynek wewnętrzny dla produktów do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi funkcjonuje właściwie;

c) zachodzi potrzeba przedstawienia kolejnego wniosku ustawodawczego dotyczącego kwestii objętych zakresem stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 12

Minimalne wymogi dotyczące chemikaliów do uzdatniania wody i materiałów filtracyjnych do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi

1. Do celów art. 4 państwa członkowskie zapewniają, aby chemikalia do uzdatniania wody i materiały filtracyjne do kontaktu z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi nie:

a) wpływały negatywnie – bezpośrednio lub pośrednio – na ochronę zdrowia ludzkiego, jak przewidziano w niniejszej dyrektywie;

([30]) Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, uchylająca decyzję Rady 93/465/EWG (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82).

([31]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).

b) wpływały niekorzystnie na barwę, zapach lub smak wody;

c) w sposób niezamierzony sprzyjały rozwojowi drobnoustrojów;

d) zanieczyszczały wody w stopniu wyższym, niż jest to konieczne z uwagi na przewidziane zastosowanie.

2. Art. 4 ust. 2 stosuje się odpowiednio do wdrażania na poziomie krajowym wymogów niniejszego artykułu.

3. Zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu i bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE) nr 528/2012 oraz przy zastosowaniu odpowiednich norm europejskich dotyczących konkretnych chemikaliów do uzdatniania wody lub materiałów filtracyjnych państwa członkowskie zapewniają, aby oceniana była czystość chemikaliów do uzdatniania wody i materiałów filtracyjnych oraz aby gwarantowana była jakość takich chemikaliów i materiałów filtracyjnych.

Artykuł 13

Monitorowanie

1. Państwa członkowskie stosują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia zgodnie z niniejszym artykułem oraz załącznikiem II części A i B regularnego monitorowania jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w celu sprawdzenia, czy woda dostępna dla konsumentów spełnia wymogi niniejszej dyrektywy, w szczególności wartości parametryczne ustalone zgodnie z art. 5. Próbki wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi pobiera się w taki sposób, aby były one reprezentatywne dla jej jakości przez cały rok.

2. W celu spełnienia obowiązków nałożonych w ust. 1 ustanawia się odpowiednie programy monitoringu dla wszelkiej wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem II część A. Te programy monitoringu dopasowuje się do konkretnego systemu zaopatrzenia, z uwzględnieniem wyników oceny ryzyka w obszarach zasilania dla punktów poboru wody oraz w systemach zaopatrzenia i składają się z następujących elementów:

a) monitorowanie parametrów wymienionych w załączniku I części A, B i C oraz parametrów ustalonych zgodnie z art. 5 ust. 3, zgodnie z załącznikiem II oraz, w przypadku gdy zgodnie z art. 9 i załącznikiem II część C przeprowadzana jest ocena ryzyka w systemach zaopatrzenia, chyba że państwo członkowskie zgodnie z art. 8 ust. 5 akapit drugi lit. b) lub art. 9 ust. 4 lit. a) zadecyduje, że niektóre z tych parametrów mogą zostać usunięte z wykazu parametrów, które mają być monitorowane;

b) monitorowanie parametrów wymienionych w załączniku I część D do celów oceny ryzyka w wewnętrznych systemach wodociągowych, przewidziane w art. 10 ust. 1 lit. b);

c) monitorowanie substancji i związków umieszczonych na liście obserwacyjnej, zgodnie z ust. 8 akapit piąty niniejszego artykułu;

d) monitorowanie do celów identyfikacji zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych, przewidziane w art. 8 ust. 2 akapit pierwszy lit. c);

e) monitoring operacyjny prowadzony zgodnie z załącznikiem II część A pkt 3.

3. Właściwe organy określają punkty, w których pobierane są próbki, które muszą spełniać odpowiednie wymogi określone w załączniku II część D.

4. Państwa członkowskie muszą spełniać wymogi specyfikacji dla analizy parametrów określonych w załączniku III zgodnie z następującymi zasadami:

a) metody analizy inne niż określone w załączniku III część A mogą być stosowane, pod warunkiem że można wykazać, iż uzyskane wyniki są co najmniej tak wiarygodne, jak te uzyskane z zastosowaniem metod określonych w załączniku III część A, dostarczając Komisji wszelkich stosownych informacji dotyczących takich metod oraz ich równoważności;

b) dla parametrów wymienionych w załączniku III część B może być stosowana każda metoda analizy, pod warunkiem że spełnia wymogi określone w tych przepisach.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby dodatkowe monitorowanie było przeprowadzane na zasadzie jednostkowych przypadków w odniesieniu do substancji i mikroorganizmów, dla których nie ustalono żadnych wartości parametrycznych zgodnie z art. 5, jeśli istnieje powód do podejrzeń, że mogą one być obecne w liczbie lub stężeniach stwarzających potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego.

6. Do dnia 12 stycznia 2024 r. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 21 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie metodyki pomiaru zawartości mikroplastiku z myślą o umieszczeniu ich na liście obserwacyjnej, o której mowa w ust. 8 niniejszego artykułu, po spełnieniu warunków określonych w tym ustępie.

7. Nie później niż w dniu 12 stycznia 2024 r. Komisja ustanawia wytyczne techniczne dotyczące metod analizy do celów monitorowania substancji per- i polifluoroalkilowych przy zastosowaniu parametrów „PFAS Ogółem" i „Suma PFAS", w tym również granice wykrywalności, wartości parametryczne oraz częstotliwość pobierania próbek.

8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu ustanowienia i aktualizacji listy obserwacyjnej substancji lub związków wzbudzających zainteresowanie opinii publicznej lub naukowców z powodów zdrowotnych (zwanej dalej „listą obserwacyjną"), takich jak farmaceutyki, substancje zaburzające gospodarkę hormonalną i mikroplastik.

Substancje i związki dodaje się do listy obserwacyjnej w przypadku gdy istnieje prawdopodobieństwo, że mogą one być obecne w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi i mogłyby stwarzać potencjalne ryzyko dla zdrowia ludzkiego. W tym celu Komisja korzysta przede wszystkim z badań naukowych WHO. Dodanie takiej nowej substancji odpowiednio uzasadnia się na podstawie art. 1 i 4.

Do pierwszej listy włącza się beta-estradiol i nonylofenol z uwagi na ich właściwości zaburzające gospodarkę hormonalną oraz ryzyko, jakie stwarzają dla zdrowia ludzkiego. Pierwsza lista obserwacyjna zostaje ustanowiona do dnia 12 stycznia 2022 r.

Na liście obserwacyjnej wskazuje się wartość wytyczną dla każdej substancji lub związku oraz – w razie konieczności – możliwą metodę analizy niepociągającą za sobą nadmiernych kosztów.

Państwa członkowskie wprowadzają wymogi dotyczące monitorowania potencjalnej obecności umieszczonych na liście obserwacyjnej substancji lub związków w odpowiednich punktach łańcucha dostaw wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

W tym celu państwa członkowskie mogą uwzględniać informacje zebrane na podstawie art. 8 ust. 1, 2 i 3 niniejszej dyrektywy oraz mogą wykorzystywać dane z monitorowania zebrane zgodnie z dyrektywami 2000/60/WE i 2008/105/WE lub z innym odpowiednim prawodawstwem Unii, aby unikać powielania wymogów dotyczących monitorowania.

Wyniki monitorowania umieszcza się w zbiorach danych utworzonych zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. b), wraz z wynikami monitorowania przeprowadzonego na podstawie art. 8 ust. 2 akapit pierwszy lit. c).

W przypadku gdy na podstawie art. 8 ust. 2 lub akapitu piątego niniejszego ustępu substancja lub związek umieszczone na liście obserwacyjnej zostaną wykryte w stężeniach przekraczających wartości wytyczne określone w liście obserwacyjnej, państwa członkowskie zapewniają, aby rozważono zastosowanie następujących środków i aby zastosowano te środki, które zostaną uznane za istotne:

a) środki zapobiegawcze, środki łagodzące lub odpowiednie monitorowanie w obszarach zasilania dla punktów poboru wody lub w wodzie surowej, jak określono w art. 8 ust. 4 akapit pierwszy lit. a), b) i c);

b) wprowadzenie wymogu, aby dostawcy wody prowadzili monitorowanie tych substancji lub związków, zgodnie z art. 8 ust. 5 akapit drugi lit. a);

c) wprowadzenie wymogu sprawdzania przez dostawców wody, czy uzdatnianie jest adekwatne do osiągnięcia wartości wytycznej, lub aby w stosownych przypadkach optymalizowali uzdatnianie; oraz

d) działania naprawcze zgodnie z art. 14 ust. 6, w przypadku gdy państwa członkowskie uznają to za konieczne dla ochrony zdrowia ludzkiego.

Akty wykonawcze przewidziane w niniejszym ustępie przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22.

Artykuł 14

Działania naprawcze i ograniczenia stosowania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy przypadek niezgodności z wartościami parametrycznymi ustalonymi zgodnie z art. 5 był niezwłocznie badany w celu określenia jego przyczyny.

2. Jeśli, pomimo środków zastosowanych w celu spełnienia obowiązków nałożonych w art. 4 ust. 1, woda przeznaczona do spożycia przez ludzi nie spełnia wartości parametrycznych ustalonych zgodnie z art. 5, bez uszczerbku dla art. 6 ust. 2, zainteresowane państwo członkowskie, mając na uwadze między innymi poziom przekroczenia odpowiedniej wartości parametrycznej i związane z tym potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego, zapewnia jak najszybsze podjęcie niezbędnych działań naprawczych w celu przywrócenia jakości takiej wody oraz przyznaje pierwszeństwo ich egzekwowaniu.

W przypadku niezgodności z wartościami parametrycznymi określonymi w załączniku I część D działania naprawcze obejmują środki określone w art. 10 ust. 3.

3. Niezależnie od tego, czy wystąpi niezgodność z wartościami parametrycznymi, państwa członkowskie zapewniają, aby zabroniona była jakakolwiek dostawa wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, która stanowi potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego lub aby wykorzystanie takiej wody było ograniczone, oraz aby podejmowane były wszelkie inne działania naprawcze niezbędne dla ochrony zdrowia ludzkiego.

Państwa członkowskie uznają dany przypadek niezgodności z minimalnymi wymogami dotyczącymi wartości parametrycznych określonych w załączniku I części A i B za potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego, z wyjątkiem przypadków, w których właściwy organ uznaje daną niezgodność z wartościami parametrycznymi za nieistotną.

4. W przypadkach określonych w ust. 2 i 3, gdy niezgodność z wartościami parametrycznymi została uznana za potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego, państwa członkowskie jak najszybciej stosują wszystkie następujące środki:

a) powiadamiają wszystkich zainteresowanych konsumentów o potencjalnym niebezpieczeństwie dla zdrowia ludzkiego i jego przyczynie, o przekroczeniu wartości parametrycznej oraz o podjętych działaniach naprawczych, w tym również o wprowadzeniu zakazu lub ograniczenia stosowania lub innym działaniu;

b) przekazują i regularnie aktualizują niezbędne porady dla konsumentów dotyczące warunków konsumpcji i korzystania z wody ze szczególnym uwzględnieniem grup populacji o podwyższonym ryzyku dla zdrowia wiążącym się z wodą; oraz

c) informują konsumentów, jeżeli ustalono, że nie ma już potencjalnego niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego, a także informują o tym, że świadczenie usługi wróciło do normy.

5. Właściwe organy lub inne odpowiednie podmioty podejmują decyzję, jakie czynności mają zostać podjęte na podstawie ust. 3, mając na uwadze ryzyko dla zdrowia ludzkiego, które mogłoby zostać spowodowane przerwaniem dostaw wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi lub ograniczeniem korzystania z tej wody.

6. W przypadku niezgodności z wartościami parametrycznymi lub specyfikacjami określonymi w załączniku I część C państwa członkowskie rozważają, czy ta niezgodność stwarza ryzyko dla zdrowia ludzkiego. W przypadku gdy jest to niezbędne dla ochrony zdrowia ludzkiego, podejmują one działania naprawcze w celu przywrócenia jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

Artykuł 15

Odstępstwa

1. W należycie uzasadnionych okolicznościach państwa członkowskie mogą przewidzieć odstępstwa od wartości parametrycznych określonych w załączniku I część B lub ustalonych zgodnie z art. 5 ust. 3, do maksymalnej wartości, która zostanie przez nie określona, pod warunkiem że takie odstępstwa nie stanowią potencjalnego niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego i że na danym obszarze przy zastosowaniu jakichkolwiek innych racjonalnych środków nie da się utrzymać dostawy wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Takie odstępstwa muszą być ograniczone do następujących przypadków:

a) nowy obszar zasilania dla poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi;

b) nowe źródło zanieczyszczenia wykryte w obszarze zasilania dla poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi lub nowo wyszukane lub wykryte parametry; lub

c) nieprzewidziana i wyjątkowa sytuacja w istniejącym obszarze zasilania dla poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, która to sytuacja mogłaby prowadzić do tymczasowego ograniczonego przekroczenia wartości parametrycznych.

Odstępstwa, o których mowa w akapicie pierwszym, muszą być ograniczone do możliwie jak najkrótszego okresu, który nie może przekraczać trzech lat. Pod koniec okresu obowiązywania odstępstwa państwa członkowskie przeprowadzają przegląd w celu ustalenia, czy osiągnięto wystarczający postęp.

W wyjątkowych okolicznościach państwo członkowskie może przyznać drugie odstępstwo w odniesieniu do akapitu pierwszego lit. a) i b). W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza przyznać takie drugie odstępstwo, powiadamia Komisję o wynikach przeglądu oraz powodach decyzji dotyczącej drugiego odstępstwa. Okres obowiązywania takiego drugiego odstępstwa nie może przekraczać trzech lat.

2. Wszystkie odstępstwa przyznane zgodnie z ust. 1 zawierają następujące informacje:

a) powody odstępstwa;

b) parametr, ze względu na który przyznane jest odstępstwo, wyniki przeprowadzonego wcześniej odpowiedniego monitorowania oraz maksymalną wartość parametryczną dopuszczalną w ramach odstępstwa;

c) obszar geograficzny, ilość wody dostarczanej każdego dnia, ludność, której to dotyczy, oraz czy wpłynęłoby to na jakiekolwiek właściwe podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze;

d) odpowiedni system monitoringu, ze zwiększoną częstotliwością monitorowania, w razie konieczności;

e) streszczenie planu mającego na celu przeprowadzenie niezbędnych działań naprawczych, w tym również harmonogram prac i oszacowanie kosztów oraz przepisy dotyczące przeglądów; oraz

f) okres obowiązywania odstępstwa.

3. Jeśli właściwe organy uznają niezgodność z wartościami parametrycznymi za nieistotną oraz jeśli działania podjęte zgodnie z art. 14 ust. 2 są wystarczające do tego, aby rozwiązać problem w ciągu 30 dni, informacji przewidzianych w ust. 2 niniejszego artykułu nie trzeba podawać w odstępstwie.

W tym przypadku właściwe organy lub inne podmioty wskazane w odstępstwie ustalają jedynie maksymalną dopuszczalną wartość w odniesieniu do danego parametru oraz termin na rozwiązanie problemu.

4. W przypadku niezgodności z którąkolwiek z wartości parametrycznych dla danej dostawy wody przez okres dłuższy niż łącznie przez 30 dni w okresie poprzedzających 12 miesięcy, nie można dłużej korzystać z ust. 3.

5. Państwo członkowskie, które przyznało odstępstwo przewidziane w niniejszym artykule, zapewnia, aby ludność, której dotyczy takie odstępstwo, została niezwłocznie i w odpowiedni sposób poinformowana o tym odstępstwie oraz o zasadach je regulujących. Ponadto państwo członkowskie w razie konieczności zapewnia porady poszczególnym grupom ludności, dla których odstępstwo mogłoby stanowić szczególne ryzyko.

Obowiązki, o których mowa w akapicie pierwszym, nie mają zastosowania w okolicznościach określonych w ust. 3, chyba że właściwe organy zadecydują inaczej.

6. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi rozlewanej do butelek lub pojemników.

Artykuł 16

Dostęp do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi

1. Bez uszczerbku dla art. 9 dyrektywy 2000/60/WE oraz zasad pomocniczości i proporcjonalności, przy jednoczesnym uwzględnieniu lokalnych, regionalnych i kulturowych perspektyw oraz okoliczności dystrybucji wody, państwa członkowskie stosują wszelkie niezbędne środki, aby poprawić lub utrzymać dostęp dla wszystkich do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, w szczególności dla wrażliwych i zmarginalizowanych grup określonych przez państwa członkowskie.

W tym celu państwa członkowskie:

a) identyfikują osoby, w tym również wrażliwe i zmarginalizowane grupy, bez dostępu lub o ograniczonym dostępie do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, oraz ustalają przyczyny takiego braku dostępu;

b) oceniają możliwości poprawy dostępu dla takich osób;

c) informują takie osoby o możliwościach podłączenia się do sieci dystrybucyjnej lub o alternatywnych sposobach uzyskania dostępu do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi; oraz

d) stosują środki, które uznają za niezbędne i odpowiednie do zapewnienia dostępu do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi wrażliwym i zmarginalizowanym grupom.

2. W celu upowszechniania korzystania z wody z kranu przeznaczonej do spożycia przez ludzi państwa członkowskie zapewniają urządzenia do poboru wody w przestrzeniach publicznych na zewnątrz i w budynkach, tam gdzie jest to technicznie wykonalne, w sposób proporcjonalny do zapotrzebowania na takie środki oraz przy uwzględnieniu szczególnych warunków lokalnych, takich jak klimat i geografia.

Państwa członkowskie mogą również zastosować następujące środki, aby upowszechniać korzystanie z wody z kranu przeznaczonej do spożycia przez ludzi:

a) szersze informowanie na temat najbliższych urządzeń do poboru wody na zewnątrz i w budynkach;

b) organizacja kampanii informacyjnych dotyczących jakości takiej wody;

c) zachęcanie do udostępniania takiej wody w budynkach administracji publicznej i użyteczności publicznej;

d) zachęcanie do nieodpłatnego lub po uiszczeniu drobnej opłaty za usługę udostępniania takiej wody klientom w restauracjach, w punktach gastronomicznych i cateringowych.

3. Państwa członkowskie zapewniają ułatwienie niezbędnej pomocy, określonej przez państwa członkowskie, aby pomóc właściwym organom we wdrożeniu środków, o których mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 17

Informowanie społeczeństwa

1. Państwa członkowskie zapewniają dostęp do odpowiednich, aktualnych informacji dotyczących wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem IV, przy jednoczesnym zapewnieniu przestrzegania obowiązujących przepisów o ochronie danych.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie osoby zaopatrywane w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi otrzymywały regularnie, i co najmniej raz w roku, w najodpowiedniejszej i łatwo dostępnej formie, na przykład na fakturach lub za pomocą środków cyfrowych, takich jak aplikacje mobilne, następujące informacje:

a) informacje dotyczące jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, w tym również parametrów wskaźnikowych;

b) cenę dostarczanej wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w przeliczeniu na litr i metr sześcienny;

c) ilość wody zużytej przez gospodarstwo domowe, przynajmniej w ujęciu rocznym lub za okres rozliczeniowy, wraz z rocznymi tendencjami zużycia w gospodarstwach domowych, jeśli jest to techniczne wykonalne i jeśli informacje te są dostępne dla dostawcy wody;

d) porównanie rocznego zużycia wody przez dane gospodarstwo domowe ze średnim zużyciem wody przez gospodarstwo domowe, w stosownych przypadkach zgodnie z lit. c);

e) link do strony internetowej zawierającej informacje określone w załączniku IV.

3. Ust. 1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla dyrektyw 2003/4/WE i 2007/2/WE.

Artykuł 18

Informacje o monitorowaniu procesu wdrażania

1. Bez uszczerbku dla dyrektyw 2003/4/WE i 2007/2/WE, państwa członkowskie, z pomocą EEA:

a) do dnia 12 stycznia 2029 r. tworzą, a następnie aktualizują co sześć lat, zbiór danych zawierający informacje o środkach zastosowanych w celu poprawy dostępu oraz upowszechniania korzystania z wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z art. 16 oraz o odsetku ich populacji, która ma dostęp do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi; nie obejmuje to wody rozlewanej do butelek lub pojemników;

b) do dnia 12 lipca 2027 r. tworzą, a następnie aktualizują co sześć lat zbiór danych zawierający informacje o ocenie ryzyka i zarządzaniu ryzykiem w obszarach zasilania dla punktów poboru, przeprowadzanej zgodnie z art. 8, a do dnia 12 stycznia 2029 r. tworzą, a następnie aktualizują co sześć lat zbiór danych zawierający informacje o ocenie ryzyka w wewnętrznych systemach wodociągowych, przeprowadzanej zgodnie z art. 10, z uwzględnieniem następujących elementów:

(i) informacje o obszarach zasilania dla punktów poboru wody zgodnie z art. 8 ust. 2 akapit pierwszy lit. a);

(ii) wyniki monitorowania przeprowadzonego zgodnie z art. 8 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) i art. 10 ust. 1 akapit pierwszy lit. b); oraz

(iii) zwięzłe informacje dotyczące środków zastosowanych na podstawie art. 8 ust. 4 i art. 10 ust. 2 i 3, w tym również informacje dotyczące rodzaju zastosowanych środków i postępów dokonanych na podstawie art. 10 ust. 3 lit. f);

c) tworzą, a następnie aktualizują corocznie, zbiór danych zawierający wyniki monitorowania w przypadkach przekroczenia wartości parametrycznych określonych w załączniku I części A i B, zebrane zgodnie z art. 9 i 13, oraz informacje o działaniach naprawczych podjętych zgodnie z art. 14;

d) tworzą, a następnie aktualizują corocznie, zbiór danych zawierający informacje o zdarzeniach związanych z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, które spowodowały potencjalne ryzyko dla zdrowia ludzkiego – bez względu na to, czy miała miejsce niezgodność z wartościami parametrycznymi – trwające dłużej niż 10 kolejnych dni i dotyczące co najmniej 1 000 osób, w tym również informacje o przyczynach tych zdarzeń i działań naprawczych podjętych zgodnie z art. 14; oraz

e) tworzą, a następnie aktualizują corocznie, zbiór danych zawierający informacje dotyczące wszystkich odstępstw przyznanych zgodnie z art. 15 ust. 1, w tym również informacje przewidziane w art. 15 ust. 2.

W miarę możliwości w celu przedstawienia zbiorów danych, o których mowa w akapicie pierwszym, wykorzystuje się usługi danych przestrzennych zdefiniowane w art. 3 pkt 4 dyrektywy 2007/2/WE.

2. Państwa członkowskie zapewniają Komisji, EEA i Europejskiemu Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób dostęp do zbiorów danych, o których mowa w ust. 1.

3. EEA publikuje i aktualizuje unijny przegląd oparty na danych zbieranych przez państwa członkowskie regularnie lub na wniosek Komisji.

Unijny przegląd zawiera, w stosownych przypadkach, wskaźniki dotyczące produktów, rezultatów i skutków niniejszej dyrektywy, unijne mapy przeglądowe i ogólne sprawozdania państw członkowskich.

4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające formę i zasady przedstawiania informacji przekazywanych zgodnie z ust. 1 i 3, w tym również szczegółowe wymogi dotyczące wskaźników, unijnych map przeglądowych oraz ogólnych sprawozdań państw członkowskich, o których mowa w ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22.

5. Państwa członkowskie mogą zastosować odstępstwo od niniejszego artykułu w którymkolwiek z przypadków, o których mowa w art. 13 ust. 1 dyrektywy 2007/2/WE.

Artykuł 19

Ocena

1. Do dnia 12 stycznia 2035 r. Komisja przeprowadza ocenę niniejszej dyrektywy. Ocena ta opiera się między innymi na następujących elementach:

a) doświadczeniu zdobytym w ramach wdrażania niniejszej dyrektywy;

b) zbiorach danych z państw członkowskich, utworzonych zgodnie z art. 18 ust. 1, oraz unijnych przeglądach przygotowanych przez EEA zgodnie z art. 18 ust. 3;

c) odpowiednich danych naukowych, analitycznych i epidemiologicznych;

d) zaleceniach WHO, o ile są dostępne.

2. W ramach tej oceny Komisja zwróci szczególną uwagę na następujące aspekty:

a) podejście oparte na ryzyku określone w art. 7;

b) przepisy dotyczące dostępu do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi określone w art. 16;

c) przepisy dotyczące informacji, jakie należy przekazywać społeczeństwu zgodnie z art. 17 i załącznikiem IV.

3. Nie później niż dnia 12 stycznia 2029 r., a następnie w stosownych przypadkach, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące potencjalnego zagrożenia dla źródeł wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi stwarzanego przez mikroplastik, farmaceutyki oraz, w razie konieczności, inne nowo pojawiające się zanieczyszczenia oraz dotyczące związanego z tym odnośnego potencjalnego ryzyka dla zdrowia.

Artykuł 20

Przegląd i zmiana załączników

1. Przynajmniej co pięć lat Komisja dokonuje przeglądu załączników I i II w świetle postępu naukowo-technicznego, a także stosowanego przez państwa członkowskie opartego na ryzyku podejścia do bezpieczeństwa wody zawartego w zbiorach danych ustanowionych zgodnie z art. 18 oraz – w stosownych przypadkach – przedkłada wnioski ustawodawcze dotyczące zmian niniejszej dyrektywy.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 21 w celu zmiany, w razie konieczności, załącznika III, aby dostosować go do postępu naukowo-technicznego.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 21 w celu zmiany wartości parametrycznej bisfenolu A w załączniku I część B, w zakresie niezbędnym do dostosowania go do postępu naukowego i technicznego, zasadniczo na podstawie trwającego przeglądu prowadzonego przez EFSA.

Artykuł 21

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 ust. 3, art. 11 ust. 5, art. 11 ust. 8, art. 11 ust. 11, art. 13 ust. 6 i art. 20 ust. 2, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 12 stycznia 2021 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4 ust. 3, art. 11 ust. 5, art. 11 ust. 8, art. 11 ust. 11, art. 13 ust. 6 i art. 20 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 ust. 3, art. 11 ust. 5, art. 11 ust. 8, art. 11 ust. 11, art. 13 ust. 6 i art. 20 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 22

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 23

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach do dnia 12 stycznia 2023 r., a także powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Artykuł 24

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1–18, art. 23 oraz załączników I–V do dnia 12 stycznia 2023 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą traktuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Sposób dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 25

Okres przejściowy

1. Do dnia 12 stycznia 2026 r. państwa członkowskie stosują środki niezbędne do zapewnienia, aby woda przeznaczona do spożycia przez ludzi spełniała wartości parametryczne określone w załączniku I część B dla bisfenolu-A chloranów, chloryn, kwasów halogenooctowych, mikrocystyny-LR, PFAS Ogółem, Sumy PFAS i uranu.

2. Do dnia 12 stycznia 2026 r. dostawcy wody nie są zobowiązani do monitorowania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z art. 13 w odniesieniu do parametrów wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 26

Uchylenie

1. Dyrektywa 98/83/WE zmieniona aktami wymienionymi w załączniku VI część A traci moc ze skutkiem od dnia 13 stycznia 2023 r., bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku VI część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy i odczytuje się zgodnie z tablicą korelacji w załączniku VII.

2. Odstępstwa udzielone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy 98/83/WE wciąż obowiązujące w dniu 12 stycznia 2023 r. nadal obowiązują do końca okresu ich obowiązywania. Mogą one zostać odnowione zgodnie z art. 15 niniejszej dyrektywy jedynie w przypadku, gdy drugie odstępstwo nie zostało jeszcze przyznane. Prawo do zwrócenia się do Komisji o przyznanie trzeciego odstępstwa zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy 98/83/WE ma nadal zastosowanie w odniesieniu do drugich odstępstw, które wciąż obowiązują w dniu 12 stycznia 2021 r.

Artykuł 27

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 28

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2020 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
D. M. SASSOLI	M. ROTH
Przewodniczący	*Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK I

MINIMALNE WYMOGI DOTYCZĄCE WARTOŚCI PARAMETRYCZNYCH WYKORZYSTYWANYCH DO OCENY JAKOŚCI WODY PRZEZNACZONEJ DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI

Część A

Parametry mikrobiologiczne

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
Enterokoki jelitowe	0	liczba/100 ml	Dla wody rozlewanej do butelek lub pojemników jednostką jest liczba/250 ml.
Escherichia coli (E. coli)	0	liczba/100 ml	Dla wody rozlewanej do butelek lub pojemników jednostką jest liczba/250 ml.

Część B

Parametry chemiczne

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
Amid kwasu akrylowego	0,10	µg/l	Wartość parametryczna wynosząca 0,10 µg/l odnosi się do stężenia pozostałości monomeru w wodzie obliczonego zgodnie ze specyfikacjami maksymalnego uwalniania z odpowiedniego polimeru w kontakcie z wodą.
Antymon	10	µg/l	
Arsen	10	µg/l	
Benzen	1,0	µg/l	
Benzo(a)piren	0,010	µg/l	
Bisfenol A	2,5	µg/l	
Bor	1,5	mg/l	Wartość parametryczna wynosząca 2,4 mg/l jest stosowana, gdy dominującym źródłem wody w danym systemie zaopatrzenia jest woda odsalana, lub w regionach, w których warunki geologiczne mogą powodować wysoką zawartość boru w wodach podziemnych.
Bromiany	10	µg/l	
Kadm	5,0	µg/l	
Chlorany	0,25	mg/l	Wartość parametryczna wynosząca 0,70 mg/l jest stosowana, gdy do dezynfekcji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi wykorzystywana jest metoda dezynfekcji w szczególności z zastosowaniem dwutlenku chloru, w wyniku której powstają chlorany. W miarę możliwości bez uszczerbku dla dezynfekcji, państwa członkowskie dążą do osiągnięcia niższej wartości. Parametr ten mierzy się tylko wtedy, gdy stosowane są takie metody dezynfekcji.
Chloryny	0,25	mg/l	Wartość parametryczna wynosząca 0,70 mg/l jest stosowana, gdy do dezynfekcji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi wykorzystywana jest metoda dezynfekcji w szczególności z zastosowaniem dwutlenku chloru, w wyniku której powstają chloryny. W miarę możliwości bez uszczerbku dla dezynfekcji, państwa członkowskie dążą do osiągnięcia niższej wartości. Parametr ten mierzy się tylko wtedy, gdy stosowane są takie metody dezynfekcji.

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
Chrom	25	µg/l	Wartość parametryczna wynosząca 25 µg/l musi zostać osiągnięta najpóźniej do dnia 12 stycznia 2036 r. Wartość parametryczna dla chromu do tego dnia musi wynosić 50 µg/l.
Miedź	2,0	mg/l	
Cyjanki	50	µg/l	
1,2-dichloroetan	3,0	µg/l	
Epichlorohydryna	0,10	µg/l	Wartość parametryczna wynosząca 0,10 µg/l odnosi się do stężenia pozostałości monomeru w wodzie obliczonego zgodnie ze specyfikacjami maksymalnego uwalniania z odpowiedniego polimeru w kontakcie z wodą.
Fluorki	1,5	mg/l	
Kwasy halogenooctowe (HAA)	60	µg/l	Parametr ten mierzy się tylko wtedy, gdy do dezynfekcji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi stosowane są metody dezynfekcji, w wyniku których powstają HAA. Jest to suma następujących pięciu reprezentatywnych substancji: kwas monochloro-, dichloro- oraz trichlorooctowy oraz kwas mono- i dibromooctowy.
Ołów	5	µg/l	Wartość parametryczna wynosząca 5 µg/l musi zostać osiągnięta najpóźniej do dnia 12 stycznia 2036 r. Wartość parametryczna dla ołowiu do tego dnia musi wynosić 10 µg/l.
			Po tym dniu, przynajmniej w punkcie dostawy do wewnętrznego systemu wodociągowego, musi zostać osiągnięta wartość parametryczna wynosząca 5 µg/l. Do celów art. 11 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) zastosowanie ma wartość parametryczną wynoszącą 5 µg/l w wodzie z kranu.
Rtęć	1,0	µg/l	
Mikrocystyna-LR	1,0	µg/l	Parametr ten mierzy się jedynie w przypadku potencjalnych zakwitów w źródle wody (zwiększenie gęstości komórek sinicowych lub potencjał tworzenia zakwitu).
Nikiel	20	µg/l	

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
Azotany	50	mg/l	Państwa członkowskie zapewniają, aby spełniony został warunek: [azotany]/50 + [azotyny]/3 ≤ 1, gdzie nawiasy kwadratowe oznaczają stężenie azotanów (NO_3) i azotynów (NO_2) w mg/l, a po uzdatnieniu wody spełniono wartość parametryczną wynoszącą 0,10 mg/l dla azotynów.
Azotyny	0,50	mg/l	Państwa członkowskie zapewniają, aby spełniony został warunek: [azotany]/50 + [azotyny]/3 ≤ 1, gdzie nawiasy kwadratowe oznaczają stężenie azotanów (NO_3) i azotynów (NO_2) w mg/l, a po uzdatnieniu wody zachowano wartość parametryczną wynoszącą 0,10 mg/l dla azotynów.
Pestycydy	0,10	µg/l	„Pestycydy" oznaczają: — organiczne insektycydy, — organiczne herbicydy, — organiczne fungicydy, — organiczne nematocydy, — organiczne akarycydy, — organiczne algicydy, — organiczne rodentycydy, — organiczne slimicydy, — produkty pochodne (między innymi regulatory wzrostu), oraz ich metabolity zdefiniowane w art. 3 pkt 32 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 ([1]), które uznano za znaczące dla wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Metabolit pestycydu uznaje się za znaczący dla wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, jeżeli istnieje powód, aby uważać, że ma on swoiste właściwości porównywalne z właściwościami substancji macierzystej pod względem docelowego działania pestycydu lub że on sam lub produkty jego przemiany stwarzają ryzyko dla zdrowia konsumentów.
			Wartość parametryczna wynosząca 0,10 µg/l ma zastosowanie do każdego poszczególnego pestycydu. W przypadku aldryny, dieldryny, heptachloru i epoksydu heptachloru wartość parametryczna wynosi 0,030 µg/l.

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
			Państwa członkowskie określają wartość wytyczną dotyczącą zarządzania obecnością w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi innych niż znaczące metabolitów pestycydów. Jedynie pestycydy, które prawdopodobnie mogą być obecne w danej dostawie, muszą być monitorowane. Na podstawie danych przekazanych przez państwa członkowskie Komisja może ustanowić bazę danych dotyczących pestycydów i ich znaczących metabolitów, uwzględniając ich potencjalną obecność w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi.
Pestycydy ogółem	0,50	µg/l	„Pestycydy ogółem" oznaczają sumę poszczególnych pestycydów, zdefiniowanych w poprzednim wierszu, wykrytych i oznaczonych ilościowo w ramach procedury monitoringu.
PFAS ogółem	0,50	µg/l	„PFAS ogółem" oznacza całkowitą zawartość wszystkich substancji per- i polifluoroalkilowych. Ta wartość parametryczna ma zastosowanie dopiero po opracowaniu wytycznych technicznych dotyczących monitorowania tego parametru zgodnie z art. 13 ust. 7. Państwa członkowskie mogą wtedy zadecydować, czy będą stosowały jeden z parametrów – „PFAS ogółem" lub „Suma PFAS" – czy obydwa.
Suma PFAS	0,10	µg/l	„Suma PFAS" oznacza sumę wymienionych w załączniku III część B pkt 3 substancji per- i polifluoroalkilowych uznawanych za powód do obaw w odniesieniu do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Jest do podzbiór substancji „PFAS ogółem", które zawierają część perfluoroalkilową z co najmniej trzema atomami węgla (tj. –CnF2n–, n ≥ 3) lub część eteru perfluoroalkilowego z co najmniej dwoma atomami węgla (tj. –CnF2nOCmF2 m–, n i m ≥ 1).
Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne	0,10	µg/l	Suma stężeń następujących wyszczególnionych związków: benzo(b)fluoranten, benzo(k)fluoranten, benzo(ghi)perylen oraz indeno(1,2,3-cd)piren.
Selen	20	µg/l	Wartość parametryczną wynoszącą 30 µg/l stosuje się w odniesieniu do regionów, w których warunki geologiczne mogą powodować wysoką zawartość selenu w wodach podziemnych.

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
Tetrachloroeten i trichloroeten	10	µg/l	Suma stężeń tych dwóch parametrów.
Trihalometany ogółem	100	µg/l	W miarę możliwości bez uszczerbku dla dezynfekcji, państwa członkowskie dążą do osiągnięcia niższej wartości parametrycznej. Jest to suma stężeń następujących wymienionych związków: chloroform, bromoform, dibromochlorometan i bromodichlorometan.
Uran	30	µg/l	
Chlorek winylu	0,50	µg/l	Wartość parametryczna wynosząca 0,50 µg/l odnosi się do stężenia pozostałości monomeru w wodzie obliczonego zgodnie ze specyfikacjami maksymalnego uwalniania z odpowiedniego polimeru w kontakcie z wodą.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

Część C

Parametry wskaźnikowe

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
Glin	200	µg/l	
Jon amonu	0,50	mg/l	
Chlorki	250	mg/l	Woda nie powinna wykazywać właściwości korozyjnych.
Clostridium perfringens, łącznie z zarodnikami	0	liczba/100 ml	Ten parametr mierzy się, jeżeli ocena ryzyka wskazuje, że jest to właściwe.
Barwa	Akceptowalna dla konsumentów i bez nieprawidłowych zmian		
Przewodność	2 500	µS cm^{-1} w 20 °C	Woda nie powinna wykazywać właściwości agresywnych.
Stężenie jonów wodorowych	≥ 6,5 i ≤ 9,5	jednostki pH	Woda nie powinna wykazywać właściwości agresywnych. W odniesieniu do wody niegazowanej rozlewanej do butelek lub pojemników wartość minimalna może zostać obniżona do 4,5 jednostek pH. Dla wody rozlewanej do butelek lub pojemników, z natury bogatej w dwutlenek węgla lub sztucznie wzbogaconej dwutlenkiem węgla, wartość minimalna może być niższa.
Żelazo	200	µg/l	
Mangan	50	µg/l	
Zapach	Akceptowalny dla konsumentów i bez nieprawidłowych zmian		
Utlenialność	5,0	mg/l O_2	Ten parametr nie musi być mierzony, jeśli bada się parametr OWO.
Siarczany	250	mg/l	Woda nie powinna wykazywać właściwości korozyjnych.
Sód	200	mg/l	
Smak	Akceptowalny dla konsumentów i bez nieprawidłowych zmian		
Liczba kolonii w 22 °C	Bez nieprawidłowych zmian		
Bakterie grupy coli	0	liczba/100 ml	W odniesieniu do wody rozlewanej do butelek lub pojemników jednostką jest liczba/250 ml.
Ogólny węgiel organiczny (OWO)	Bez nieprawidłowych zmian		Ten parametr nie musi być mierzony dla dostaw mniejszych niż 10 000 m^3 dziennie.

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
Mętność	Akceptowalny dla konsumentów i bez nieprawidłowych zmian		

Woda nie powinna wykazywać właściwości agresywnych ani korozyjnych. Ma to w szczególności zastosowanie do wody poddawanej uzdatnianiu (demineralizacji, zmiękczaniu, procesom membranowym, odwróconej osmozie itp.).

W przypadku gdy woda przeznaczona do spożycia przez ludzi jest uzyskiwana w wyniku uzdatniania, które w znacznym stopniu demineralizuje lub zmiękcza wodę, można dodać sole wapniowe i magnezowe w celu wzbogacenia wody, aby zmniejszyć jakikolwiek potencjalny negatywny wpływ na zdrowie, a także aby zmniejszyć jej właściwości korozyjne lub agresywne oraz poprawić jej smak. Minimalne stężenia wapnia i magnezu lub całkowitego stężenia rozpuszczonych substancji stałych w wodzie zmiękczonej lub demineralizowanej można ustanawiać uwzględniając początkowe właściwości wody poddawanej tym procesom.

Część D

Parametry istotne dla oceny ryzyka w wewnętrznych systemach wodociągowych

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
Legionella	< 1 000	JTK/l	Tę wartość parametryczną ustala się do celów art. 10 i 14. Działania przewidziane w tych artykułach można rozważać nawet jeżeli wartość jest niższa od wartości parametrycznej, na przykład w przypadku wystąpienia infekcji i ognisk choroby. W takich przypadkach należy potwierdzić źródło zakażenia oraz zidentyfikować gatunek bakterii *Legionella*.
Ołów	10	µg/l	Tę wartość parametryczną ustala się do celów art. 10 i 14. Państwa członkowskie powinny dołożyć wszelkich starań, aby osiągnąć niższą wartość 5 µg/l do dnia 12 stycznia 2036 r.

ZAŁĄCZNIK II

MONITOROWANIE

Część A

Ogólne cele i programy monitoringu wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi

1. W ramach programów monitoringu wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi ustanowionych na podstawie art. 13 ust. 2:

   a) weryfikuje się, czy istniejące środki kontroli ryzyka dla zdrowia ludzkiego w całym łańcuchu dostaw wody od poboru poprzez uzdatnianie i magazynowanie aż do dystrybucji funkcjonują skutecznie oraz czy woda przeznaczona do spożycia przez ludzi w punkcie zgodności jest zdrowa i czysta;

   b) podaje się informacje dotyczące jakości dostarczanej wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w celu wykazania, że obowiązki określone w art. 4 i wartości parametryczne ustalone zgodnie z art. 5 są spełniane;

   c) określa się najbardziej odpowiednie sposoby ograniczania ryzyka dla zdrowia ludzkiego.

2. Programy monitoringu ustanowione na podstawie art. 13 ust. 2 obejmują jeden z następujących elementów lub ich kombinację:

   a) pobranie i analizę oddzielnych próbek wody;

   b) pomiary rejestrowane w procesie ciągłego monitorowania.

   Ponadto programy monitoringu mogą obejmować:

   a) kontrole zapisów dotyczących sprawności i stanu utrzymania urządzeń;

   b) inspekcje obszaru zasilania oraz infrastruktury uzdatniania, magazynowania i dystrybucji, bez uszczerbku dla wymogów dotyczących monitorowania przewidzianych w art. 8 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) oraz w art. 10 ust. 1 akapit pierwszy lit. b).

3. Programy monitoringu obejmują również program monitoringu operacyjnego, który zapewnia szybki wgląd w parametry eksploatacyjne i problemy z jakością wody oraz umożliwia szybkie zaplanowane wcześniej działania naprawcze. Takie programy monitoringu operacyjnego dopasowuje się do konkretnego systemu zaopatrzenia, uwzględniając wyniki identyfikacji zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych oraz ocenę ryzyka w systemie zaopatrzenia, a ich celem jest potwierdzenie skuteczności wszystkich środków kontroli w zakresie poboru, uzdatniania, dystrybucji i magazynowania.

   Program monitoringu operacyjnego obejmuje monitorowanie parametru „mętność" w zakładzie zaopatrującym w wodę w celu regularnego kontrolowania skuteczności fizycznego usuwania zanieczyszczeń za pomocą procesów filtracji zgodnie z wartościami odniesienia i częstotliwościami wskazanymi w poniższej tabeli (nie dotyczy źródeł wód podziemnych, w przypadku których mętność wynika z obecności żelaza i manganu):

Parametr operacyjny	Wartość odniesienia
Mętność	0,3 NTU w 95 % próbek, i żadna nie przekracza 1 NTU
Objętość (m^3) wody dostarczanej lub produkowanej dziennie w strefie zaopatrzenia	Minimalna częstotliwość pobierania próbek i wykonywania analiz
≤ 1 000	Tygodniowo
> 1 000 do ≤ 10 000	Codziennie
> 10 000	Ciągle

Program monitoringu operacyjnego obejmuje również monitorowanie w wodzie surowej następujących parametrów, w celu kontrolowania skuteczności procesów uzdatniania w odniesieniu do ryzyka mikrobiologicznego:

Parametr operacyjny	Wartość odniesienia	Jednostka	Uwagi
Colifagi somatyczne	50 (dla wody surowej)	Jednostki tworzące łysinki (PFU)/100 ml	Ten parametr mierzy się, jeżeli ocena ryzyka wskazuje, że jest to właściwe. Jeżeli zostanie on stwierdzony w wodzie surowej w stężeniach wynoszących > 50 PFU/100 ml, należy przeprowadzić analizę po etapach uzdatniania, aby oznaczyć wartość logarytmiczną usuwania przez występujące bariery oraz ocenić, czy ryzyko przedostania się wirusów chorobotwórczych zostało w wystarczającym stopniu opanowane.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby programy monitoringu były w sposób ciągły poddawane przeglądowi i uaktualniane lub potwierdzane co najmniej co sześć lat.

Część B

Parametry i częstotliwości pobierania próbek

1. Wykaz parametrów

Grupa A

Następujące parametry (grupa A) monitoruje się zgodnie z częstotliwościami monitorowania określonymi w pkt 2 tabela 1:

a) *Escherichia coli(E. coli)*, enterokoki jelitowe, bakterie grupy coli, liczba kolonii w 22 °C, barwa, mętność, smak, zapach, pH i przewodność elektryczna;

b) inne parametry, które zidentyfikowano jako istotne w programie monitoringu zgodnie z art. 5 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, w wyniku przeprowadzonej oceny ryzyka w systemie zaopatrzenia określonej w art. 9 oraz w części C niniejszego załącznika.

W szczególnych okolicznościach następujące parametry dodaje się do parametrów grupy A:

a) jony amonu i azotyny, jeśli stosowana jest chloraminacja;

b) glin i żelazo, jeśli są stosowane jako chemikalia do uzdatniania wody.

Escherichia coli(E. Coli) i enterokoki jelitowe są uważane za „parametry podstawowe", a częstotliwość ich monitorowania nie podlega zmniejszeniu, chociaż wynikałoby to z oceny ryzyka w systemie zaopatrzenia przeprowadzonej zgodnie z art. 9 oraz częścią C niniejszego załącznika. Zawsze monitoruje się je co najmniej zgodnie z częstotliwościami określonymi w pkt 2 tabela 1.

Grupa B

W celu ustalenia zgodności ze wszystkimi wartościami parametrycznymi określonymi w niniejszej dyrektywie wszystkie pozostałe parametry nieanalizowane w grupie A, a ustalone zgodnie z art. 5, z wyjątkiem parametrów zawartych w załączniku I część D, monitoruje się przynajmniej z częstotliwością określoną w pkt 2 tabela 1, chyba że na podstawie oceny ryzyka w systemie zaopatrzenia przeprowadzonej zgodnie z art. 9 i częścią C niniejszego załącznika zostanie ustalona inna częstotliwość pobierania próbek.

2. Częstotliwości pobierania próbek

Tabela 1. Minimalna częstotliwość pobierania próbek i wykonywania analiz do celów monitorowania zgodności

<table>
<tr><th colspan="2">Objętość wody dostarczanej lub produkowanej dziennie w strefie zaopatrzenia (zob. uwagi 1 i 2) m³</th><th>Parametr grupy A
Liczba próbek rocznie</th><th>Parametr grupy B
Liczba próbek rocznie</th></tr>
<tr><td></td><td>< 10</td><td>> 0 (zob. uwagę 4)</td><td>> 0 (zob. uwagę 4)</td></tr>
<tr><td>≥ 10</td><td>≤ 100</td><td>2</td><td>1 (zob. uwagę 5)</td></tr>
<tr><td>> 100</td><td>≤ 1 000</td><td>4</td><td>1</td></tr>
<tr><td>> 1 000</td><td>≤ 10 000</td><td rowspan="3">4 dla pierwszych 1 000 m³/d + 3 na każde dodatkowe 1 000 m³/d i ich część całkowitej objętości (zob. uwagę 3)</td><td>1 dla pierwszych 1 000 m³/d + 1 na każde dodatkowe 4 500 m³/d i ich część całkowitej objętości (zob. uwagę 3)</td></tr>
<tr><td>> 10 000</td><td>≤ 100 000</td><td>3 dla pierwszych 10 000 m³/d + 1 na każde dodatkowe 10 000 m³/d i ich część całkowitej objętości (zob. uwagę 3)</td></tr>
<tr><td>> 100 000</td><td></td><td>12 dla pierwszych 100 000 m³/d + 1 na każde dodatkowe 25 000 m³/d i ich część całkowitej objętości (zob. uwagę 3)</td></tr>
</table>

Uwaga 1: Strefa zaopatrzenia jest określonym geograficznie obszarem, z którego pochodzi woda przeznaczona do spożycia przez ludzi z jednego lub większej liczby źródeł i w którym jakość wody można uznać w przybliżeniu za jednorodną.

Uwaga 2: Wielkości są obliczane jako średnie pobrane w ciągu roku kalendarzowego. Zamiast objętości wody można wykorzystać liczbę mieszkańców strefy zaopatrzenia w celu ustalenia minimalnej częstotliwości, przyjmując, że zużycie wody wynosi 200 l/(dzień* na mieszkańca).

Uwaga 3: Wskazaną częstotliwość oblicza się w następujący sposób: na przykład 4 300 m^3/d = 16 próbek dla parametrów grupy A (cztery dla pierwszych 1 000 m^3/d + 12 dla dodatkowych 3 300 m^3/d).

Uwaga 4: Dla dostawców wody, którym nie przyznano odstępstwa na podstawie art. 3 ust. 3 lit. b), państwa członkowskie ustanawiają minimalną częstotliwość pobierania próbek dla parametrów grup A i B, pod warunkiem że parametry podstawowe są monitorowane co najmniej raz w roku.

Uwaga 5: Państwa członkowskie mogą zmniejszyć częstotliwość pobierania próbek, pod warunkiem że wszystkie parametry ustalone zgodnie z art. 5 są monitorowane co najmniej raz na sześć lat, a także są monitorowane w przypadkach gdy do danego systemu zaopatrzenia w wodę przyłączane jest nowe źródło wody lub wprowadzane są zmiany do tego systemu, w wyniku których można spodziewać się ę potencjalnie niekorzystnego wpływu na jakość wody.

Część C

Ocena ryzyka i zarządzenie ryzykiem w systemie zaopatrzenia

1. Na podstawie wyników oceny ryzyka w systemie zaopatrzenia, o której mowa w art. 9, wykaz parametrów uwzględnianych na potrzeby monitorowania zostaje rozszerzony, a częstotliwości pobierania próbek określone w części B zostają zwiększone, jeżeli spełniony jest którykolwiek z następujących warunków:

   a) wykaz parametrów lub częstotliwości określonych w niniejszym załączniku nie jest wystarczający do spełnienia obowiązków nałożonych na podstawie art. 13 ust. 1;

   b) do celów art. 13 ust. 5 wymagane jest dodatkowe monitorowanie;

   c) niezbędne jest zapewnienie gwarancji określonych w części A pkt 1 lit. a);

   d) niezbędne jest zwiększenie częstotliwości pobierania próbek zgodnie z art. 8 ust. 4 akapit pierwszy lit. a).

2. W następstwie oceny ryzyka w systemie zaopatrzenia wykaz parametrów uwzględnianych przy monitorowaniu oraz częstotliwości pobierania próbek określone w części B mogą zostać zmniejszone, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) lokalizację i częstotliwość pobierania próbek ustala się w związku z pochodzeniem parametru, a także zmienności i długofalowej tendencji w zakresie jego stężenia, z uwzględnieniem art. 6;

   b) w odniesieniu do zmniejszenia minimalnej częstotliwości pobierania próbek parametru, wyniki uzyskane z próbek pobieranych w regularnych odstępach czasu przez okres co najmniej trzech lat w punktach pobierania próbek reprezentatywnych dla całej strefy zaopatrzenia wynoszą mniej niż 60 % wartości parametrycznej;

   c) w odniesieniu do usunięcia parametru z wykazu parametrów, które mają być monitorowane, wyniki uzyskane z próbek pobieranych w regularnych odstępach czasu przez okres co najmniej trzech lat w punktach pobierania próbek reprezentatywnych dla całej strefy zaopatrzenia wynoszą mniej niż 30 % wartości parametrycznej;

   d) w odniesieniu do usunięcia parametru z wykazu parametrów, które mają być monitorowane, decyzja opiera się na rezultacie oceny ryzyka, która uwzględnia wyniki monitorowania źródeł wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi i potwierdza, że zdrowie ludzi jest chronione przed niekorzystnym wpływem jakiegokolwiek zanieczyszczenia wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, jak przewidziano w art. 1;

   e) w odniesieniu do zmniejszenia częstotliwości pobierania próbek w odniesieniu do parametru lub usunięcia parametru z wykazu parametrów, które mają być monitorowane, ocena ryzyka potwierdza, że żaden czynnik, który można racjonalnie przewidzieć nie może spowodować pogorszenia jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

   W przypadku gdy do dnia 12 stycznia 2021 r. dostępne będą już wyniki monitorowania wskazujące na spełnienie warunków określonych w pkt 2 lit. b)–e), od tego dnia wyniki te mogą zostać wykorzystane do dostosowania monitorowania w następstwie oceny ryzyka w systemie zaopatrzenia.

   W przypadku gdy dostosowania w monitorowaniu zostały już dokonane w następstwie oceny ryzyka w systemie zaopatrzenia, zgodnie – między innymi – z załącznikiem II część C do dyrektywy 98/83/WE, państwa członkowskie mogą przewidzieć możliwość potwierdzenia ich ważności bez konieczności monitorowania zgodnie z pkt 2 lit. b) i pkt 2 lit. c) w kolejnym okresie co najmniej trzech lat w punktach pobierania próbek reprezentatywnych dla całej strefy zaopatrzenia.

Część D

Metody i punkty pobierania próbek

1. Punkty pobierania próbek określa się w taki sposób, aby zapewnić zgodność z art. 6 ust. 1. W przypadku sieci dystrybucyjnej państwo członkowskie może pobrać próbki w strefie zaopatrzenia lub zakładzie uzdatniania dla określonych parametrów, jeśli można wykazać, że nie będzie niekorzystnej zmiany mierzonej wartości danych parametrów. W miarę możliwości liczbę próbek rozkłada się równomiernie w czasie i przestrzeni.

2. Pobieranie próbek w punkcie zgodności musi spełniać następujące warunki:

   a) próbki na potrzeby kontroli zgodności niektórych parametrów chemicznych, w szczególności miedzi, ołowiu i niklu, pobierane są z kranu konsumentów bez uprzedniego spłukiwania. W ciągu dnia należy pobrać losową próbkę o objętości jednego litra. Jako rozwiązanie alternatywne państwa członkowskie mogą stosować metody z ustalonym okresem stagnacji, które lepiej odzwierciedlają sytuację w danym państwie, takie jak średni tygodniowy pobór przez konsumentów, pod warunkiem że na poziomie strefy zaopatrzenia nie prowadzi to do mniejszej liczby wykrywanych przypadków niezgodności niż przy użyciu losowej metody dziennej;

   b) próbki na potrzeby kontroli zgodności parametrów mikrobiologicznych w punkcie zgodności pobiera się i traktuje zgodnie z normą EN ISO 19458, pobieranie próbek do celu B.

3. Próbki do badań na obecność bakterii *Legionella* w wewnętrznych systemach wodociągowych pobiera się w miejscach ryzyka namnażania się bakterii *Legionella*, w punktach reprezentatywnych dla systemowego narażenia na bakterie *Legionella*, lub w obu. Państwa członkowskie ustanawiają wytyczne dotyczące metod pobierania próbek w związku z badaniem na obecność bakterii *Legionella*.

4. Pobieranie próbek w sieci dystrybucyjnej, z wyjątkiem pobierania próbek z kranów konsumentów, musi być zgodne z normą ISO 5667-5. W odniesieniu do parametrów mikrobiologicznych próbek z sieci dystrybucyjnej pobiera się i traktuje zgodnie z normą EN ISO 19458, pobieranie próbek do celu A.

ZAŁĄCZNIK III

SPECYFIKACJE DLA ANALIZY PARAMETRÓW

Państwa członkowskie zapewniają, aby metody analizy stosowane do celów monitorowania i wykazywania zgodności z niniejszą dyrektywą, z wyjątkiem mętności, były walidowane i dokumentowane zgodnie z normą EN ISO/IEC 17025 lub innymi równorzędnymi normami przyjętymi na poziomie międzynarodowym. Państwa członkowskie zapewniają, aby laboratoria lub podmioty pracujące na zlecenie laboratoriów stosowały praktyki systemu zarządzania jakością zgodnie z normą EN ISO/IEC 17025 lub innymi równorzędnymi normami przyjętymi na poziomie międzynarodowym.

Do celów oceny równoważności alternatywnych metod z metodami określonymi w niniejszym załączniku państwa członkowskie mogą stosować normę EN ISO 17994 ustanowioną jako normę dotyczącą równoważności metod mikrobiologicznych, lub normę EN ISO 16140 lub inne podobne uznane na poziomie międzynarodowym protokoły – do celów stwierdzenia równoważności metod opartych na zasadach innych niż hodowla, które wykraczają poza zakres normy EN ISO 17994.

W przypadku braku metody analitycznej spełniającej minimalne kryteria wykonania analizy określone w części B państwa członkowskie zapewniają, aby monitorowanie było prowadzone przy wykorzystaniu najlepszych dostępnych technik niepociągających za sobą nadmiernych kosztów.

Część A

Parametry mikrobiologiczne, dla których określono metody analizy

Metody analizy w odniesieniu do parametrów mikrobiologicznych to:

a) *Escherichia coli*(*E. coli*) oraz bakteria grupy coli (norma EN ISO 9308-1 lub norma EN ISO 9308-2);

b) enterokoki jelitowe (norma EN ISO 7899-2);

c) liczba kolonii lub liczba kolonii mikroorganizmów heterotroficznych w 22 °C (norma EN ISO 6222);

d) *Clostridium perfringens*, łącznie z zarodnikami (norma EN ISO 14189);

e) *Legionella* (norma EN ISO 11731 w odniesieniu do zgodności z wartością w załączniku I część D);

do celów monitoringu weryfikacyjnego opartego na ryzyku oraz w celu uzupełnienia metod hodowlanych można ponadto stosować metody, takie jak ISO/TS 12869, szybkie metody hodowlane, metody nieoparte na hodowli oraz metody molekularne, w szczególności qPCR;

f) colifagi somatyczne;

do celów monitoringu operacyjnego można stosować załącznik II część A, normy EN ISO 10705-2 i EN ISO 10705-3.

Część B

Parametry chemiczne i wskaźnikowe, dla których określono charakterystykę wykonania analizy

1. Parametry chemiczne i wskaźnikowe

Dla parametrów określonych w tabeli 1 niniejszego załącznika wykorzystana metoda analizy musi umożliwiać co najmniej zmierzenie stężeń równych wartości parametrycznej przy granicy oznaczalności, zdefiniowanej w art. 2 pkt 2 dyrektywy Komisji 2009/90/WE ([1]), w wysokości 30 % lub mniej odpowiedniej wartości parametrycznej i niepewności pomiaru określonej w tabeli 1 niniejszego załącznika. Wynik musi być wyrażony za pomocą co najmniej takiej samej liczby cyfr znaczących jak wartość parametryczna, o której mowa w załączniku I części B i C do niniejszej dyrektywy.

Niepewność pomiaru określona w tabeli 1 nie może być stosowana jako dodatkowa tolerancja w odniesieniu do wartości parametrycznych określonych w załączniku I.

Tabela 1. Minimalna charakterystyka wykonania analizy „Niepewność pomiaru"

Parametry	Niepewność pomiaru (zob. uwagę 1) % wartości parametrycznej (z wyjątkiem pH)	Uwagi
Glin	25	
Amon	40	
Amid kwasu akrylowego	30	
Antymon	40	
Arsen	30	
Benzo(a)piren	50	zob. uwagę 2
Benzen	40	
Bisfenol A	50	
Bor	25	
Bromiany	40	
Kadm	25	
Chlorek	15	
Chlorany	40	
Chloryny	40	
Chrom	30	
Miedź	25	
Cyjanki	30	zob. uwagę 3
1,2-dichloroetan	40	
Epichlorohydryna	30	
Fluorki	20	
HAA	50	
Stężenie jonów wodoru pH	0,2	zob. uwagę 4

([1]) Dyrektywa Komisji 2009/90/WE z dnia 31 lipca 2009 r. ustanawiająca, na mocy dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, specyfikacje techniczne w zakresie analizy i monitorowania stanu chemicznego wód (Dz.U. L 201 z 1.8.2009, s. 36).

Parametry	Niepewność pomiaru (zob. uwagę 1) % wartości parametrycznej (z wyjątkiem pH)	Uwagi
Żelazo	30	
Ołów	30	
Mangan	30	
Rtęć	30	
Mikrocystyna-LR	30	
Nikiel	25	
Azotany	15	
Azotyny	20	
Utlenialność	50	zob. uwagę 5
Pestycydy	30	zob. uwagę 6
PFAS	50	
Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne	40	zob. uwagę 7
Selen	40	
Sód	15	
Siarczany	15	
Tetrachloroeten	40	zob. uwagę 8
Trichloroeten	40	zob. uwagę 8
Trihalometany – ogółem	40	zob. uwagę 7
Ogólny węgiel organiczny (OWO)	30	zob. uwagę 9
Mętność	30	zob. uwagę 10
Uran	30	
Chlorek winylu	50	

2. Uwagi do tabeli 1

Uwaga 1: „Niepewność pomiaru" to parametr nieujemny charakteryzujący rozkład wartości ilościowych przyporządkowanych wielkości mierzalnej na podstawie wykorzystanych informacji. Kryterium wykonania analizy dla niepewności pomiaru (k = 2) to odsetek wartości parametrycznej określonej w tabeli lub wartości bardziej rygorystycznej. Niepewność pomiaru szacuje się na poziomie wartości parametrycznej, o ile nie wskazano inaczej.

Uwaga 2: Jeżeli wartość niepewności pomiaru nie może zostać dotrzymana, należy wybrać najlepszą dostępną technikę (do 60 %).

Uwaga 3: Metoda określa całkowitą ilość cyjanków we wszystkich postaciach.

Uwaga 4: Wartość niepewności pomiaru wyraża się w jednostkach pH.

Uwaga 5: Metoda referencyjna: norma EN ISO 8467.

Uwaga 6: Charakterystykę wykonania analizy dla poszczególnych pestycydów podano orientacyjnie. Niskie wartości dla niepewności pomiaru, takie jak 30 %, można osiągnąć w odniesieniu do niektórych pestycydów, natomiast wyższe wartości do 80 % mogą być dopuszczone w odniesieniu do niektórych pestycydów.

Uwaga 7: Charakterystykę wykonania analizy stosuje się do pojedynczych określonych substancji przy 25 % wartości parametrycznej w załączniku I część B.

Uwaga 8: Charakterystykę wykonania analizy stosuje się do pojedynczych określonych substancji przy 50 % wartości parametrycznej w załączniku I część B.

Uwaga 9: Niepewność pomiaru szacuje się na poziomie 3 mg/l ogólnego węgla organicznego (OWO). Do określenia niepewności metody badania stosuje się wytyczne EN 1484 dotyczące określania OWO i rozpuszczonego węgla organicznego.

Uwaga 10: Niepewność pomiaru szacuje się na poziomie 1,0 NTU (nefelometrycznych jednostek mętności) zgodnie z normą EN ISO 7027 lub inną równoważną metodą standardową.

3. Suma PFAS

Następujące substancje analizuje się w oparciu o wytyczne techniczne opracowane zgodnie z art. 13 ust. 7:

— Kwas perfluorobutanowy (PFBA)

— Kwas perfluoropentanowy (PFPA)

— Kwas perfluoroheksanowy (PFHxA)

— Kwas perfluoroheptanowy (PFHpA)

— Kwas perfluorooktanowy (PFOA)

— Kwas perfluorononanowy (PFNA)

— Kwas perfluorodekanowy (PFDA)

— Kwas perfluoroundekanowy (PFUnDA)

— Kwas perfluorododekanowy (PFDoDA)

— Kwas perfluorotridekanowy (PFTrDA)

— Kwas perfluorobutanosulfonowy (PFBS)

— Kwas perfluoropentanosulfonowy (PFPS)

— Kwas perfluoroheksanosulfonowy (PFHxS)

— Kwas perfluoroheptanosulfonowy (PFHpS)

— Kwas perfluorooktanosulfonowy (PFOS)

— Kwas perfluorononanosulfonowy (PFNS)

— Kwas perfluorodekanosulfonowy (PFDS)

— Kwas perfluoroundekanosulfonowy

— Kwas perfluorododekanosulfonowy

— Kwas perfluorotridekanosulfonowy

Substancje te monitoruje się, gdy z oceny ryzyka i z zarządzania ryzykiem w obszarach zasilania dla punktów poboru wody przeprowadzonych zgodnie z art. 8 wynika, że substancje te mogą być obecne w danej dostawie wody.

ZAŁĄCZNIK IV

INFORMOWANIE SPOŁECZEŃSTWA

Informacje, o których mowa w poniższych punktach, muszą być dostępne dla konsumentów online w przyjazny dla użytkownika i dostosowany do jego potrzeb sposób; konsumenci mogą uzyskać dostęp do tych informacji za pomocą innych środków, na uzasadniony wniosek:

1) dane identyfikacyjne danego dostawcy wody, obszar i liczba zaopatrywanych osób, a także sposób produkcji wody, w tym również ogólne informacje dotyczące stosowanych metod uzdatniania i dezynfekcji wody. Państwa członkowskie mogą zastosować odstępstwo od tego wymogu zgodnie z art. 13 ust. 1 dyrektywy 2007/2/WE;

2) najnowsze wyniki monitorowania parametrów wymienionych w załączniku I części A, B i C, w tym również monitorowania częstotliwości wraz z wartością parametryczną ustaloną zgodnie z art. 5. Wyniki monitorowania nie mogą być starsze niż rok, z wyjątkiem przypadków, w których w niniejszej dyrektywie zezwolono na inną częstotliwość monitorowania;

3) informacje dotyczące następujących parametrów niewymienionych w załączniku I część C i powiązanych z nimi wartości:

   a) twardość;

   b) minerały, aniony/kationy rozpuszczone w wodzie:

      — wapń Ca,

      — magnez Mg,

      — potas K;

4) w przypadku zaistnienia potencjalnego niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego określonego przez właściwe organy lub inne odpowiednie podmioty w wyniku przekroczenia wartości parametrycznych ustalonych zgodnie z art. 5 informacja o potencjalnym niebezpieczeństwie dla zdrowia ludzkiego oraz powiązane porady dotyczące zdrowia i zużycia lub link umożliwiający dostęp do takich informacji;

5) odpowiednie informacje dotyczące oceny ryzyka w systemie zaopatrzenia;

6) porady dla konsumentów, w tym również dotyczące tego, jak – w stosownych przypadkach – ograniczyć zużycie wody, jak odpowiedzialnie korzystać z wody zgodnie z warunkami lokalnymi oraz jak unikać ryzyka dla zdrowia związanego ze stagnacją wody;

7) w przypadku dostawców wody dostarczających co najmniej 10 000 m^3 dziennie lub obsługujących co najmniej 50 000 osób – roczne informacje dotyczące:

   a) ogólnego funkcjonowania systemu wodociągowego pod względem wydajności oraz wielkości wycieków, gdy tylko informacje te będą dostępne, najpóźniej jednak w dniu określonym w art. 4 ust. 3 akapit drugi;

   b) struktury własnościowej dostawcy zaopatrującego w wodę;

   c) w przypadku gdy koszty są odzyskiwane za pośrednictwem systemu taryfowego – informacje dotyczące struktury taryfy na metr sześcienny wody, w tym również koszty stałe i koszty zmienne oraz koszty związane ze środkami do celów art. 16, w przypadku gdy takie środki zostały zastosowane przez dostawców wody;

   d) o ile są dostępne – podsumowanie i statystyka dotyczące skarg konsumentów otrzymanych przez dostawców wody w kwestiach wchodzących w zakres stosowania niniejszej dyrektywy;

8) na uzasadniony wniosek konsumenci uzyskują dostęp do danych historycznych dotyczących informacji określonych w pkt 2 i 3 i sięgających do 10 lat wstecz, o ile są dostępne, najwcześniej od dnia 13 stycznia 2023 r.

ZAŁĄCZNIK V

ZASADY USTANAWIANIA METODYK, O KTÓRYCH MOWA W ART. 11

Grupy materiałów

1. Materiały organiczne

Materiały organiczne składają się wyłącznie z:

a) substancji wyjściowych wymienionych na europejskich pozytywnych listach substancji wyjściowych, które mają zostać ustanowione przez Komisję zgodnie z art. 11 ust. 2 akapit pierwszy lit. b); oraz

b) substancji, w przypadku których nie jest możliwe, aby dana substancja i produkty jej reakcji były obecne w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi na poziomach przekraczających 0,1 µg/l –, chyba że dla określonych substancji konieczna jest bardziej rygorystyczna wartość, zważywszy na ich toksyczność.

Materiały organiczne bada się zgodnie z tabelą 1, zgodnie z metodami badawczymi określonymi w odpowiednich normach europejskich lub, w przypadku braku takich norm, metodami uznanymi na poziomie międzynarodowym lub krajowym, i muszą one spełniać określone w nich wymogi. W tym celu wyniki badań w zakresie migracji substancji przelicza się na poziomy szacowane w wodzie z kranu.

2. Materiały metalowe

Stosowane mogą być jedynie materiały metalowe włączone do europejskiej listy pozytywnej składów, która ma zostać ustanowiona przez Komisję zgodnie z art. 11 ust. 2 akapit pierwszy lit. b). Muszą być przestrzegane ograniczenia określone w europejskiej liście pozytywnej w odniesieniu do składu tych materiałów, ich stosowania w niektórych produktach oraz stosowania tych produktów.

Materiały metalowe bada się zgodnie z tabelą 1 metodami badawczymi określonymi w odpowiednich normach europejskich lub, w przypadku braku takich norm, metodami uznanymi na poziomie międzynarodowym lub krajowym, i muszą one spełniać określone w nich wymogi.

3. Materiały cementowe

Materiały cementowe mogą się składać wyłącznie z jednego lub większej liczby spośród poniższych:

a) składników organicznych wymienionych w europejskiej liście pozytywnej składników, która ma zostać ustanowiona przez Komisję zgodnie z art. 11 ust. 2 akapit pierwszy lit. b);

b) składników organicznych, w przypadku których nie jest możliwe, aby składniki te oraz produkty ich reakcji były obecne w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi na poziomach przekraczających 0,1 µg/l; lub

c) składników nieorganicznych.

Materiały cementowe bada się zgodnie z tabelą 1 metodami badawczymi określonymi w odpowiednich normach europejskich lub, w przypadku braku takich norm, metodami uznanymi na poziomie międzynarodowym lub krajowym, i muszą one spełniać określone w nich wymogi. W tym celu wyniki badań w zakresie migracji substancji przelicza się na poziomy szacowane w wodzie z kranu.

4. Emalie i materiały ceramiczne

Emalie i materiały ceramiczne mogą być wykonane wyłącznie z substancji wyjściowych z europejskiej listy pozytywnej składów, która ma zostać ustanowiona przez Komisję zgodnie z art. 11 ust. 2 akapit pierwszy lit. b), po przeprowadzeniu oceny elementów stosowanych w składzie tych materiałów.

Emalie i materiały ceramiczne bada się zgodnie z tabelą 1 metodami badawczymi określonymi w odpowiednich normach europejskich lub, w przypadku braku takich norm, metodami uznanymi na poziomie międzynarodowym lub krajowym, i muszą one spełniać określone w nich wymogi. W tym celu wyniki badań w zakresie migracji substancji przelicza się na poziomy szacowane w wodzie z kranu.

5. Wyjątki od oceny materiałów stosowanych w drobnych lub zmontowanych elementach

W odniesieniu do wyrobów zmontowanych: szczegółowo opisuje się drobne elementy, części i materiały oraz odpowiednio ogranicza się badanie. Do tego celu słowo „drobny" odnosi się do takiego poziomu wpływu na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, który nie wymaga pełnego badania.

Tabela 1. Badania w zależności od rodzaju materiałów

Kryteria	Organiczne (zob. uwagę 1)	Metalowe (zob. uwagę 2)	Cementowe	Emalie i materiały ceramiczne
Europejskie listy pozytywne				
Europejska lista pozytywna substancji wyjściowych materiałów organicznych	X	N.N.	X	N.N
Europejska lista pozytywna zatwierdzonych składów metalowych	N.N.	X	N.N.	N.N.
Europejska lista pozytywna składników materiałów cementowych	N.N.	N.N.	X	N.N.
Europejska lista pozytywna składników emalii i materiałów ceramicznych	N.N.	N.N.	N.N.	X
Badania organoleptyczne				
Zapach i posmak	X	N.N.	X	N.N.
Barwa i mętność	X	N.N.	X	N.N.
Ogólne oceny w zakresie higieny				
Uwalnianie ogólnego węgla organicznego	X	N.N.	X	N.N.
Pozostałości na powierzchni (metale)	N.N.	X	N.N.	N.N.
Badania migracji				
Odpowiednie parametry w niniejszej dyrektywie	X	X	X	X
MTC_{tap} substancji znajdujących się na liście pozytywnej	X	N.N.	X (zob. uwagę 3)	N.N.
Nieoczekiwane substancje (chromatografia gazowa ze spektrometrią masową)	X	N.N.	X (zob. uwagę 3)	N.N.
Zgodność z listami składów	N.N.	X	N.N.	X
Sprzyjanie rozwojowi drobnoustrojów	X	N.N.	X (zob. uwagę 3)	N.N.

N.N.: Niekonieczne

MTCtap: Maksymalne tolerowane stężenie w wodzie z kranu (wartość oparta na opinii ECHA o włączeniu tej substancji do europejskiej listy pozytywnej albo na limicie migracji specyficznej ustalonym w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 10/2011 ([1]) oraz przy założeniu 10 % współczynnika alokacji i zużycia wody wielkości 2 litrów dziennie).

GCMS: Chromatografia gazowa ze spektrometrią masową (metoda przesiewowa).

Uwaga 1: Wyjątki szczególne zostaną ustalone zgodnie z pkt 5 niniejszego załącznika.

Uwaga 2: Metale nie są przedmiotem badań organoleptycznych, ponieważ powszechnie uznaje się, że jeśli spełnione są wartości parametryczne określone w załączniku I, mało prawdopodobne jest, aby wystąpiły problemy natury organoleptycznej.

Uwaga 3: W zależności od występowania substancji organicznych w składzie.

([1]) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 10/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu z żywnością (Dz.U. L 12 z 15.1.2011, s. 1).

ZAŁĄCZNIK VI

Część A

Uchylona dyrektywa wraz z wykazem kolejnych zmian do niej

(o których mowa w art. 26)

Dyrektywa Rady 98/83/WE (Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 32).	
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1).	Jedynie załącznik II pkt 29
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 596/2009 (Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 14).	Jedynie załącznik pkt 2.2
Dyrektywa Komisji (UE) 2015/1787 (Dz.U. L 260 z 7.10.2015, s. 6).	

Część B

Terminy transpozycji do prawa krajowego

(o których mowa w art. 26)

Dyrektywa	Termin transpozycji
98/83/WE	25 grudnia 2000 r.
(UE) 2015/1787	27 października 2017 r.

ZAŁĄCZNIK VII

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 98/83/EC	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 pkt 1	art. 2 pkt 1
art. 2 pkt 2	art. 2 pkt 2
–	art. 2 pkt 3–11
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 1
–	art. 3 ust. 2
art. 3 ust. 2	art. 3 ust. 3
art. 3 ust. 3	art. 3 ust. 4
–	art. 3 ust. 5 i 6
art. 4 ust. 1 i 2	art. 4 ust. 1 i 2
–	art. 4 ust. 3
art. 5	art. 5
art. 6	art. 6
–	art. 7
–	art. 8
–	art. 9
–	art. 10
–	art. 11
–	art. 12
art. 7 ust. 1	art. 13 ust. 1
art. 7 ust. 2	art. 13 ust. 2, słowa wprowadzające
–	art. 13 ust. 2 lit. a)–e)
art. 7 ust. 3	art. 13 ust. 3
art. 7 ust. 4	–
art. 7 ust. 5 i 6	art. 13 ust. 4 i 5
–	art. 13 ust. 6–8
art. 8 ust. 1	art. 14 ust. 1
art. 8 ust. 2	art. 14 ust. 2 akapit pierwszy
–	art. 14 ust. 2 akapit drugi
art. 8 ust. 3	art. 14 ust. 3 akapit pierwszy
–	art. 14 ust. 3 akapit drugi
art. 8 ust. 4	art. 14 ust. 5
art. 8 ust. 5	–
art. 8 ust. 6	art. 14 ust. 6
art. 8 ust. 7	art. 14 ust. 4, słowa wprowadzające, lit. a)

Dyrektywa 98/83/EC	Niniejsza dyrektywa
–	art. 14 ust. 4 lit. b) i c)
art. 9 ust. 1, zdanie pierwsze	art. 15 ust. 1 akapit pierwszy, słowa wprowadzające
–	art. 15 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–c)
art. 9 ust. 1, zdanie drugie	art. 15 ust. 1 akapit drugi
art. 9 ust. 1, zdanie trzecie	art. 15 ust. 1 akapit trzeci
art. 9 ust. 2	–
art. 9 ust. 3–6	art. 15 ust. 2–5
art. 9 ust. 7	art. 18 ust. 1 lit. e)
art. 9 ust. 8	art. 15 ust. 6
–	art. 16
art. 10	–
art. 11	art. 20
art. 12	art. 22
art. 13 ust. 1	art. 17 ust. 1
–	art. 17 ust. 2 i 3
art. 13 ust. 2–6	–
–	art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–d)
–	art. 18 ust. 1 akapit drugi
–	art. 18 ust. 2–5
–	art. 19
–	art. 21
–	art. 23
–	art. 25
art. 14	–
art. 15	–
art. 16	art. 26
art. 17	art. 24
art. 18	art. 27
art. 19	art. 28
załącznik I część A	załącznik I część A
załącznik I część B	załącznik I część B
załącznik I część C	załącznik I część C
–	załącznik I część D
załącznik II część A pkt 1 i 2	załącznik II część A pkt 1 i 2
załącznik II część A pkt 3	–
–	załącznik II część A pkt 3

Dyrektywa 98/83/EC	Niniejsza dyrektywa
załącznik II część A pkt 4	załącznik II część A pkt 4
załącznik II część B pkt 1	–
załącznik II część B pkt 2	załącznik II część B pkt 1
załącznik II część B pkt 3	załącznik II część B pkt 2
załącznik II część C	załącznik II część C
załącznik II część D pkt 1 i 2	załącznik II część D pkt 1 i 2
–	załącznik II część D pkt 3
załącznik II część D pkt 3	załącznik II część D pkt 4
załącznik III akapit pierwszy	załącznik III akapit pierwszy
–	załącznik III akapit drugi
załącznik III akapit drugi	załącznik III akapit trzeci
załącznik III część A akapity pierwszy i drugi	–
załącznik III część A akapit trzeci lit. a)–f)	załącznik III część A
załącznik III część B pkt 1 akapit pierwszy	załącznik III część B pkt 1 akapit pierwszy
załącznik III część B pkt 1 akapit drugi	–
załącznik III część B pkt 1 akapit trzeci oraz tabela 1	załącznik III część B pkt 1 akapit trzeci oraz tabela 1
załącznik III część B pkt 1, tabela 2	–
załącznik III część B pkt 2	załącznik III część B pkt 2
–	załącznik III część B pkt 3
załącznik IV	–
załącznik V	załącznik VII
–	załącznik IV
–	załącznik V
–	załącznik VI

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY (UE) 2020/2185

z dnia 18 grudnia 2020 r.

w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Hondurasu dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W maju 2003 r. Komisja przyjęła komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany: „Egzekwowanie prawa, zarządzanie i handel w dziedzinie leśnictwa (FLEGT): wniosek w sprawie planu działań UE". Plan działań zawarty w tym komunikacie (zwany dalej „planem działań FLEGT") wzywa do wprowadzenia środków mających na celu rozwiązanie problemu nielegalnego pozyskiwania drewna poprzez opracowanie dobrowolnych umów o partnerstwie z krajami produkującymi drewno. Rada przyjęła konkluzje dotyczące planu działań FLEGT w październiku 2003 r., a Parlament Europejski przyjął w tej sprawie rezolucję w dniu 11 lipca 2005 r.

(2) W dniu 5 grudnia 2005 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia negocjacji z krajami produkującymi drewno w sprawie umów o partnerstwie w celu wdrożenia planu działań FLEGT.

(3) W dniu 20 grudnia 2005 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 2173/2005 ([1]), które ustanowiło system zezwoleń FLEGT na przywóz drewna do Unii z krajów, z którymi Unia zawała dobrowolne umowy o partnerstwie.

(4) Negocjacje z Republiką Hondurasu dotyczące Dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Hondurasu dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (zwanej dalej „Umową") zakończono pomyślnie parafowaniem Umowy w dniu 14 czerwca 2018 r.

(5) Należy podpisać Umowę w imieniu Unii, z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie,

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2173/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia systemu zezwoleń na przywóz drewna do Wspólnoty Europejskiej FLEGT (Dz.U. L 347 z 30.12.2005, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii podpisanie Dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Hondurasu dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem jej zawarcia ([2]).

Artykuł 2

Niniejszym upoważnia się Przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania Umowy w imieniu Unii.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

([2]) Tekst Umowy zostanie opublikowany wraz z decyzją o jej zawarciu.

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2020/2186

z dnia 17 grudnia 2020 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego Umową o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, w odniesieniu do praktycznych ustaleń roboczych odnoszących się do wykonywania praw przedstawicieli Unii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 50 ust. 2,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (zwana dalej „Umową o wystąpieniu") została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady (UE) 2020/135 ([1]) z dnia 30 stycznia 2020 r. i weszła w życie w dniu 1 lutego 2020 r.

(2) W art. 166 Umowy o wystąpieniu upoważniono Wspólny Komitet ustanowiony art. 164 Umowy o wystąpieniu (zwany dalej „Wspólnym Komitetem") do przyjmowania decyzji dotyczących wszelkich kwestii, w przypadku których przewiduje to Umowa o wystąpieniu. Protokół w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej (zwany dalej „Protokołem") stanowi integralną część Umowy o wystąpieniu.

(3) W art. 12 ust. 2 Protokołu przewidziano prawo Unii do obecności w trakcie wszelkich działań organów Zjednoczonego Królestwa związanych z wdrażaniem i stosowaniem przepisów prawa Unii mających zastosowanie na mocy Protokołu, a także działań związanych z wdrożeniem i stosowaniem art. 5 Protokołu. Przewidziano w nim w szczególności prawo do zwrócenia się do organów Zjednoczonego Królestwa o informacje dotyczące takich działań oraz prawo do zwrócenia się do tych organów o przeprowadzenie środków kontroli.

(4) Art. 12 ust. 3 Protokołu stanowi, że praktyczne ustalenia robocze odnoszące się do wykonywania praw przyznanych na mocy Protokołu określa Wspólny Komitet w drodze decyzji. Te ustalenia robocze powinny zapewnić przedstawicielom Unii możliwość skutecznego wykonywania praw określonych w art. 12 ust. 2 Protokołu.

(5) Obecność Unii przewidziana w Protokole musi uwzględniać wyjątkową sytuację na wyspie Irlandii, a prawa przedstawicieli Unii powinny być wykonywane z należytym uwzględnieniem poszanowania suwerenności państw, a także, w szczególności, porozumienia wielkopiątkowego, czyli porozumienia z Belfastu z dnia 10 kwietnia 1998 r.

([1]) Decyzja Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. L 29 z 31.1.2020, s. 1).

(6) Należy określić stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego art. 164 Umowy o wystąpieniu, w odniesieniu do praktycznych ustaleń roboczych odnoszących się do wykonywania praw przedstawicieli Unii, o których mowa w art. 12 ust. 2 Protokołu, opiera się na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu dołączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Decyzja Wspólnego Komitetu zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
S. SCHULZE
Przewodniczący

PROJEKT

DECYZJA NR …/2020 WSPÓLNEGO KOMITETU USTANOWIONEGO UMOWĄ O WYSTĄPIENIU ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ Z UNII EUROPEJSKIEJ I EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY ENERGII ATOMOWEJ

z dnia …

w sprawie praktycznych ustaleń roboczych odnoszących się do wykonywania praw przedstawicieli Unii, o których mowa w art. 12 ust. 2 Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej

WSPÓLNY KOMITET

uwzględniając Protokół w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej załączony do Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsza decyzja określa praktyczne ustalenia robocze odnoszące się do wykonywania praw Unii za pośrednictwem jej przedstawicieli, o których mowa w art. 12 ust. 2 Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej (zwanego dalej „Protokołem").

2. Na użytek niniejszej decyzji „działania objęte zakresem Protokołu" oznaczają wszelkie działania organów Zjednoczonego Królestwa związane z wdrażaniem i stosowaniem przepisów prawa Unii mających zastosowanie na mocy Protokołu, a także działania związane z wdrożeniem i stosowaniem art. 5 Protokołu, w tym decyzji Wspólnego Komitetu przyjętych na jego podstawie, zgodnie z art. 12 ust. 2 Protokołu.

Artykuł 2

Przedstawiciele Unii

1. Unia zapewnia, aby jej przedstawiciele wykonujący prawa na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu działali w dobrej wierze i ściśle współpracowali z organami Zjednoczonego Królestwa prowadzącymi działania objęte zakresem Protokołu oraz by utrzymywali z nimi ścisły kontakt.

2. Przedstawiciele Unii wykonujący prawa na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu nie biorą udziału w żadnych działaniach, które nie są związane z wykonywaniem tych praw.

3. Wykonując swoje prawo do obecności, przedstawiciele Unii uwzględniają wytyczne dotyczące ich bezpieczeństwa i bezpieczeństwa innych osób przekazane im przez organy Zjednoczonego Królestwa. Przestrzegają oni wszelkich wymogów nałożonych zgodnie z prawem przez organy Zjednoczonego Królestwa odpowiedzialne za egzekwowanie prawa, z zastrzeżeniem tytułu XII i tytułu XIII (art. 120 i 121) części trzeciej Umowy o wystąpieniu.

4. Unia zapewnia, aby jej przedstawiciele mogli ujawniać informacje, które są im znane w związku z wykonywaniem praw na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu, wyłącznie instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii oraz organom Zjednoczonego Królestwa, chyba że właściwa instytucja, organ lub jednostka organizacyjna Unii upoważniły ich do ujawnienia.

5. Przedstawiciele Unii mają prawo być obecni podczas działań objętych zakresem Protokołu w Zjednoczonym Królestwie, w tym we wszystkich miejscach, w których towary lub zwierzęta wjeżdżają do Irlandii Północnej lub wyjeżdżają z niej przez port lotniczy lub morski. Przedstawiciele Unii mogą mieć dostęp do obiektów, o których mowa w art. 3 ust. 1, wyłącznie wtedy, gdy obecni są tam przedstawiciele organów Zjednoczonego Królestwa i gdy korzystają z nich na potrzeby

prowadzenia działań objętych zakresem Protokołu lub gdy obiekt ma w inny sposób służyć w tym celu. Przedstawiciele Unii mogą towarzyszyć przedstawicielowi organów Zjednoczonego Królestwa, ilekroć ten prowadzi którekolwiek z działań objętych zakresem Protokołu, w tym w celu kontroli miejsc innych niż te, o których mowa w poprzednim zdaniu.

6. Zjednoczone Królestwo ułatwia obecność przedstawicieli Unii wykonujących prawa na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu oraz zapewnia wszelkiego rodzaju sprzęt, infrastrukturę publiczną i inne obiekty, takie jak odpowiednio wyposażone stanowiska pracy i odpowiednie połączenia informatyczne, niezbędne do wykonywania zadań przedstawicieli.

7. Archiwa Unii dotyczące wszelkich informacji na temat jakichkolwiek działań objętych zakresem Protokołu są nietykalne.

8. Przedstawicielom Unii obecnym w Zjednoczonym Królestwie nie można utrudniać swobodnego przemieszczaniu się w Zjednoczonym Królestwie w celu wykonywania praw na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu.

9. Przy wykonywaniu praw na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu, przedstawiciele Unii muszą mieć przy sobie kartę identyfikacyjną zawierającą zdjęcie potwierdzającą ich imię i nazwisko, stanowisko oraz instytucję, organ, urząd lub agencję Unii, które reprezentują. Unia wydaje takie karty identyfikacyjne przy użyciu wzoru, który to wzór przekazuje Zjednoczonemu Królestwu w terminie miesiąca od wejścia w życie niniejszej decyzji.

10. Przedstawiciele Unii, po przybyciu do miejsc, w których wykonują prawa na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu, okazują kartę identyfikacyjną, o której mowa w ust. 9. Z zastrzeżeniem ust. 3, po należytym zidentyfikowaniu danego przedstawiciela Unii natychmiast udziela się mu dostępu do obiektu.

11. Przedstawiciele Unii są uprawnieni do podróżowania do Zjednoczonego Królestwa w celu wykonywania praw na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu bez uprzedniego powiadomienia ani potwierdzenia. Mogą oni podróżować do Zjednoczonego Królestwa na podstawie dokumentu *laissez-passer* wydanego przez Unię.

12. Przedstawiciele Unii w Zjednoczonym Królestwie, wraz ze swoimi małżonkami i członkami swoich rodzin pozostającymi na ich utrzymaniu, przybywający w celu wykonywania praw na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu nie podlegają ograniczeniom imigracyjnym ani formalnościom związanym z rejestracją cudzoziemców.

13. Podczas pobytu w Zjednoczonym Królestwie w celu wykonywania praw na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu przedstawiciele Unii korzystają z takich samych udogodnień w odniesieniu do przepisów walutowych, jakie są zwyczajowo przyznawane urzędnikom organizacji międzynarodowych zamieszkałym w Zjednoczonym Królestwie, i są zwolnieni z krajowego opodatkowania ich dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych przez Unię lub państwa członkowskie. Takie przywileje i immunitety w zakresie opodatkowania nie mają zastosowania do przedstawiciela Unii, jeżeli jest on obywatelem brytyjskim (innym niż obywatel brytyjski, który jest również obywatelem państwa członkowskiego Unii i nie zamieszkuje w Zjednoczonym Królestwie w chwili powołania) lub ma miejsce stałego zamieszkania w Zjednoczonym Królestwie.

14. Podczas pobytu w Zjednoczonym Królestwie w celu wykonywania praw na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu przedstawiciele Unii korzystają z prawa do bezcłowego przywozu i powrotnego wywozu swoich mebli i przedmiotów osobistego użytku, w tym pojazdów silnikowych.

15. Działania przedstawicieli Unii w Zjednoczonym Królestwie zgodnie z art. 12 ust. 2 Protokołu uznaje się, na użytek tytułu XII i tytułu XIII (art. 120 i 121) części trzeciej Umowy o wystąpieniu, za działania Unii na podstawie Umowy o wystąpieniu.

Artykuł 3

Punkty kontaktowe

1. Zjednoczone Królestwo przekazuje Unii wykaz organów prowadzących działania objęte zakresem Protokołu oraz ich obiektów.

Zjednoczone Królestwo wyznacza punkt kontaktowy dla każdego organu, o którym mowa w akapicie pierwszym, i przekazuje Unii odpowiednie dane kontaktowe.

2. Zjednoczone Królestwo niezwłocznie powiadamia Unię o wszelkich zmianach w wykazie, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy, oraz o wszelkich zmianach punktów kontaktowych lub ich danych.

3. Unia wyznacza punkt kontaktowy na potrzeby ust. 2.

Artykuł 4

Tryby wezwania do udzielenia informacji

1. Przedstawiciel lub punkt kontaktowy Zjednoczonego Królestwa, zależnie od przypadku, niezwłocznie odpowiada na wszelkie wezwania do udzielenia informacji, pozostawiając w ten sposób przedstawicielowi Unii wystarczająco dużo czasu na ocenę informacji na potrzeby wykonywania praw na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu.

2. Jeżeli organy Zjednoczonego Królestwa uznają, że wniosek o udzielenie informacji lub istotność takiego wniosku nie są jasne lub że ze względu na zakres żądanych informacji spełnienie wniosku stanowiłoby nadmierne obciążenie, mogą zwrócić się do przedstawiciela Unii, który wystąpił z wnioskiem, o wyjaśnienie lub doprecyzowanie tego zakresu.

3. Wykonując prawa na mocy z art. 12 ust. 2 Protokołu i należycie uwzględniając swoje obowiązki, o których mowa w art. 2 ust. 1 niniejszej decyzji, przedstawiciele Unii mają prawo zbadać i, w razie potrzeby, skopiować dokumenty i rejestry znajdujące się w posiadaniu organów Zjednoczonego Królestwa, zawierające informacje mające znaczenie dla działań objętych zakresem Protokołu. Unia chroni te informacje zgodnie z art. 2 ust. 4.

4. Przedstawiciele Unii mogą zwrócić się do organów Zjednoczonego Królestwa prowadzących działania objęte zakresem Protokołu o udzielenie odpowiednich informacji na temat tych działań.

Artykuł 5

Dostęp elektroniczny do mających zastosowanie systemów informacyjnych, baz danych i sieci

1. Na wniosek Unii Zjednoczone Królestwo udziela przedstawicielom Unii trwałego i ciągłego dostępu elektronicznego w czasie rzeczywistym do odpowiednich informacji zawartych w sieciach, systemach informacyjnych i bazach danych Zjednoczonego Królestwa oraz w krajowych modułach Zjednoczonego Królestwa systemów unijnych (zwanych dalej „systemami informatycznymi") wymienionych w załączniku 1, w zakresie, w jakim jest to niezbędne przedstawicielom Unii do wykonywania praw na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu. Unia zapewnia, aby informacje takie były chronione przez jej przedstawicieli zgodnie z ust. 3 i 4.

2. Na wniosek Unii Zjednoczone Królestwo przyznaje również przedstawicielom Unii elektroniczny dostęp do odpowiednich informacji zawartych w systemach informatycznych, o których mowa w załączniku 2, w zakresie, w jakim jest to niezbędne przedstawicielom Unii do wykonywania praw na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu. Unia zapewnia, aby informacje takie były chronione przez jej przedstawicieli zgodnie z ust. 3 i 4.

3. Przyznany dostęp, który może być również zdalny, uzależniony jest od przestrzegania przez przedstawicieli Unii wymogów bezpieczeństwa i innych wymogów dotyczących użytkowników każdego z tych systemów informatycznych.

4. Unia zapewnia, aby jej przedstawiciele mogli wykorzystywać informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, wyłącznie w celu wykonywania praw na mocy art. 12 ust. 2 Protokołu. Unia zapewnia, aby jej przedstawiciele ujawniali informacje, do których mają dostęp na podstawie ust. 1 i 2, wyłącznie instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii oraz organom Zjednoczonego Królestwa, chyba że organy celne Zjednoczonego Królestwa oraz właściwa instytucja, organ lub jednostka organizacyjna Unii upoważniły ich do ujawnienia. Organy celne Zjednoczonego Królestwa nie mogą odmówić udzielenia zgody na takie ujawnienie, z wyjątkiem przypadków, gdy występują należycie uzasadnione powody.

5. Zjednoczone Królestwo powiadamia w odpowiednim czasie Unię o wszelkich zmianach dotyczących istnienia, zakresu lub funkcjonowania systemów informatycznych wymienionych w załączniku 1 i 2 przed zastosowaniem takich zmian.

Artykuł 6

Tryby zwracania się o przeprowadzenie środków kontroli

1. Przedstawiciele Unii mogą wystąpić – zarówno ustnie, jak i pisemnie – o przeprowadzenie środków kontroli w indywidualnych przypadkach. W takich wnioskach podaje się należycie uzasadnione powody złożenia wniosku o przeprowadzenie danego środka kontroli. Wnioski kieruje się zwykle do odpowiedniej osoby odpowiedzialnej za kontakty właściwego organu Zjednoczonego Królestwa, ale wnioski ustne mogą być również kierowane do przedstawiciela organów Zjednoczonego Królestwa.

2. Organy Zjednoczonego Królestwa niezwłocznie przeprowadzają żądane środki kontroli.

3. Jeżeli organy Zjednoczonego Królestwa uznają, że uzasadnienie wniosku podane przez przedstawicieli Unii jest niewystarczające lub niejasne, organy Zjednoczonego Królestwa mogą zwrócić się do przedstawicieli Unii o podanie bardziej szczegółowych powodów lub wyjaśnienie ich.

Artykuł 7

Wspólny Komitet dokonuje przeglądu niniejszej decyzji najpóźniej [trzy] lata po jej wejściu w życie oraz na wniosek Unii lub Zjednoczonego Królestwa.

Artykuł 8

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r.

Sporządzono w …

W imieniu Wspólnego Komitetu
Współprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK 1

Systemy informatyczne zawierające informacje wymagane do wdrożenia przepisów Unii, o których mowa w art. 5 ust. 3 zdanie pierwsze Protokołu oraz art. 5 ust. 1 i 2 Protokołu

— Usługa zgłoszeń celnych (Customs Declarations Service, CDS), w tym profile ryzyka i informacje o przedstawieniu towarów i objęciu ich czasowym składowaniem, o ile są dostępne

— Usługa dotycząca przemieszczania się pojazdów ciężarowych (Goods Vehicle Movement Service, GVMS)

— System informacji o ładunkach (Freight Targeting System), w tym informacje gromadzone za pomocą środków innych niż deklaracja Zjednoczonego Królestwa dotycząca zgłoszenia wywozowego

— Krajowa domena systemu kontroli przywozu Irlandii Północnej (National domain of Northern Ireland Import Control System, ICS), w tym profile ryzyka

— Krajowa domena nowego skomputeryzowanego systemu tranzytu w Irlandii Północnej (National domain of Northern Ireland New Computerised Transit System, NCTS)

Inne systemy stosowane przez organy Zjednoczonego Królestwa w celu wdrożenia art. 5 ust. 2 i 4 oraz art. 6 ust. 1 Protokołu, w tym informacje dotyczące zezwoleń (pozwolenia i decyzje odnoszące się do unijnego kodeksu celnego i Protokołu).

ZAŁĄCZNIK 2

Inne systemy informatyczne zawierające informacje wymagane do prowadzenia działań objętych zakresem Protokołu

— Krajowa domena systemu przemieszczania wyrobów akcyzowych (National Domain Excise Movement and Control System, EMCS)

— Krajowa domena systemu wymiany informacji o VAT (National Domain VAT Information Exchange System, VIES) i wszelkie bezpośrednio odnoszące się do niej bazy danych Zjednoczonego Królestwa, w celu zapoznania się z danymi rejestracyjnymi przedsiębiorców z Irlandii Północnej oraz informacjami przekazanymi organom podatkowym Zjednoczonego Królestwa przez przedsiębiorców z Irlandii Północnej na temat transakcji podlegających opodatkowaniu w związku z wewnątrzunijnym nabyciem towarów mającym miejsce w Irlandii Północnej, które muszą zostać zgłoszone przez przedsiębiorców z Irlandii Północnej

— Krajowa domena punktu kompleksowej obsługi (importu) ((Import) One Stop Shop – IOSS oraz OSS)

— Krajowa domena zwrotu VAT (National Domain VAT Refund)

DECYZJA RADY (UE) 2020/2187

z dnia 22 grudnia 2020 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Regionalnego Komitetu Sterującego Wspólnoty Transportowej w odniesieniu do przyjęcia budżetu Wspólnoty Transportowej na rok 2021

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 91 i art. 100 ust. 2 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Traktat ustanawiający Wspólnotę Transportową (zwany dalej „TWT") został podpisany przez Unię zgodnie z decyzją Rady (UE) 2017/1937 ([1]). W dniu 4 marca 2019 r. został on zatwierdzony przez Unię na mocy decyzji Rady (UE) 2019/392 ([2]). TWT wszedł w życie w dniu 1 maja 2019 r.

(2) Zgodnie z art. 35 TWT Regionalny Komitet Sterujący Wspólnoty Transportowej (zwany dalej „Komitetem Sterującym") przyjmuje corocznie budżet Wspólnoty Transportowej. Art. 35 TWT uprawnia również Komitet Sterujący do przyjmowania decyzji określających procedurę na potrzeby wykonania budżetu.

(3) Komitet Sterujący ma przyjąć decyzję w sprawie budżetu Wspólnoty Transportowej na 2021 r. na swoim posiedzeniu w grudniu 2020 r. lub, jeżeli ten punkt porządku obrad nie zostanie rozpatrzony podczas tego posiedzenia, na kolejnym posiedzeniu.

(4) Proponowany budżet Wspólnoty Transportowej na rok 2021 jest niezbędny do właściwego funkcjonowania organów Wspólnoty Transportowej. Pokrywa on koszty zasobów ludzkich, podróży, sprzętu informatycznego i oprogramowania komputerowego, a także wydatki operacyjne, takie jak analizy, pomoc techniczna oraz organizacja konferencji i spotkań.

(5) Należy ustalić stanowisko, jakie powinno zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Sterującego, ponieważ przedmiotowa decyzja jest niezbędna do funkcjonowania Stałego Sekretariatu Wspólnoty Transportowej i będzie miała skutki prawne w stosunku do Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Regionalnego Komitetu Sterującego Wspólnoty Transportowej w sprawie przyjęcia budżetu Wspólnoty Transportowej na rok 2021, oparte jest na projekcie decyzji Komitetu Sterującego ([3]).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

([1]) Decyzja Rady (UE) 2017/1937 z dnia 11 lipca 2017 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, i tymczasowego stosowania Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Transportową (Dz.U. L 278 z 27.10.2017, s. 1).

([2]) Decyzja Rady (UE) 2019/392 z dnia 4 marca 2019 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Transportową (Dz.U. L 71 z 13.3.2019, s. 1).

([3]) Zob. dokument ST 11356/20 na stronie http://register.consilium.europa.eu.

DECYZJA RADY (WPZiB) 2020/2188

z dnia 22 grudnia 2020 r.

zmieniająca wspólne działanie 2008/851/WPZiB w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 ust. 4 i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 10 listopada 2008 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2008/851/WPZiB ([1]) ustanawiające operację wojskową UE Atalanta.

(2) W dniu 30 lipca 2018 r. decyzją Rady (WPZiB) 2018/1083 ([2]) zmieniającą wspólne działanie 2008/851/WPZiB operacja Atalanta została przedłużona do dnia 31 grudnia 2020 r.

(3) Konwencja Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, podpisana w dniu 20 grudnia 1988 r., stanowi, że strony powinny współpracować w możliwie najszerszym zakresie, aby przeciwdziałać nielegalnemu obrotowi drogą morską, zgodnie z międzynarodowym prawem morskim.

(4) W dniu 15 listopada 2019 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (zwana dalej „RB ONZ") w swojej rezolucji nr 2498 (2019) potwierdziła, że w celu zapewnienia pokoju i stabilności w Somalii wszystkie państwa powinny wdrożyć embargo na broń i sprzęt wojskowy, jakim objęta jest Somalia, nałożone początkowo na mocy pkt 5 rezolucji RB ONZ nr 733 (1992) oraz pkt 1 i 2 rezolucji RB ONZ nr 1425 (2002).

(5) W swojej rezolucji nr 2498(2019) RB ONZ potępiła również wszelki wywóz węgla drzewnego z Somalii z naruszeniem całkowitego zakazu wywozu węgla drzewnego oraz potwierdziła swoją decyzję dotyczącą zakazu przywozu i wywozu somalijskiego węgla drzewnego, zgodnie z pkt 22 rezolucji RB ONZ nr 2036 (2012) i pkt 11–21 rezolucji RB ONZ nr 2182 (2014).

(6) W dniu 4 grudnia 2019 r. RB ONZ w swojej rezolucji nr 2500 (2019) ponowiła apel, aby państwa i organizacje regionalne, w miarę swoich możliwości, uczestniczyły w zwalczaniu piractwa i zbrojnych napaści na statki u wybrzeży Somalii, wezwała wszystkie państwa do współpracy w dochodzeniach i w ściganiu wszystkich osób odpowiedzialnych za takie czyny lub z nimi powiązanych oraz doceniła skuteczne ściganie przypadków piractwa przez Seszele.

(7) W swojej rezolucji nr 2500(2019) RB ONZ wyraziła też poważne zaniepokojenie doniesieniami o nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowach (zwanych dalej „połowami NNN") w wyłącznej strefie ekonomicznej Somalii oraz uznała, że połowy NNN mogą przyczynić się do destabilizacji społeczności nadbrzeżnych.

(8) W dniu 25 lutego 2020 r. pełną zdolność operacyjną osiągnęła operacja Agénor, która jest wojskowym komponentem kierowanej przez Europę inicjatywy na rzecz morskiej orientacji sytuacyjnej w Ormuzie (EMASOH).

([1]) Wspólne działanie Rady 2008/851/WPZiB z dnia 10 listopada 2008 r. w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii (Dz.U. L 301 z 12.11.2008, s. 33).

([2]) Decyzja Rady (WPZiB) 2018/1083 z dnia 30 lipca 2018 r. zmieniająca wspólne działanie Rady 2008/851/WPZiB w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii (Dz.U. L 194 z 31.7.2018, s. 142).

(9) W dniu 12 listopada 2020 r. RB ONZ w swojej rezolucji nr 2551 (2020) przedłużyła obowiązywanie upoważnień przyznanych w swojej rezolucji nr 2182 (2014) w celu zapewnienia ścisłego wdrożenia embarga na broń nałożonego na Somalię oraz zakazu dotyczącego przywozu i wywozu węgla drzewnego, a także zachęciła operację Atalanta do zwiększenia jej wkładu we współpracę regionalną w zakresie reagowania na nielegalny transport morski i eliminowania wszelkich form handlu legalnymi i nielegalnymi towarami, z którego można finansować działalność terrorystyczną w Somalii.

(10) Z przeglądu strategicznego operacji Atalanta z 2020 r. wynika, że mandat operacji powinien zostać przedłużony do dnia 31 grudnia 2022 r. oraz powinien zostać zmieniony w celu dodania drugorzędnego zadania niewykonawczego, polegającego na monitorowaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi, nielegalnego handlu bronią, połowów NNN oraz nielegalnego handlu węglem drzewnym u wybrzeży Somalii.

(11) Z przeglądu strategicznego operacji Atalanta z 2020 r. wynika również, że do mandatu operacji Atalanta należy włączyć drugorzędne zadania wykonawcze w zakresie zwalczania nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i nielegalnego handlu bronią, zgodnie z mającymi zastosowanie ramami prawnymi, gdy zostaną już one określone. W dniu 1 grudnia 2020 r. Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa uzgodnił, że operacja Atalanta będzie wykonywać te zadania i że niezbędne ustalenia zostaną określone w dokumentach dotyczących planowania operacji.

(12) Należy odpowiednio zmienić wspólne działanie 2008/851/WPZiB.

(13) Zgodnie z art. 5 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w opracowaniu oraz wprowadzaniu w życie decyzji i działań Unii, które mają wpływ na kwestie polityczno-obronne. Dania nie uczestniczy we wprowadzaniu w życie niniejszej decyzji i w związku z tym nie współfinansuje operacji Atalanta,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

We wspólnym działaniu 2008/851/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dodatkowo operacja Atalanta, w ramach drugorzędnych zadań wykonawczych, bierze udział we wdrażaniu embarga ONZ na broń nałożonego na Somalię zgodnie z rezolucją RB ONZ nr 2182 (2014) oraz w przeciwdziałaniu nielegalnemu obrotowi środkami odurzającym u wybrzeży Somalii w kontekście Konwencji ONZ o prawie morza i Konwencji ONZ o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z dnia 20 grudnia 1988 r.

4. Ponadto operacja Atalanta, w ramach drugorzędnych zadań niewykonawczych, monitoruje nielegalny obrót środkami odurzającymi, nielegalny handel bronią, nielegalne, nieraportowane i nieuregulowane połowy oraz nielegalny handel węglem drzewnym u wybrzeży Somalii, zgodnie z rezolucją RB ONZ nr 2498 (2019) i nr 2500 (2019) oraz Konwencją ONZ o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z dnia 20 grudnia 1988 r.

5. Operacja Atalanta może, w ramach drugorzędnych zadań niewykonawczych, w zakresie swoich środków i zdolności oraz na wniosek, przyczyniać się do realizacji zintegrowanego podejścia UE wobec Somalii i odpowiednich działań społeczności międzynarodowej, pomagając w ten sposób zlikwidować podstawowe przyczyny piractwa i jego sieci.

6. Sztab Wojskowy UE wspiera operację Atalanta poprzez identyfikację zagrożeń i prowadzenie wyprzedzającego planowania strategicznego w odniesieniu do decydujących czynników, które mogłyby mieć wpływ na operację, z myślą o stałym informowaniu Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa o takich zagrożeniach i czynnikach.";

2) tytuł art. 2 otrzymuje brzmienie: „Przeciwdziałanie piractwu i rozbojowi u wybrzeży Somalii oraz ochrona zagrożonych statków";

3) dodaje się artykuł w brzmieniu identycznym jak art. 12 wspólnego działania 2008/851/WPZiB uchylony niniejszą decyzją:

„*Artykuł 2a*

Przekazywanie osób ujętych i przetrzymywanych w celu postawienia ich w stan oskarżenia

1. W oparciu o akceptację przez Somalię wykonywania jurysdykcji przez państwa członkowskie lub państwa trzecie, z jednej strony, oraz na podstawie art. 105 konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, z drugiej strony, osoby, które podejrzane są o zamiar popełnienia, o czym mowa w art. 101 i 103 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, o popełnianie lub popełnienie aktów piractwa lub rozboju na wodach terytorialnych lub wodach wewnętrznych Somalii lub na pełnym morzu, ujęte i przetrzymywane w celu ich ścigania, a także przedmioty, które służyły do popełnienia tych czynów, przekazuje się:

— właściwym organom państw członkowskich lub państw trzecich uczestniczących w operacji, pod których banderą pływa statek, który dokonał ujęcia, lub

— jeśli to państwo nie może lub nie chce wykonywać swej jurysdykcji – państwu członkowskiemu lub jakiemukolwiek państwu trzeciemu, które chce wykonywać jurysdykcję w odniesieniu do wyżej wymienionych osób lub przedmiotów.

2. Osoby podejrzane o zamiar popełnienia, o czym mowa w art. 101 i 103 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, o popełnianie lub popełnienie aktów piractwa lub rozboju, ujęte i przetrzymywane, w celu ich ścigania, przez Atalanta na wodach terytorialnych, wodach wewnętrznych lub wodach archipelagu innych państw w regionie w porozumieniu z tymi państwami, a także przedmioty, które służyły do popełnienia tych czynów, mogą zostać przekazane właściwym organom zainteresowanego państwa lub – za zgodą zainteresowanego państwa – właściwym organom innego państwa.

3. Żadna z osób, o których mowa w ust. 1 i 2, nie może zostać przekazana państwu trzeciemu, o ile warunki tego przekazania nie zostały uzgodnione z tym państwem trzecim w sposób zgodny z właściwymi przepisami prawa międzynarodowego, w szczególności międzynarodowego prawa praw człowieka, w celu zagwarantowania w szczególności, że nikt nie zostanie poddany karze śmierci, torturom lub jakiemukolwiek innemu okrutnemu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu.";

4) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 2b*

Udział we wdrażaniu embarga na broń nałożonego przez ONZ na Somalię oraz w przeciwdziałaniu nielegalnemu obrotowi środkami odurzającym u wybrzeży Somalii

1. W celu uczestniczenia we wdrażaniu embarga na broń nałożonego przez ONZ na Somalię zgodnie z odpowiednimi rezolucjami RB ONZ, w szczególności z rezolucją RB ONZ nr 2182 (2014), operacja Atalanta przeprowadza – jak określono w dokumentach dotyczących planowania oraz w ramach uzgodnionego obszaru działań na pełnym morzu u wybrzeży Somalii – inspekcje statków płynących do Somalii i z Somalii, w przypadku gdy zaistnieją uzasadnione powody, aby podejrzewać, że takie statki przewożą broń lub sprzęt wojskowy do Somalii, bezpośrednio lub pośrednio, z naruszeniem embarga na broń nałożonego na Somalię lub że przewożą broń lub sprzęt wojskowy przeznaczony dla osób lub podmiotów wskazanych przez komitet ustanowiony na podstawie rezolucji RB ONZ nr 751 (1992) i nr 1907 (2009). Operacja Atalanta zajmuje takie towary, rejestruje je i unieszkodliwia; może też przekierować takie statki i ich załogi do odpowiedniego portu, aby ułatwić takie unieszkodliwienie, zgodnie z odpowiednimi rezolucjami RB ONZ, w tym rezolucją RB ONZ nr 2182 (2014), oraz z ustaleniami określonymi w planie operacyjnym.

2. W celu uczestniczenia w przeciwdziałaniu nielegalnemu obrotowi środkami odurzającym u wybrzeży Somalii, operacja Atalanta działa zgodnie z ustaleniami oraz w ramach uzgodnionego obszaru działań na pełnym morzu u wybrzeży Somalii, jak określono w dokumentach dotyczących planowania:

a) w przypadku statków pływających pod banderą krajową, gdy zaistnieją uzasadnione powody, aby podejrzewać, że takie statki wykorzystywane są do nielegalnego obrotu środkami odurzającymi, operacja Atalanta – jeżeli państwo bandery wyraźnie na to zezwoli – wchodzi na pokład takich statków, dokonuje ich przeszukania pod kątem środków odurzających oraz – jeżeli znalezione zostaną dowody na nielegalny obrót – podejmuje odpowiednie działania w odniesieniu do tych statków i towarów znajdujących się na ich pokładzie. Zainteresowane państwa członkowskie mogą, w ramach swoich kompetencji krajowych i na podstawie prawa krajowego, dokonać zatrzymania lub aresztowania osób zamieszanych w obrót środkami odurzającymi, przekazać te osoby do państwa trzeciego lub postawić je w stan oskarżenia;

b) w przypadku statków pływających bez bandery krajowej, operacja Atalanta podejmuje działania obejmujące wejście na pokład i przeszukanie, zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie do statku uczestniczącego w tych działaniach i z prawem międzynarodowym, wyłącznie przy użyciu środków udostępnionych przez te państwa członkowskie, które zasygnalizowały zdolność do przeprowadzenia takich działań. Zainteresowane państwa członkowskie mogą, w ramach swoich kompetencji krajowych i na podstawie prawa krajowego, podjąć dalsze działania, takie jak zajęcie narkotyków i przekierowanie statków, a także zatrzymanie, aresztowanie i postawienie w stan oskarżenia osób zamieszanych w obrót środkami odurzającymi lub przekazanie tych osób do państwa trzeciego.

3. Po zatwierdzeniu planu operacji obejmującego niezbędne ustalenia Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa uruchamia drugorzędne zadania wykonawcze, gdy dowódca operacji UE zgłosi, że Atalanta dysponuje środkami niezbędnymi do wykonywania tych zadań, a w przypadku nałożonego przez ONZ embargo na broń – gdy Europejska Służba Działań Zewnętrznych zgłosi, że powiadomienia wymagane na mocy pkt 15 rezolucji RB ONZ nr 2182 (2014) zostały przekazane.

4. Znalezione dowody związane z przewożeniem towarów zabronionych na mocy nałożonego na Somalię embarga na broń lub związane z przewożeniem środków odurzających, w szczególności w przypadku, gdy znaleziono je w trakcie inspekcji prowadzonych zgodnie z ust. 1 i 2, mogą być przechowywane przez operację Atalanta, w przypadku przewożenia broni, oraz przez państwa członkowskie, które są tym zainteresowane i mają takie możliwości, w przypadku przewożenia środków odurzających. W szczególności można gromadzić i przechowywać, zgodnie z mającym zastosowanie prawem, dane osobowe osób uczestniczących w przewożeniu takiej broni lub środków odurzających dotyczące cech, które mogą pomóc w identyfikacji takich osób, w tym odciski palców, a także następujące dane, z wyłączeniem innych danych osobowych: nazwisko, nazwisko rodowe, imiona oraz wszelkie aliasy i nazwiska przybrane; data i miejsce urodzenia, obywatelstwo, płeć, miejsce stałego pobytu, zawód i aktualne miejsce pobytu; prawa jazdy, dokumenty tożsamości i dane zawarte w paszporcie. Takie dane, a także dane dotyczące statków i sprzętu wykorzystywanych przez takie osoby, oraz stosowne informacje uzyskane podczas prowadzenia zadań na mocy niniejszego artykułu, mogą być przekazywane właściwym organom ścigania państw członkowskich. Dane te mogą też być przekazywane operacji Atalanta, w przypadku przewożenia broni, oraz przez zainteresowane państwa członkowskie, w przypadku przewożenia środków odurzających, państwom trzecim, które chcą sprawować jurysdykcję nad takimi osobami i mieniem, a także właściwym organom Unii, zgodnie z mającym zastosowanie prawem.

5. Na podstawie indywidualnych upoważnień wydanych przez Radę w poszczególnych przypadkach można zawierać z państwami trzecimi porozumienia, które mają ułatwiać państwom członkowskim przekazywanie osób ujętych i przetrzymywanych na podstawie prawa krajowego w celu postawienia ich w stan oskarżenia w związku z udziałem w naruszaniu embarga na broń nałożonego przez ONZ na Somalię lub w związku z udziałem w obrocie środkami odurzającymi u wybrzeży Somalii. Porozumienia takie zawierają warunki przekazywania takich osób, zgodne z odpowiednim prawem międzynarodowym, zwłaszcza prawem międzynarodowym praw człowieka, w celu zagwarantowania w szczególności, aby osoby te nie zostały poddane karze śmierci, torturom lub jakiemukolwiek innemu okrutnemu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu.";

5) w art. 8 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Operacja Atalanta ściśle koordynuje działania z misją wojskową Unii Europejskiej mającą na celu przyczynienie się do szkolenia somalijskich sił bezpieczeństwa (EUTM Somalia) oraz z misją Unii Europejskiej dotyczącą budowania zdolności w Somalii (EUCAP Somalia). Wspiera – w ramach swoich środków i zdolności – odpowiednie programy UE.

Operacja Atalanta rozwija – w ramach swoich środków i zdolności – szczególną współpracę z operacją Agénor.";

6) w art. 9 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Operacja Atalanta wspiera – w ramach swoich środków i zdolności, w szczególności poprzez budowanie zdolności i wymianę informacji – Regionalny Ośrodek Syntezy Informacji Morskich (RMIFC) na Madagaskarze oraz Regionalny Ośrodek Koordynacji Operacyjnej (ROCC) na Seszelach.";

7) uchyla się art. 12;

8) w art. 14 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Finansowa kwota odniesienia na pokrycie wspólnych kosztów operacji wojskowej UE na okres od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. wynosi 9 930 000 EUR. Wartość procentowa kwoty odniesienia, o której mowa w art. 25 ust. 1 decyzji (WPZiB) 2015/528, wynosi 0 %.";

9) w art. 15 ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Niniejszym upoważnia się operację Atalanta do wymiany z panelem ekspertów ds. Somalii, z Biurem Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości, z Koalicją Sił Morskich, z RMIFC i z ROCC informacji innych niż dane osobowe, zbieranych w trakcie jej działań, które dotyczą nielegalnej lub niedozwolonej działalności.

5. Niniejszym upoważnia się operację Atalanta do udostępniania Interpolowi zgodnie z art. 2 lit. h) oraz Europolowi zgodnie z art. 2 lit. i) informacji zbieranych w trakcie jej działań, które dotyczą nielegalnych działań innych niż piractwo.";

10) art. 16 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Operacja UE zakończy się w dniu 31 grudnia 2022 r.".

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1672 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Unii lub wywożonych z Unii oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1889/2005

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 284 z dnia 12 listopada 2018 r.)

Strona 18, art. 19 ust. 1 akapit pierwszy:

zamiast: „1. Do dnia 3 grudnia 2021 r., a następnie co pięć lat, ...”,

powinno być: „1. Do dnia 3 czerwca 2024 r., a następnie co pięć lat, ...”.

Sprostowanie do decyzji Rady (WPZiB) 2020/1312 z dnia 21 września 2020 r. zmieniającej decyzję 2013/798/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Republiki Środkowoafrykańskiej

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 308 z dnia 22 września 2020 r.)

Strona 3, art. 1:

zamiast: „h) sprzedaży, dostawy lub eksportu uzbrojenia i innego związanego z nim sprzętu śmiercionośnego niewymienionych w art. 2 ust. 1 lit. g), oraz dostarczania związanej z nimi pomocy, dla sił bezpieczeństwa Republiki Środkowoafrykańskiej – w tym również dla państwowych cywilnych organów egzekwowania prawa – w przypadku gdy takie uzbrojenie i sprzęt przeznaczone są wyłącznie do celów wsparcia procesu reformy sektora bezpieczeństwa w Republice Środkowoafrykańskiej lub do wykorzystania w tym procesie, zgodnie z uprzednim zatwierdzeniem przez komitet; lub”,

powinno być: „h) sprzedaży, dostawy, transferu lub eksportu uzbrojenia i innego związanego z nim sprzętu śmiercionośnego niewymienionych w art. 2 ust. 1 lit. g), oraz dostarczania związanej z nimi pomocy, dla sił bezpieczeństwa Republiki Środkowoafrykańskiej – w tym również dla państwowych cywilnych organów egzekwowania prawa – w przypadku gdy takie uzbrojenie i sprzęt przeznaczone są wyłącznie do celów wsparcia procesu reformy sektora bezpieczeństwa w Republice Środkowoafrykańskiej lub do wykorzystania w tym procesie, zgodnie z uprzednim zatwierdzeniem przez komitet; lub”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)



Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL